G.P. TAYLOR

ABSINTOS

În al șaselea capitol
al celei de-a șasea cărți, pe ultima
pagină, o mână necunoscută scrisese
pe margine: *Absintos... steaua strălucitoare
va cădea din cer... și mulți vor muri din pricina
amărăciunii sale.*

Blake văzu prin telescop ceea ce
așteptase. Înspre nord-vest, aproape de
crucea cerului, zări o stea. Nu orice fel
de stea însă, ci un dragon celest. Lumea
nu mai văzuse până atunci o cometă de
asemenea proporții. Blake îi vedea cu
claritate lunga coadă albă ce urma
docilă nucleul luminos. Știa că e foarte
departe, dar era neliniștit. Desenate
pe fundalul opac al spațiului mut, vedea
coarnele dragonului îndreptate
împotriva lui. Se opri și se uită în altă
parte. Nu îi venea să creadă ce vedea, nu
îi venea să creadă ce îi trecea prin cap.
– Dacă ar fi adevărat, dacă s-ar putea
crede... spuse el cu voce tare, frecându-și
nervos obrajii cu mâinile. Nu se poate,
mă păcălesc singur! continuă el, sperând
să se îmbărbăteze astfel și să alunge
panica ce îi înmuiase picioarele.
Cometa se îndreaptă spre Pământ,
bâigui apoi, nevenindu-i să creadă.
Dragonul se întoarce acasă.

biblioteca rao

G.P. Taylor

ABSINTOS

Traducere din limba engleză
Anne-Marie Obretin

Cuprins

1. Absintos 9
2. *Pulvis humani cranii* 22
3. Farmacia 35
4. Aleea Inigo 49
5. Aripi arse și peruci 62
6. *Mali maleficia* 74
7. Librarul de la Podul Londrei 85
8. *Liberatio per mortem* 99
9. *Hebdomada mortium* 112
10. Strângere de mână din partea unei crengi de aur 123
11. Kadesh însângerat 135
12. Împotriva acelor de ceasornic 145
13. *Suum sudarium* 155
14. Himera 165
15. *Timeo daemones et dona ferentes* 175
16. *Herba Sacra* 186
17. *Aurora sanguinea* 197
18. Rumskin Ashmodai 207
19. Trăsuri și comete 217
20. Morbus Gallicus 228
21. *Salve, Regina, Mater Misericordiae* 238
22. *Gemara Ge-Hinnom* 247
23. *Le grand dénouement* 257
24. *Optime disputasti* 268
25. Seidkona 277
26. *Hamartia* 286
27. *Summis desiderantes* 296
27. *Lustrum lunar* 305

Lui JC și KST: voi ați învins Câinele Negru
și mi-ați umplut viața de lumină.

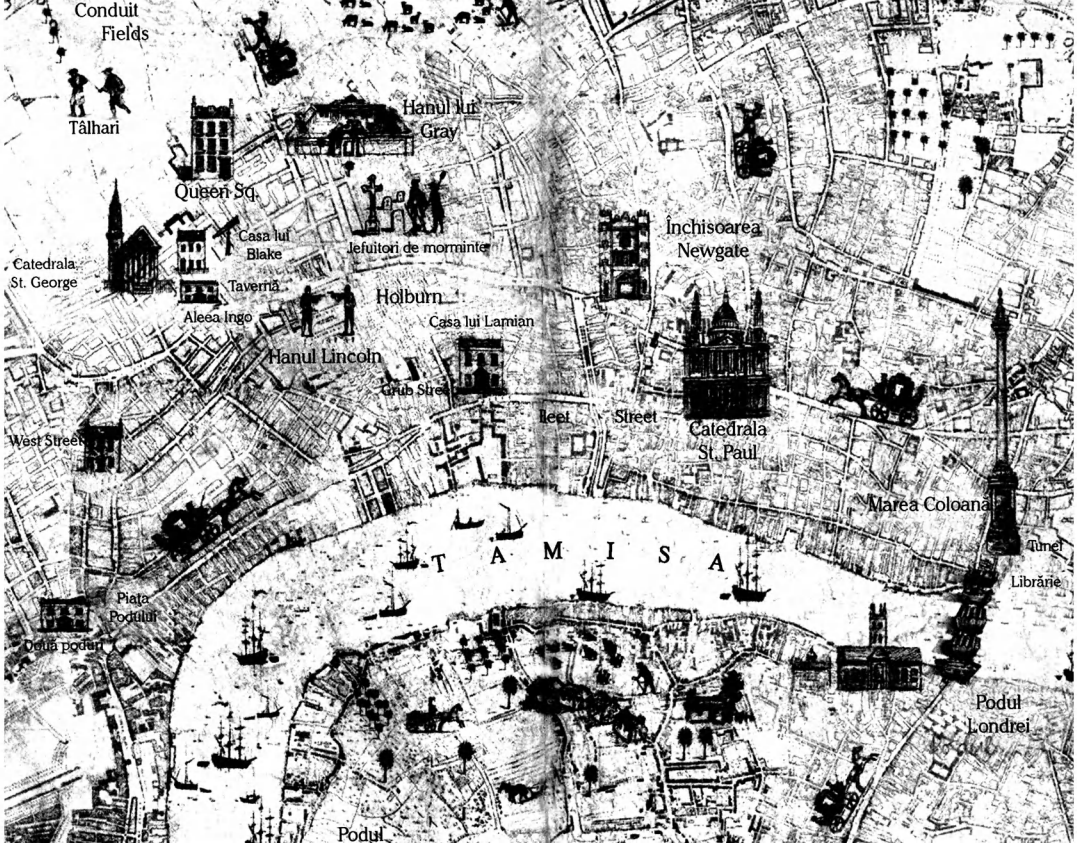
Conduit Fields
Tâlhari
Hanul lui Gray
Queen Sq.
Casa lui Blake
Iefuitori de morminte
Închisoarea Newgate
Catedrala St. George
Taverna
Holburn
Aleea Ingo
Casa lui Lamian
Hanul Lincoln
Grub Street
Fleet Street
Catedrala St. Paul
West Street
Marea Coloană
Tunel
Librărie
T A M I S A
Piața Podului
Podul
Podul Londrei

1. Absintos[1]

De la fereastra ultimului etaj al casei sale cu patru caturi din Bloomsbury Square, doctorul Sabian Blake putea vedea până în cele mai îndepărtate colțuri ale spațiului. Acum scruta prin lentilele groase ale telescopului său din alamă cerul nocturn. Urmărise bolta cu mare atenție în ultima săptămână și acum aștepta. Aștepta semnul despre care știa că se va arăta în acea noapte. Ciudata strălucire dinspre miazănoapte devenise din ce în ce mai puternică, făcând stelele să pălească și alungând din ce în ce mai mult bezna nopții. Luna plină ardea sângeriu, luminând străzile cu o strălucire purpurie, la fel de puternică precum cea a soarelui.

Blake era astronom, doctor, om de știință și maestru al Cabalei. Își petrecea fiecare oră a fiecărei zile calculând momentul răsăritului soarelui și al dispariției stelelor. Măsura fazele lunii și traiectoria acesteia pe boltă cu aceeași asiduitate cu care urmărea momentul când Betelgeuse[2] apunea. Blake întoarse clepsidra ce

[1] Numele unei stele căzătoare menționate în *Apocalipsa*, capitolul 8, versetul 11, despre care se spune că otrăvește apele, făcându-le precum pelinul: în limba greacă, în care a fost redactat Noul Testament, *apsinthos* (redat în traducerea românească în forma „Absintos") înseamnă *pelin*. (n.tr.)

[2] Stea în constelația Orion (n.r.)

măsura minutele, privind cum granulele albe se scurg dintr-un bol de sticlă într-altul și, în al cincizeci și nouălea, așteptă cu mândrie până ce ultimul fir de nisip își găsi liniștea în vârful conului, înainte de a întoarce clepsidra mare, ce măsura orele. Aceasta era făcută din lemn negru și era decorată cu piloni sculptați în formă de șerpi, ai căror ochi din pietre prețioase, dinți de aur și solzi minunat meșteșugiți scânteiau în lumina lunii. Blake compara de fiecare dată timpul indicat de clepsidre cu cel indicat de bătrânul ceas de alamă ce ticăia asiduu alături de astrolabul așezat pe șemineul frumos decorat, dar în care nu se făcea focul.

Blake făcea calcule cabalistice întreaga noapte, în fiecare noapte, de la apus până se crăpa de ziuă, de când răsărea luna, până când apunea. Din calculele sale, rezulta că undeva, în a Douăsprezecea Casă a Universului, se va arăta un semn. Așa spunea *Nemorensis*[1]. *Nemorensis* nu mințea niciodată, era singura carte în care se putea avea încredere. Să o atingi, însemna să ții secretele Universului în mână. Nimeni nu știa de unde venise această carte, dar mulți muriseră încercând să îi afle secretele.

Acum, *Nemorensis* îi aparținea lui Blake. Era a lui pe bună dreptate, în virtutea dreptului divin, cum se gândea el adesea. Cu privirea ațintită înspre boltă și mușcându-și buzele agitat, se gândi la acea dimineață a sărbătorii dedicate Sfântului Quirtle când, în zori, deschisese pachetul adus la ușa sa de un poștaș.

De la început, omul îi stârnise suspiciunea, pentru că nu mai văzuse până atunci pe cineva atât de bine îmbrăcat, care să pretindă, totuși, că e de o condiție atât de umilă. Hainele lui nu erau nicidecum roase: paltonul negru și pantofii impecabili păreau să spună că vin dinspre Highgate, nu dinspre Rotherhithe, unde își făceau veacul bădăranii din Londra. Pielea albă a omului nu

[1] *Nemorensis* este un epitet al zeiței romane Diana, în calitatea sa de protectoare a luminișurilor (în latină, *nemus, nemoris).* (n.tr.)

trăda nici un semn că ar şti ce înseamnă munca: nici urmă de murdărie sau de grăsime de hamuri. Accentul lui nu trăda nici o origine, dar avea inflexiunile molatice şi pudrate ale unui dandy de la hanul Lincoln. Însă ce îl intrigase cel mai mult pe Blake fusese inelul de aur pe care îl purta omul pe degetul mijlociu al mâinii drepte: avea o piatră mare, roşie, prinsă într-o montură din aur în formă de soare, iar banda groasă ce se încolăcea în jurul degetului era cizelată în forma unei cozi de cometă. Omul era un mesager, nicidecum un poştaş!

Lui Blake nu îi păsa. Ochii îi fură pe dată furaţi de contururile pachetului care îi fusese oferit. Era o epifanie, acest dar făcut unui înţelept – un înţelept ademenit de o pasiune pe care o simţea ridicându-i-se dinspre călcâie şi încolăcindu-i-se în jurul stomacului. Era un sentiment deosebit, emoţionant şi periculos. În sinea sa, Blake ştia că darul pe care îl primea avea să îi schimbe viaţa. Aproape că se sufocase de emoţie, încercând să îşi stăpânească tremurul care i se răspândise prin corp ca un torent primăvăratic. Cartea părea să îi vorbească de la suflet la suflet, răscolindu-i inima şi acoperindu-i fruntea cu sudoare.

Pachetul era înfăşurat în mătase aurie, strânsă cu o panglică din bumbac roşie, o culoare atât de puternică, încât părea scânteietoare şi fluidă. Nimic nu indica cine trimisese un dar atât de minunat, iar poştaşul fusese foarte vag când îl întrebase cum de ajunsese pachetul pe mâna lui şi cine i-l încredinţase.

– M-a oprit un bărbat pe stradă, răspunsese el molatic, evitând să îl privească în ochi pe Blake şi ascunzând-şi chipul în spatele borurilor largi ale pălăriei sale. Şi-a fluturat mâinile ca un nebun, aproape că mi-a înnebunit caii de spaimă. Era un străin, abia de scotea o vorbă în limba noastră. Era sau francez, sau spaniol. Poate chiar persan. Niciodată n-am mai văzut un asemenea om.

Poştaşul îşi trăsese nasul.

– Nu zicea decât „Bloomsbury Square, numărul 6". Mi-a dat pachetul acesta, doctore Blake, mi-a pus în palmă o monedă de aur, după care s-a întors și a luat-o la fugă.

Blake îl descususe în continuare:

– Știi cum mă cheamă. Ți-a spus omul și asta?

– Toată lumea te cunoaște, doctore Blake. Ești un om cu carte, zâmbise poștașul. De fapt, acum pot spune că ești un om cu pachet.

Zicând acestea, omul izbucnise în râs, îi înmânase pachetul și se îndreptase cu iuțeală către poștalion. Blake îl urmărise cum își croiește drum printre bălți și mormane de mizerii, se urcă agil pe capră și dă bice cailor, făcându-se nevăzut pe noroioasa Bloomsbury Square.

Fără o clipă de ezitare, Blake desfăcuse pachetul, nemaiputând să aștepte să intre în casă, așezat pe treptele de marmură albă. Atunci îi căzură pentru prima oară ochii peste *Nemorensis* – o carte atât de frumoasă, încât inima începuse să îi bată mai tare. Copertele groase erau acoperite cu foiță de aur, iar paginile roase, încărcate de litere mici și negre, estompate de trecerea timpului. Niciodată nu îi trecuse prin cap că avea să țină în mână chiar *Nemorensis*, se îndoise de însăși existența acestei cărți. Acum, nu se mai îndoia – era a lui.

Într-o seară târzie, după câteva săptămâni, Blake era cufundat în lectura cărții, întorcându-i cu grijă paginile groase din pergament, încercând să absoarbă fiecare cuvânt. În al șaselea capitol al celei de-a șasea cărți, pe ultima pagină, o mână necunoscută scrisese pe margine: „Absintos... steaua strălucitoare va cădea din cer... și mulți vor muri din pricina amărăciunii sale"[1].

Din acea zi, cercetase toate colțurile bolții, căutând steaua cea nouă, convins fiind că acesta avea să fie semnul începutului unei ere noi, zorii de aur care aveau să ilumineze bietele, slabele minți

[1] *Apocalipsa după Ioan*, capitolul 8, versetele 10–11 (n.tr.)

omenești. Iluminarea lumii se apropia, iar el avea să fie primul care să o vadă, primul care să dea vestea întregii omeniri.

Blake sorbi dintr-o ceașcă fierbinte de ceai și zâmbi. Privi din nou prin lentilele telescopului ce se odihnea pe trepiedul din stejar. Stelele și planetele rămăseseră neschimbate, universul era nealterat, în câteva ore noaptea se va fi sfârșit și nimic nu se va fi schimbat. Bătu enervat din picior, făcând podeaua de lemn să răsune.

– Tunet, cazne și necaz! Are să apară vreodată? se întrebă el nerăbdător, iar cuvintele îi răsunară în camera goală.

Începu să se îndoiască de calculele pe care le făcuse și să se întrebe daca nu cumva prevăzuse greșit ziua, luna sau chiar anul. Privi din nou, și mai nerăbdător, cerul nocturn, sperând împotriva rațiunii că undeva, într-o galaxie îndepărtată, se ițise o nouă lumină.

Era miezul nopții. Auzi în depărtare cum clopotul Bisericii St. George bate melancolic ora. Dintr-odată, casa începu să vibreze și să se cutremure. Lumea întreagă se mișcă înainte și înapoi, apoi începu să se rotească din ce în ce mai repede. Blake auzi cum un telescop din camera de jos cade de pe perete și se face țăndări. Țigle de pe acoperiș plonjau de la înălțimea celor patru etaje ca niște frunze de lut ars și se spărgeau pe caldarâm. De pe acoperiș cădeau bucăți mari de tencuială, în timp ce pereții se zguduiau furioși, făcând tocurile ușilor să scârțâie și împroșcându-l cu var și păr de cal. Din clipă în clipă, se aștepta să își vadă casa prăbușindu-se.

Deodată, toate stelele se făcură nevăzute. Pe neașteptate, soarele răsări, apoi apuse la fel de repede. Noaptea deveni dimineață, numai pentru a redeveni imediat noapte, de câteva ori la rând. Soarele apăru de unsprezece ori, urmat de fiecare dată de lună, răsărind înspre est și apunând în vest. Nici nu putu să țipe ori să spună ceva, nu izbuti nici măcar să articuleze vreun gând.

Blake se agăță de telescop și de trepiedul acestuia, sperând ca zorii să nu mai devină seară, ca ceea ce se întâmpla să înceteze.

A urmat apoi o beznă de nepătruns – un întuneric dens, care învește totul în tăcere. Nu mai era nici zi, nici noapte. Era un vid absolut, ca și cum lumea s-ar fi terminat și universul ar fi suferit o implozie, înghițit de vreo genune neagră din spațiu. Blake se uită prin telescop, dar nu zări nimic, nici cea mai mică fărâmă de lumină.

Abia atunci deveni conștient de zgomotul înfundat al panicii din stradă. Auzea de jos țipete de bărbați și femei care încercau să își croiască drum prin bezna absolută, ținându-se de gardurile din fier forjat ale grădinilor noi. Blake nu putea să vadă fereastra. Prin beznă, își trecu mâna peste metalul telescopului. Acum, nu putea să vadă nimic. Se îndepărtă de telescop și făcu trei pași în direcția în care știa că trebuie să se afle fereastra deschisă. Bezna era atât de profundă și densă, încât se simțea sufocat și strivit de ea. Călcă pe cordonul cu care își lega halatul roșu și foarte gros pe care îl purta pentru a scăpa de frig. Era mai ieftin decât un foc sau o plită, dar acum, cufundat în întuneric, regreta amarnic lipsa oricărui crâmpei de foc.

Își croi cu greutate drum până la fereastră și privi înspre cealaltă parte a pieței. Ochii îi fură absorbiți de singura sursă de lumină existentă – flacăra plăpândă a unei lumânări de la unul dintre etajele superioare ale unei case de dincolo de grădini. O siluetă solitară privea în direcția lui. Aceasta era singura sursă de lumină pe care o putea zări – poate chiar singura sursă de lumină rămasă pe lume.

Pe stradă se auzea cum caii nechează speriați și lovesc nervoși caldarâmul acoperit cu noroi, făcându-l să răsune înfundat. Dedesubtul său, domnea panica – din hanul de la colț se revărsau valuri de petrecăreți îngroziți, târându-se pe brânci ca niște șoareci orbi, chițăind și țipând în bezna necruțătoare.

În întunericul ce domnea în camera sa, Blake aşteptă, fără să îşi dea seama ce, sau pentru cât timp. Asculta zgomotele străzii şi se întreba ce avea de făcut în continuare. Undeva, de cealaltă parte a camerei se afla uşa ce dădea înspre scară. Afară, pe holul lung, ştia că arde o lumânare. Bâjbâi prin cameră ca un cerşetor orb. Se împiedică şi căzu, iar aşchiile i se împlântară fără milă în palme. Singurul lucru care îi spunea că strada se află în dreapta era vacarmul ce se auzea din acea direcţie. Era un om de ştiinţă, un căutător al adevărului, dar acum nici măcar ştiinţa sa imensă nu îi era de folos. Pentru prima oară în viaţă, Blake se simţea la fel ca restul omenirii – neajutorat.

Din cealaltă parte a oraşului auzea zgomote din ce în ce mai puternice, căci haosul orb umplea treptat străzile. Răsunau din când în când focuri de pistol, trase orbeşte de miliţie în direcţia strigătelor. Lumea întreagă părea să fie cuprinsă de nebunie. Se auzeau oameni văitându-se, cu ochii acoperiţi de neagra mână a orbirii.

Apoi, pe neaşteptate, un fulger orbitor despică cerul în două. Dinspre răsărit, o săgeată de lumină pură, de un alb orbitor, se împlântă în atmosferă. Nimeni nu se putu ascunde de strălucirea sa, ce înghiţi întreaga boltă. Londra amuţi – întregul oraş aştepta. În camera sa, Blake reuşi să se ridice în picioare şi să pună mâna pe telescop, pe care îl îndreptă înspre cer. Raza de lumină îşi făcu din nou apariţia, apoi încă o dată şi încă o dată, din ce în ce mai des, din ce în ce mai strălucitoare.

Blake văzu prin telescop ceea ce aşteptase. Înspre nord-vest, aproape de crucea cerului, zări o stea. Nu orice fel de stea însă, ci un dragon celest. Lumea nu mai văzuse până atunci o cometă de asemenea proporţii. Blake îi vedea cu claritate lunga coadă albă ce urma docilă nucleul luminos. Ştia că e foarte departe, dar era neliniştit. Desenate pe fundalul opac al spaţiului mut, vedea coarnele dragonului îndreptate împotriva lui. Se opri şi se uită în

altă parte. Nu îi venea să creadă ce vedea, nu îi venea să creadă ce îi trecea prin cap.

– Dacă ar fi adevărat, dacă s-ar putea crede... spuse el cu voce tare, frecându-și nervos obrajii cu mâinile. Nu se poate, mă păcălesc singur! continuă el, sperând să se îmbărbăteze astfel și să alunge panica ce îi înmuiase picioarele. Cometa se îndreaptă spre Pământ, bâigui apoi, nevenindu-i să creadă. Dragonul se întoarce acasă.

Dinspre răsărit, soarele începea să se ridice încetișor. Era puțin trecut de miezul nopții, dar iată că se iviseră zorii. Blake râse încetișor și clătină din cap. Afară, nebunia încetase – mulțimea adunată în piață își ținea ochii ațintiți asupra bolții, ignorând răniții și morții, neluând în seamă casele care luaseră foc. Toți priveau soarele ce se înălța, alungând cu strălucirea sa întunericul.

Blake nu se putea stăpâni să nu își anunțe descoperirea lumii adunate sub fereastra sa. Dansa de jur împrejurul camerei, făcând podeaua să se cutremure, rotindu-și halatul roșu ca o damă de la teatru. Dansa, râdea și cânta:

– Absintos! Absintos! Absintos!

În vreme ce se rotea ca un nebun, se împiedică și căzu pe podea, înfășurându-se în halat ca un cârnat bizar. În oglinzile de pe tavan, se vedea pe sine, tăiat în bucăți de umbra lăsată de tocurile ferestrei. Voia să râdă până la epuizare – pe obraji îi alunecau lacrimi, iar pântecele îi era pe punctul de a exploda din pricina hohotelor de râs ce zgâlțâiau toți pereții casei, năvăleau în stradă pe fereastra deschisă, pentru a se pierde apoi treptat în piață. Numai el putea vedea cometa, era Cometa Blake, cea care avea să aducă cu sine o nouă eră.

Din stradă, auzea strigăte de bucurie. Oamenii ieșeau în goană de prin casele lor, iar petrecăreții năuciți din tavernă își ridicau trupurile înnoroite de pe caldarâmul pe care se chirciseră de groază, și acum se îmbrățișau cu mâini soioase, fericiți că se terminase și cutremurul, și furtuna celestă. Blake se ridică și el de pe podea și se repezi la fereastră, alăturându-și vocea corului

de chiuituri fericite. Își smulse halatul și îl flutură prin aer, ca pe un steag, în semn de victorie.

– De trei ori ura pentru Rege! Fie ca nebunia lui[1] să ne aducă tuturor bucurie! strigă el cât putu de tare.

Blake remarcă apoi că o liniște bruscă și profundă se așternuse peste oraș. Mulțimea nu mai privea cerul, ci spațiul deschis dinspre Holborn și câmpul din spatele hanului Lincoln. În depărtare se auzea un ropot înfundat de copite călcând peste pietre și pământ. În aer se simțea febra crescândă a spaimei cailor. Armăsarii lăsați în piață se alăturară cavalcadei, chemați parcă de o poruncă neauzită, lovindu-i pe cei care stăteau prin preajmă. Un om primi chiar o copită în spate, iar lovitura îl azvârli, mort, la pământ.

Dinspre Holborn ajunse în piață vuietul cailor apropiindu-se, nechezând, pufnind și tropotind pe străzi. Unii încă mai trăgeau după ei resturile murdărite ale trăsurilor elegante la care fuseseră înhămați. Alții alergau fără frâu sau ham, sărind și cabrându-se, ca și cum ar fi vrut să se elibereze din puterea acelei forțe nevăzute care îi mâna. Herghelia umplu strada până la refuz și trecu prin mulțimea adunată acolo ca o șarjă de cavalerie, secerându-i pe toți cei care îi stăteau în cale, pentru a se împrăștia apoi pe străduțele înguste ce dădeau în Bloomsbury Square, galopând printre casele nou construite. Mai bine de o sută de cai se întoarseră în piață – negri, suri și murgi, animale docile cu puțin timp în urmă, transformate acum în fiare, din pricina unei spaime incontrolabile.

Blake privi în jos de la fereastra sa, fără a putea să ajute pe cineva. Încercă să strige înspre mulțime, dar zgomotul cailor îi înghițea cuvintele. Disperat, începu să bată cu pumnii în tocul ferestrei. În fața sa, mulțimea de oameni stătea încremenită, hipnotizată parcă de caii ce îi doborau ca un talaz de neoprit. În câteva secunde, toți cei care stătuseră în calea herghelii fuseseră

[1] Acțiunea este plasată în Anglia, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, în timpul domniei lui George al III-lea, cunoscut în istoriografie drept *Mad King George* („Nebunul Rege George"). (n.tr.)

culcați la pământ ca niște spice. Victimele nici nu făcuseră prea mult zgomot – nu avuseseră timp nici să strige de spaimă, nici să o ia la fugă. În urma furtunii ecvestre, nu mai rămăseseră decât corpuri omenești contorsionate precum algele aduse la țărm de un val viu. Singurii supraviețuitori erau cei care izbutiseră să se agațe de balcoane, să se ascundă în spatele ușilor sau în pivnițele caselor nou construite împrejurul pieței, unde stăteau acum înghesuiți și înspăimântați ca niște șoareci.

Motivul spaimei cailor se vădi la puțin timp după aceea. O haită de o mie de câini îi urmărea, năvălind de pe toate străduțele, aleile și colțurile Londrei. Cerul se umpluse de lătrăturile și hămăiturile lor. Mușcau tot ce le ieșea în cale, mânați de o forță ce depășea rațiunea.

Panica era intensă, palpabilă. Copiii care ieșiseră în stradă pentru a vedea cerul spectaculos țipau acum, adulmecați de haita ucigașă. Toată lumea alerga, încercând să se urce în copaci, sărind peste garduri sau escaladând ziduri pentru a se feri de patrupede. Câini vagabonzi, spanieli drăguți de bogătași, dulăi de pază și câini pitici alergau laolaltă, mânați de o foame atavică.

Blake privi cum un tânăr alerga prin piață. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Desculț fiind, alerga cu ușurință prin noroi, fugărit de câțiva câini, care se repezeau să îl înhațe de picioare și de haine. Gonea neobosit, țipând neîncetat. În dreapta lui, întinsă pe jos, era o bătrână neajutorată înconjurată de câțiva câini care o trăgeau de mâini și de picioare ca pe o păpușă. Femeia nu opunea nici un fel de rezistență și nu scotea nici un sunet – viața o părăsise cu câteva clipe mai devreme. Băiatul se aruncă să prindă o creangă mai joasă a unui copac. O apucă și se răsuci de la pământ, chiar când un dulău negru își întinsese colții albi să și-i înfigă în carnea lui. Haosul domnea în întreaga piață, iar câinii se împrăștiară în haite mai mici pentru a-și urmări victimele în Piața Gallon și pe Coptic Street. Părea că întreaga Londră era plină de țipetele celor mușcați.

Deodată, se auzi un bubuit puternic la uşa lui Blake. Ciocanul de alamă era izbit cu iuţeală de o mână alarmată, făcând să răsune holul, scara circulară – până şi camera ce servea drept observator. Blake se uită în jos şi îl văzu pe Isaac Bonham, prieten al său şi membru al Societăţii Regale. Acesta nu se mărginea la a ciocăni, ci striga din toţi bojocii, încercând să alunge o potaie brună ce se agăţase de piciorul lui.

– Blake, pentru numele lui Hermes[1], lasă-mă să intru! strigă acesta, cu o voce marcată de durerea provocată de muşcături. Blake, împuşcă animalul ăsta ticălos! Lasă-mă să intru! Fă ceva!

Un schelălăit plin de durere se auzi când omul izbi de gardul din fier câinele care îi stătea agăţat de picior. În acel moment apărură în piaţă trei dulăi uriaşi, mergând încet. Gâfâiau şi aveau boturile pline de sânge proaspăt. Se uitară la Bonham şi îi adulmecară, chiar şi de la acea distanţă, spaima. Blake zări fiarele şi îşi dădu seama, pe dată, că prietenul lui se află în mare primejdie. Alergă spre uşă, gândindu-se doar că trebuie să fie mai iute decât dulăii, dacă vrea să îl salveze. Fugi pe scări, goni de-a lungul fiecărui etaj, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Afară, dulăii îl fixară cu privirea pe Bonham preţ de câteva clipe, după care se repeziră înspre el, în salturi vânjoase de câte un metru. Mârâiau şi salivau, arătându-şi colţii ca nişte pumnale, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Bonham începu să ţipe, văzându-şi moartea cu ochii. Se simţea ca o vulpe prinsă într-un cotlon, pe punctul de a fi sfâşiată şi înghiţită de gurile hulpave ale ogarilor.

– Repede, omule, lasă-mă să intru!

Blake se împiedică, se prăvăli pe scări şi se opri abia la primul etaj. Se ridică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi fugi din nou.

– Bonham, fii atent! Sunt aici! strigă el din răsputeri.

---

[1] Hermes, cu epitetul „Trismegistos" („de trei ori măreţ"), era în perioada Evului Mediu târziu şi a Renaşterii patronul studiilor oculte – alchimice, magice, astrologice etc. (n.tr.)

Știa că mai are de coborât încă o scară și de trecut prin holul cel mare înainte de a ajunge la ușă. Atunci simți că îl cuprinde panica: „Cheia! Unde e cheia?"

Afară, Bonham privea cum dulăii se întreceau unul cu celălalt, alergând prin noroi, mânați de pofta de a ucide. Se pregăti sufletește pentru ceea ce avea să urmeze. Se lipi cu spatele de ușă, apoi trase de la cingătoare un mic pistol cu cremene, conștient că nu are decât un glonț de tras și că nu ar fi putut să ucidă toate cele trei bestii odată. Ochi înspre câini, ținând pistolul cu ambele mâini. Aceștia se apropiau, neîndurători. Bonham ținti dulăul din frunte – era mai mare decât ceilalți și alerga în fața lor. Când era la un metru distanță, apăsă încet pe trăgaci. Percutorul se prăvăli, pulberea se aprinse, iar glonțul se avântă cu un bubuit, îngropându-se în pieptul dulăului. Animalul urlă asurzitor, dar nici nu clipi. Bonham închise ochii și aștepta. În câteva secunde, avea să cadă pradă câinilor.

Blake ajunse la ușa făcută din scânduri masive de stejar, încuiată cu patru zăvoare și două lacăte. Desfăcu zăvoarele cât putu de repede, numărând cu voce tare:

– Unu, doi, trei, patru! Cheia! Cheia! răcni el, căutând frenetic în locul unde știa că ar fi trebuit să fie.

Apoi, privind în jos, o zări, agățată de un cui. O apucă nervos și o înfipse în lacătul de sus, răsucind-o cât putu de tare, conștient că Bonham ar mai fi putut avea doar câteva secunde de trăit. Grăbit cum era, se încurcă, iar cheia îi scăpă din mâini. O apucă cu degete tremurânde și ridică lacătul de jos. Mecanismul era greu de răsucit, dar se deschise cu un clinchet liniștitor. Apăsă clanța, și ușa cea mare se deschise.

Bonham căzu pe spate în hol, iar Blake fu izbit de imaginea a trei dulăi alergând înspre el.

Câinele rănit, care alerga în continuare în funte, își adună ultimele puteri și sări din stradă pe scările de marmură. Văzând ce soartă îl aștepta, Blake trânti ușa și trase zăvoarele. Se auzi o

bufnitură puternică, iar ușa se cutremură din pricina izbiturii dulăului, dar nu se deschise. Se auzi cum câinele se prăbușește la pământ.

În casă se așternu liniștea. Isaac Bonham îl privi în ochi pe Blake.

– Niciodată să nu mai întârzii atât de mult! Încă o secundă și mi-aș fi luat adio de la viață!

2. *Pulvis humani cranii*[1]

În liniștea oferită de biblioteca de la etajul al doilea, cu podeaua lustruită și pereții vopsiți în ocru, Blake și Bonham priveau haosul ce pusese stăpânire pe piață. Focuri de pistol și muschetă se auzeau în depărtare – soldații îmbrăcați în tunici roșii, pantaloni albi și bocanci negri lichidau ultimii câini și cai sălbăticiți. Îl priviră pe un căpitan cum trece cu sabia scoasă de la un animal la altul, lovindu-l meticulos pe fiecare în parte, pentru a se asigura că e mort cu adevărat.

Morții zăceau pe caldarâm, acolo unde căzuseră, iar cei care își găsiseră refugiu în copaci nu aveau curajul să coboare, îngroziți de ideea că ar mai putea veni un asalt al necuvântătoarelor. Cei care fuseseră atacați de câini stăteau îmbulziți la marginea drumului, așteptând și văicărindu-se. O ceață subțire se ridica dinspre râu, agățându-se de pereții caselor, plutind ca un giulgiu la înălțimea unui stat de om, acoperindu-i pe cei din piață și înghițindu-le durerea, la fel cum zăpada acoperă mizeria drumului.

Cei doi bărbați se uitau cu groază la scenele care li se înfățișau înaintea ochilor. Erau trei ceasuri după miezul nopții, dar soarele

[1] În limba latină, „Pulbere de craniu omenesc" (n.tr.)

dimineții strălucea în toată puterea sa, aruncând umbre tari peste giulgiul de ceață. Deasupra, cerul de un albastru intens ascundea privirii dragonul ce se apropia. Blake privi în sus, știind că în mai puțin de câteva zile secretul avea să fie cunoscut de toți: alții aveau să îl zărească și să își impună paternitatea asupra sa dacă nu acționa cu iuțeală. Blake nu putea să permită așa ceva – era descoperirea lui, era munca sa de o viață.

Într-un târziu, Bonham rupse tăcerea. Tremurând, îngrozit încă de coșmarul întâlnirii sale cu câinii, se întoarse cu fața către Blake.

– Ei nu au fost atât de norocoși ca mine, spuse, arătând înspre trupul neînsuflețit al unei fete purtat de mama ei prin ceața din ce în ce mai densă. Aș fi putut să fiu eu în locul ei, Sabian. Pe Hermes, cât mă bucur că ai fost acasă! Bătându-și prietenul pe spate, continuă: Încă o clipă și fiara m-ar fi înhățat.

– Ești binecuvântat, frate, binecuvântat. Nu-ți sosise ceasul, răspunse Blake încet.

Bonham simți că prietenul lui era distant, afundat în gânduri, și că mintea îi hoinărea aiurea.

– Dar tu, Sabian, tu ce crezi că s-a întâmplat?

Bonham avea o voce profundă dar în același timp dulce, caldă și prietenoasă. Era vibrantă și bogată precum ciocolata sau mierea. Încercă să zâmbească înspre Blake.

– Îi vedeam colții în timp ce alerga spre mine. I-am văzut ura din ochi. În ultimele clipe, am crezut că privesc direct în genunile iadului. Ce a provocat nebunia asta? Mai întâi bezna, apoi nebunia?

– Au fost proorocite, răspunse iute Blake. La fel de evidentă precum nasul de pe fața ta, profeția ne-a privit în ochi de la începutul timpurilor, dar noi nu am văzut-o.

Blake știa că trebuie să-i împărtășească și lui Bonham vestea despre descoperirea cometei. Se cunoșteau încă de pe băncile Colegiului Magdalena. Au împărtășit, și câteodată și-au smuls

unul altuia secrete. Erau prieteni și frați întru Cabala. Simțea că devine din ce în ce mai agitat.

– Am ceva să îți spun, ceva ce trebuie să împărtășesc lumii întregi. Trebuie să mă ajuți. Descoperirea mea va schimba totul. Îl apucă pe Bonham de guler și îl trase aproape. Promite-mi, promite-mi un lucru. Trebuie... Se opri, uitându-se fix în ochii prietenului său. Trebuie să știu, ai să crezi ce am să îți spun? Ai să păstrezi taina?

– Sabian, ne știm din tinerețe. Spune-mi, ce te frământă atât de tare?

Bonham îi descleștă lui Blake mâinile din gulerul său și îl conduse către scaunul de lângă șemineu. Jarul fusese acoperit cu cenușă, pentru a se păstra până a doua zi de dimineață, dar acum se aprinsese din nou, ca un vulcan în erupție, întețit de un curent puternic. Blake se așeză pe scaun, simțind cum devine din agitat, temător. Bonham apucă vătraiul de alamă și ațâță focul, care scuipă scântei albăstrui și roșietice, șuierătoare și amenințătoare.

– Acum, prietene, spune-mi ce te macină!

Isaac Bonham nu îl mai văzuse niciodată astfel pe Blake. El fusese mereu omul stăpân pe sine, care ducea o viață ordonată, clară și precisă.

– Ce s-a întâmplat în seara asta nu a fost o întâmplare, și cu siguranță nu a fost un cutremur. Însești temeliile universului au fost zguduite de o putere despre care nu știm mai nimic. Blake se opri și îl privi în ochi pe Bonham. Am văzut ceva în seara asta, ceva care va schimba felul în care privim lumea. Am găsit o referire la asta în *Nemorensis*...

– Dar cartea asta nu există, bubui vocea lui Bonham. E o legendă.

– Există și e aici, chiar sub acest acoperiș. A intrat în posesia mea din pură întâmplare, trimisă de zei, s-ar putea spune. Vocea lui Blake devenea șuierătoare, pe măsură ce vorbea mai repede și mai încet. Am citit fiecare cuvânt din ea, și în cele din urmă am

găsit. Calculele spuneau că ceva avea să se întâmple seara trecută. Când s-a așternut bezna, chiar înainte să răsară pe neașteptate soarele, am văzut-o: între Sirius și Aquila e o cometă ce se îndreaptă către noi.

Blake așteptă un răspuns din partea lui Bonham, dar acesta avea privirea ațintită asupra cărbunilor aprinși. Se vedea că mintea sa refuza să înregistreze ceea ce tocmai fusese spus.

– Lucrurile la care ai fost martor astă-noapte nu au fost nici cutremur, nici furtună. Timpul, pur și simplu, s-a oprit. Am fost martori la ce a fost înainte de creație – un vacuum întunecat, negru precum păcura, nimicul absolut.

Bonham își ridică privirea, părând să își fi recăpătat auzul.

– Asta e prima zi dintr-o nouă eră. Totul a început din nou. Ca și altădată, a sosit o stea, o cometă care să ne lumineze calea, iar înțelepții urmează mereu stelele.

– Așadar, cartea e aici, e în posesia ta? întrebă Bonham, încă neîncrezător.

– Da, este, și eu o am. La urma urmei, Isaac, poți să o vezi și tu, cu ochii tăi.

Blake se ridică din scaun și se îndreptă spre șemineu.

– Și tu poți privi în Cartea Splendorii. Îți voi arăta secretul.

– Și cometa? De ce ne prevestește destinul?

– Peste patru nopți, întreaga lume o va putea zări cu ochiul liber; în douăzeci și una de zile sau are să treacă de noi, sau are să ne lovească, astfel încât să nu ne mai revenim vreodată. Dragonul celest este Absintos. *Nemorensis* spune că are să otrăvească apele și că mulți au să moară din pricina amărăciunii sale.

– Poți să o oprești? Cometa ar putea să distrugă Pământul și tot ce viețuiește pe el! Bonham își ridică vocea, trecând agitat din fața șemineului lângă ferestrele acoperite cu draperii groase, verzi. Dacă un cutremur celest poate să producă atâta moarte și nebunie, atunci ce are să se întâmple când oamenii din Londra o să zărească o cometă?

Bonham scoase din buzunar pistolul delicat, de dandy, și îi umplu magazia cu pulbere. Din vesta aurie, scoase apoi o tabacheră argintie, frumos decorată, din care alese un glonț nu mai mare decât un bob de mazăre.

– Dacă nebunia are să se producă din nou, voi fi pregătit. Mă voi duce imediat și mă voi înarma cu ceva în stare să omoare și cel mai fioros dulău care s-ar aventura să mă atace. Bonham încărcă glonțul în pistol și trase cocoșul, apoi îndreptă arma înspre fereastră, ca și cum s-ar fi pregătit să tragă. Data viitoare când o să dau nas în nas cu un câine din iad, nu o să muște din piciorul meu, ci din plumbul acesta!

– Plumbul tău nu va opri panica și nu va abate cometa din drum. Dacă nu am greșit calculele, cometa va trece foarte aproape, într-adevăr. Dacă am greșit, atunci ne așteaptă sfârșitul lumii.

Blake veni și el la fereastră, iar cei doi prieteni priviră împreună orașul.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, Sabian. Cai călcând totul în picioare, câini înnebuniți și comete care să se prăvălească pe Pământ. Și tu crezi că deții secretul care să deslușească toate aceste lucruri?

– Nu eu, ci cartea. Iar acest secret trebuie păstrat. Sunt destui care ar găsi în cunoașterea sa puteri nebănuite. *Nemorensis* ne poate schimba pe toți. E cu mult mai puternică decât piatra alchimiștilor[1], și mulți ar putea să creadă că le va schimba plumbul în aur. Știu că undeva, între copertele sale, se află însuși secretul vieții.

Dintr-odată, cei doi auziră un geamăt stins, venind din spatele ușii cabinetului, aflate de cealaltă parte a camerei. Aceasta era acoperită cu cotoare de cărți, făcând-o să pară o parte a bibliotecii care acoperea zidul de jos până sus. Pe la jumătatea înălțimii sale se afla un cotor de piele verde, pe care era scris cu litere de aur

[1] Faimoasa piatră filosofală, care ar fi avut capacitatea de a schimba plumbul în aur, dar și proprietăți spirituale, de a conferi alchimistului tinerețe veșnică, de exemplu. (n.tr.)

Opus Interactum. Dacă ridicai acel cotor ţi se dezvăluia un cabinet ceva mai mare, unde Blake îşi ţinea rezervele de prafuri şi pudre pentru experimentele de fizică, ginul şi cea mai preţioasă dintre comorile sale – *Artemisia absinthium*[1].

Blake se uită la Bonham şi îi făcu semn să nu scoată nici un sunet. Zgomotul se făcu auzit din nou. Era sunetul jos, gutural, al unui dulău ce mârâia cu fălcile încleştate. Bonham strânse mai tare în mână pistolul şi îl aţinti înspăimântat către uşa cabinetului. Îl privi apoi pe Blake, fără să ştie ce ar trebui să facă, după care trase încetişor cocoşul armei, pregătit să tragă în orice clipă.

Mârâitul se auzi din nou, urmat de nişte zgârieturi frenetice, de parcă un câine de talie mare ar fi încercat să se elibereze din captivitate, după care se mai auzi o dată, mai înfundat.

Blake ezită. Îl privi pe Bonham, care ţinea pistolul cu două mâini, încercând din răsputeri să se oprească din tremurat. Se îndreptă încetişor către uşă. La auzul paşilor, dulăul mârâi mai puternic, izbindu-se de uşa cabinetului pentru a se elibera. Blake întinse mâna, apucă de cotorul ce ascundea clanţa şi începu să îl răsucească uşor.

Uşa se trânti de perete, iar Blake fu aruncat în spate. Bonham îngheţă, incapabil să apese pe trăgaci. În faţa lui se afla un câine mare şi negru, cu urechea dreaptă sfâşiată în două şi cu faţa brăzdată de rănile primite în anii lungi în care fusese pus să se lupte cu taurii. Mârâia ameninţător printre dinţii săi sfărâmaţi.

– Stai, Tâlhar! se auzi o voce caldă, după care o fată apăru din cel mai întunecat colţ al cabinetului. Îi sperii pe conaşi, continuă ea, ţinând cu o mână fermă zgarda lată din piele neagră.

Fata mai făcu un pas înainte, cu chipul desenat numai în pete de lumină şi de umbră. Era înaltă şi zveltă, cu părul negru şi lung

[1] Denumirea ştiinţifică a pelinului (n.tr.)

căzându-i pe față. Pe umeri avea un șal negru, iar peste rochia verde și groasă purta un șorț alb.

– Pentru numele lui Hermes, cine ești? întrebă Bonham uluit, cu pistolul ațintit asupra corciturii care nu se oprea din mârâit.

– E Agetta Lamian, menajera mea, lămuri Blake, ridicându-se cu greutate din spatele ușii masive a cabinetului, după care i se adresă mânios fetei: Ai putea să îmi explici ce făceai, ascunsă în cabinet?

Agetta privi în pământ, ținând și mai strâns de zgarda câinelui.

– Din cauza cutremurului, stingeam lumânările în casă. Știam că sunteți sus și îl las mereu pe Tâlhar să intre. Vine să mă ia, mă apără de banda Mohock când mă duc acasă. Agetta îl privi pe Bonham și încercă să schițeze un zâmbet. M-am speriat. Casa a prins să se zguduie, ne-am ascuns în cabinet și m-am ținut de Tâlhar, pentru că el e tot ce am...

– Și atunci de ce nu ai ieșit când am venit noi în cameră? întrebă Blake cu voce de gheață.

– Am crezut că o să vă mâniați. Nu v-a plăcut niciodată câinele ăsta, și m-am gândit să aștept până plecați, după care să îmi văd de drum spre casă.

Agetta îl privi pe Blake în ochi și își dădu de pe față părul negru precum pana corbului.

– Ai auzit ce am vorbit noi? întrebă aspru bărbatul.

– Puțin. Nu am priceput o iotă, așa că m-am chinuit să îl potolesc pe Tâlhar, răspunse ea, obosită de atâtea întrebări.

– Puținul pe care l-ai auzit să îl ții pentru tine. Să nu scoți o vorbă despre asta!

Blake îi aruncă o privire scurtă lui Bonham.

– Vrea conașul să lase pistolul jos acum? Îl înfurie pe Tâlhar și nu știu cât mai pot să îl țin.

Agetta se chinuia să țină de zgarda câinelui, care aproape că o trăgea după sine, în încercarea de a ajunge până la Bonham, de a-l apuca dintr-odată și de a-l azvârli de colo-colo prin cameră ca pe un iepure sălbatic.

Bonham făcu un pas în spate, puse piedica pistolului și îl băgă într-un buzunar al hainei. În încăpere se așternu o tăcere neplăcută. În cele din urmă, Isaac Bonham întrebă stânjenit:

– Îl ai de mult? De câine zic – îl ai de mult? E atât... atât de mare. Mușcă?

– Numai pe cei din banda Mohock, și numai dacă se apropie prea mult. E de nădejde când plec de aici la miezul nopții și trebuie să ajung pe Fleet Street.

Agetta făcu un pas în față, fără a slăbi zgarda.

– Te supără cei din banda Mohock? întrebă Bonham de dragul conversației.

– Mai demult mă supărau. Acum îi supără Tâlhar pe ei. Aleargă de mănâncă pământul în costumele lor de fanfaroni. Se cred bine îmbrăcați și primejdioși. Niște idioți, zic eu, nici un pic de creier în toată adunătura aia. Se îmbracă la patru ace și fugăresc moșnegi și femei stricate.

Personalitatea Agettei părea să încălzească încăperea. Ea nu se temea de nimic, și prietenul lui Blake îi stârnise curiozitatea.

– Atunci ar fi bine să ieși la lumina zilei și să le mai provoci niște neplăceri, o întrerupse Blake. E dimineață, ar trebui să vezi bine acum. Dulăul tău poate să îi urmărească până în Hyde Park dacă își pune asta în minte, încheie brusc bărbatul.

Agetta se uită la ceasul franțuzesc de pe șemineu.

– E încă noapte, conașule, dar soarele a răsărit.

– Fată dragă, răspunse Blake, te-ai ascuns în timpul unui cutremur de o asemenea importanță, încât a schimbat însuși timpul. E dimineață, întunericul a dispărut, e o nouă zi.

Se uită la Bonham, apoi din nou la Agetta.

– Ia-ți liber azi, întoarce-te deseară, continuă el repezit. Dar să nu spui nimănui vreun cuvințel din ce ai auzit, căci altfel vei avea nevoie de mult mai mult decât câinele asta ca să te salvezi... Știu că înțelegi.

Blake privi înspre camera de sus, lăsând ca tonul amenințător al vocii sale să își facă efectul. Agetta își plecă fruntea.

– Înțeleg, conașule, zise ea întorcându-se să plece. Ajunsă în prag, se întoarse: Știu că acum crezi că o să spun tuturor ce am auzit, dar nu o să fac asta. Oi avea eu multe cusururi, doctore Blake, dar nu și pe acela de a nu-mi respecta cuvântul. Zău!

– Sunt conștient de asta, Agetta, răspunse Blake, zâmbind, fermecat de sinceritatea fetei, care îl vrăjise din nou, fără ca el să își dea seama.

Agetta ieși din bibliotecă, închizând cu grijă ușa în urma ei. Îi dădu drumul lui Tâlhar și îi făcu semn să coboare. Ea, însă, rămase pe loc, își lipi urechea de ușă și ascultă.

– Ce sperietură am tras, Sabian, spuse Bonham. Eram gata să o împușc pe ea și pe câine. Crezi că o să vorbească despre ce a auzit?

– Nu Agetta. Ea știe ce i s-ar întâmpla. Putem conta pe asta. Știe cine îi e stăpân.

– Am fi putut să o ținem aici până...

– Tatăl ei ar fi ajuns la noi mai repede decât a traversat piața dulăul care te-a atacat pe tine, îl întrerupse Blake cu asprime. Și ai prefera să stai față în față cu un dulău înfuriat decât cu Cadmus Lamian. Dacă ți se pare că cei din banda Mohock sunt biciul lui Dumnezeu în orașul acesta, atunci Cadmus Lamian ar fi cel mai îngrozitor coșmar pe care l-ai putea avea. E un om pe care nu vrei să îl superi vreodată.

Blake se duse la fereastră și privi piața cufundată în ceață.

– Bătrânul Cadmus m-a convins să o iau pe fata lui ca menajeră. Mi-a forțat mâna și băierile pungii. Mi-a zis că are să îmi fie de folos, dar mă costă mai mult decât oricare alt servitor pe care l-am avut vreodată. Are ceva ciudat fata asta. Când te uiți în ochii ei e ca si cum ai privi pe cineva care a mai văzut lumea de nenumărate ori și știe mai multe despre viață decât ai să cunoști tu vreodată. Dar își face treaba cu pricepere și știe când să-și țină gura.

Afară, Agetta ridică o sprânceană și își încreți gura disprețuitor. Auzise totul. Amenințările de dinainte nu o impresionau cu nimic. Îi văzuse pe însoțitorii stăpânului ei făcând paradă prin

casă cu hainele lor elegante și intonând incantații precum țiganii, îi auzise dansând și recitând. Știa bine ce se întâmpla în casă – doar ea curăța sfeșnicele acoperite cu ceară înnegrită și bolurile de ars mirodenii cu mirosul lor amar de mirt. În vreme ce ei dansau, ea le golea buzunarele, monedă cu monedă – o liră de la unul, o guinee de la altul. Toate cu un zâmbet pe față și cu un „Mulțam', conașule!" când îi dădeau câte un bănuț pentru că le ținea hainele, după care se împrăștiau pe la miezul nopții prin canale, ca niște șobolani londonezi ce erau.

Blake putea să creadă despre Agetta tot ce voia el. Putea să îi umple capul cu povești despre alte lumi, farmece misterioase și incantații ciudate, dar până la miezul nopții ea îi mai furase o părticică din avere. Când aceasta avea să se termine, urma să dispară și ea, pentru totdeauna.

Agetta îi lăsă pe bărbați să discute în cameră și coborî pe scări până la ușa din dos, unde o aștepta Tâlhar, dând din coadă. Intrarea servitorilor dădea înspre o alee îngustă, unde soarele nu pătrundea nici măcar în cele mai strălucitoare zile. Aerul era umed și, în răcoarea dimineții, avea răceala lipicioasă a morții. Aburul ridicat de pe râu se agăța de pereții caselor din împrejurimi ca și când ar fi format pânze uriașe de păianjen care i se agățau de față. Pe alee mai era o singură persoană, o cerșetoare sprijinită de poarta casei de peste drum. Sticla de gin pe care o ținea în mână aproape că se pierdea în masa mototolită de cârpe, oase și piele ce îi alcătuiau forma omenească. Era urâtă ca un mormânt, cu fața brăzdată de riduri adânci și buzele acoperite de bube. Se uită la Agetta cu singurul ochi pe care îl ținea deschis, căci celălalt era acoperit de o crustă gălbuie.

– Dă-i un bănuț măicuței tale bătrâne! țipă făptura. Un bănuț, să iau și eu o sticlă de Geneva!

Agetta o ignoră și grăbi pasul. Tâlhar alergă înspre femeie, o adulmecă și se opri, neștiind cine sau ce este.

– Tâlhar, las-o! strigă Agetta, iar ecoul vocii sale răsună pe alee.

Câinele făcu un salt înapoi și se scutură, tremurând, cu tot părul de pe spate ridicat. Femeia scăpă sticla din degetele amorțite, iar aceasta se rostogoli zgomotos pe caldarâm. Tâlhar o urmă pe Agetta de-a lungul aleii ce cobora lin, oprindu-se din când în când pentru a se întoarce să o privească pe femeie. Era ca și cum animalul ar fi fost în stare să o perceapă în alt fel, să privească dincolo de hainele murdare, zărind creatura din spatele lor. O creatură care nu îi inspira deloc încredere.

Liniștea aleii fu iute înlocuită de zumzetul cartierului Holborn. Care și căruțe umpleau străzile, îndreptându-se către siguranța oferită de zona rurală de la Vauxhall. Peste tot, cete de oameni treziți violent din somn de cutremur erau fermecați de razele soarelui ce străpungeau ceața deasă ridicată de pe râu. Deasupra catedralei St. Paul, sfera incandescentă lumina un cer palid. O briză proaspătă sufla peste străzi, aducând cu sine mirosul mării, ca de nucșoară prăjită. Agetta merse de-a lungul Holbornului, croindu-și drum prin mulțimea zgomotoasă adunată în preajma tavernelor și prăvăliilor, ajungând în cele din urmă pe aleea îngustă și întunecoasă ce ducea de la Holborn la Taverna Corăbiei și la casele de jocuri de noroc din Whetstone Park.

În urmă cu trei nopți, avusese loc o crimă pe Inigo Alley. Agetta putea vedea încă urmele de sânge lăsate pe perete de victima care încercase să scape cu viață. Țipetele acesteia fuseseră auzite din stradă și, deși oamenii se adunaseră repede, nu mai găsiseră urma făptașilor. Era ca și cum ucigașul ar fi fost luat de vânt.

Când Tâlhar trecu pe lângă ea, Agetta simți fiori reci pe spate. Câinele se opri brusc și începu să latre. Nu era nimeni pe alee, și totuși el lătra la ceva vizibil doar pentru ochii săi canini, ceva care pășea într-o altă lume.

Agetta își dădu seama că nu erau singuri.

– Potolește-te, Tâlhar! Mă sperii! strigă ea.

Câinele începu să sară pe loc, lătrând din ce în ce mai tare.

– Oprește-te, Tâlhar!

Fără zgomot, Agetta fu apucată de la spate, iar o mână îi acoperi gura. Fu trasă printr-o ușă de a cărei existență deveni abia atunci conștientă. Ușa fu trântită, iar ea se văzu prizonieră într-o beznă absolută. Auzea respirația grea a persoanei care o imobilizase. Simțea umezeala mâinii înmănușate care aproape că o sufoca.

– Nu țipa, fetițo, nu și dacă vrei să îți mai vezi câinele, ori lumina zilei vreodată!

Era vocea femeii de pe alee.

– Te-am urmărit zi și noapte. Știu când vii și când pleci.

Femeia se lipi și mai strâns de Agetta, care simți cum puricii de pe mâna acesteia i se cațără pe față.

– Puteam să te înhață când aveam chef, dar nu pe tine te vreau. Vreau să faci ceva. Când pleci de la Blake mâine seară, vino pe Inigo Alley și vei găsi un mesaj. Vei afla atunci ce ai de făcut. Dacă nu, o să îți iau câinele tău iubit și o să îl dau la șobolani. După care o să pun mâna și pe tine.

Agetta încercă să vorbească, dar mâna puternică îi ținu gura închisă. Nu putea vedea nimic. Simțea numai duhoarea ginului, a noroiului de pe stradă și a cărnii în descompunere. Când femeia vorbea, răsuflarea îi scutura trupul, făcând-o să pară pe moarte.

– Nici un cuvânt lui Blake sau tatălui tău. N-o să te poată ajuta, fetițo! Mâine, pe alee, în fața Tavernei Corăbiei, la un sfert de ceas după miezul nopții. O să auzi ceasul de la biserica St. George. Să nu întârzii!

Înainte ca Agetta să poată spune ceva, fu aruncată în stradă, iar ușa se închise în urma ei. Se prăbuși cu fața în jos pe aleea acoperită de mizerie. Tâlhar alergă spre ea, lătrând. Se întoarse, dar ușa dispăruse. Nu avea în față decât un zid solid. Agettei i se tăie respirația. Ceața o învăluia, iar lumina devenea din ce în ce mai palidă.

În față văzu o siluetă desenată de lumina Tavernei Corăbiei, care se apropia în tăcere. Era un bărbat îmbrăcat într-o mantie purpurie. Fața îi era albă, aproape lipsită de trăsături. Agetta sări în picioare și scoase cu iuțeală un cuțit de la cingătoare. Fără vreun sunet sau altă senzație, spectrul se apropie din ce în ce mai repede, apoi trecu direct prin ea și se făcu nevăzut. Agetta nu mai putu să scoată nici un cuvânt. Era, pentru prima oară în viață, sugrumată de frică.

Zgomotul străzii se făcu din nou auzit. Agetta se uită în jur, amețită și nesigură.

3. Farmacia

Alergând prin haosul din Fleet Street, Agetta îşi simţea inima bătând cu putere. Încercă să îşi alunge puricii de pe faţă, privind înainte cu ochi înlăcrimaţi. Tâlhar alerga lângă ea, întorcând capul din când în când, pentru a se asigura că nu fuseseră urmăriţi, şi adulmeca aerul în căutarea duhorii umede a cerşetoarei.

În depărtare, Agetta putea să vadă hanul tatălui ei, de lângă Ludgate Hill şi podul peste râul Fleet. Fumul des, scos de cele trei hornuri, se amesteca cu ceaţa care se ridica de pe râu. Zidurile din cărămizi înguste şi grinzile de lemn îi susţineau acoperişul impunător.

Agetta se opri pentru a-şi trage sufletul, sperând ca teama să o părăsească. Nu voia ca tatăl ei să îşi dea seama că e înspăimântată. Acesta era un secret pe care nu putea să îl împărtăşească.

Lângă han, trei băieţi pariau pe doi cocoşi care se băteau în stradă. Agetta privi cum păsările dansau în faţă şi în spate, agitându-şi pintenii, căutând să îşi dea unul altuia lovitura fatală. Semănau cu doi judecători graşi cu peruci pudrate.

Cel mai mare dintre ei avea o creastă neagră pe capul plat, ce cădea când într-o parte, când în cealaltă, ca o căciulă, pe măsură

ce cocoşul sărea, se ferea, ori lovea cu ghearele pasărea mai mică ce căzuse în noroi. Băieţandrii ţipară plini de emoţie atunci când cocoşul cu creastă neagră se năpusti asupra victimei sale, sfâşiind-o cu ghearele şi ciocul. Prada sa abia mai mişca. Moartea sosi cu repeziciune. Cel mai mare dintre băieţi ridică pasărea câştigătoare şi o aruncă în aer, în semn de triumf. Cocoşul mort fu ridicat din noroi şi cercetat de degetele micuţe, în căutarea punctelor slabe, după care fu lăsat la loc în mocirlă. Aripile i se desfăcură, iar capul îi căzu într-o parte, cu o picătură de sânge prelingându-i-se pe cioc.

Orice teamă sau chiar amintire a cutremurului părea să fi dispărut. Fusese ceva mai presus de înţelegere, ca un coşmar groaznic, dar acum se terminase. Viaţa se întorsese la agitaţia de dinainte. Strada noroioasă era acoperită de ziare aruncate. Trăsuri şi căruţe blocau drumul, în vreme ce birjarii blestemau, învârtind în aer bicele lor noduroase. Printre ei se strecurau oamenii care conduceau trăsuri mici, cu obloane trase, purtându-şi încoace şi încolo pasagerii secreţi. Strigau „Pardon, pardon!", făcându-şi loc prin mulţime, îndreptându-se către oraş. De jur împrejurul Agettei, graba domnea, iar zarva aproape că îi spărgea urechile. Inima îi era cât un purice, iar mirosul mănuşii îi rămăsese lipit de faţă. Lovi cu şutul cocoşul mort şi îi împinse pe băieţi. Aceştia se pregătiră să îi răspundă cu aceeaşi monedă, însă Tâlhar mârâi, ceea ce îi făcu să se oprească, ştiind prea bine că animalul s-ar fi înfruptat cu mare plăcere din carnea lor. Agetta stătea acum în faţa uşii roşii, scorojite, a casei sale. Deasupra ei scria „Casa de Oaspeţi a lui Lamian. Clienţii curaţi sunt bine-veniţi!"

Înăuntru, mirosul de miel la frigare umplea aerul. Din bucătărie se auzea cum cineva tranşează bucăţi mari de carne. Tâlhar îşi găsi locul lângă foc, de cealaltă parte a scărilor, se întinse şi se culcă, privind flăcările.

Agetta se curăță de murdărie înainte să dea ochii cu tatăl ei. Peste zgomotul metalului sfâșiind carnea și separând-o de os, se auzi vocea lui tunătoare:

– Agetta, tu ești? Agetta! Vino încoace, trebuie dusă mâncare la Închisoarea Newgate. Jumătate din oraș a înnebunit, cealaltă jumătate e flămândă! Haide!

Cadmus Lamian avea o voce aspră, răsunătoare. Nimic din tonul ori înfățișarea sa nu trăda vreo urmă de blândețe. Era un bărbat înalt și masiv, cu degete incredibil de lungi și subțiri. Pe tâmplă avea o gâlmă uriașă care îl desfigura și îi întindea pielea pe față.

Agetta intră iute în bucătărie. Cadmus stătea lângă masa lungă de lemn din mijlocul camerei, cu șorțul murdărit de sânge și grăsime. Cuptorul negru răspândea căldură și fum, înmuind lumânările de ceară și făcând ochii să lăcrimeze, așteptând hulpav bucățile de miel tăiate de hangiu. Lângă cuptor se afla șemineul gros, ce sprijinea un cazan cu apă pusă la fiert și câțiva bușteni. Focul ardea vesel, trimițând valuri de lumină caldă, chihlimbarie, până în cele mai întunecate colțuri ale camerei.

Cadmus nici nu își ridică privirea, preocupat să îi vină de hac unui os ce refuza să se sfărâme.

– Ce mai noapte! Abia mă băgasem în pat când s-a pornit toată nebunia. Am sărit din pat, am coborât pe scări clătinându-mă, și de atunci orice om care mi-a trecut pragul a cerut de mâncare. Lovi osul cu și mai multă putere, făcând să sară așchii în toată bucătăria. Ciudat început de zi, fata mea. Nu-mi place, nu-mi place deloc.

Se opri, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mâna plină de sânge. Văzu privirea Agettei, care se pregătea să îl întrebe despre mama sa.

– E în pat, zice că are febră. Eu zic că a băut prea mult gin.

Zicând acestea, ridică satârul gros și izbi cu toată forța bucata de os care mai rămăsese. Aceasta cedă, lăsând lama de metal să muște din masa de lemn. Cadmus icni mulțumit și începu să râdă.

– Nu vor decât carne și pâine, iar pentru un bănuț, exact asta au să și primească.

Se uită la Agetta. Nu mai fusese niciodată atât de tăcută.

– Ți-au mâncat pisicile limba? întrebă el aspru.

– Am nevoie de somn. A fost o zi lungă și o noapte scurtă. Blake vrea să mă întorc pe seară – nu îi place deloc să strângă lumânările.

Agetta nu îi putea spune tatălui ei ce se întâmplase. Nu ar fi crezut-o. Ar fi râs de ea, așa cum făcea mereu. Nu voia decât ca tatăl ei să o lase în pace, să doarmă și să își vadă singură de viitorul ei.

– O să ai destul timp să dormi. Acum e treabă de făcut, și treaba aduce bani.

Cadmus spuse asta fără grabă, lăsă piciorul de miel să se prăjească în untura încinsă și observă cum carnea sfârâia, devenind crocantă. Cu o mână, deschise ușa cuptorului negru, de unde jarul încins trimise în toată camera un val de căldură. Cadmus trase o tavă pe masă, o făcu să alunece încetișor în cuptor și închise ușa în urma ei cu un aer satisfăcut.

– Gata, spuse el, întorcându-se către Agetta. Ce mai face Blake, câinele bătrân? Tot mai are bani?

Agetta își aruncă pe masă punga cu bani. Aceasta își găsi locul cu un zornăit vesel.

– Doi șilingi, atât am îndrăznit să iau. Nu a avut oaspeți azi. Am găsit o monedă în buzunarul hainei lui, pe cealaltă i-am luat-o din portmoneu, zâmbi Agetta, mulțumită de sine.

– Unde mai pui că te mai și plătește pentru asta?! râse zgomotos tatăl ei. Pune-i în borcan, lângă ceilalți. Într-o bună zi o să plecăm din Londra asta minunată și o să ne găsim un locșor la țară.

– A avut un singur oaspete, continuă Agetta. Isaac Bonham. Îl urmăriseră niște câini când a avut loc cutremurul. Abia a scăpat cu viață. I-am auzit stând de vorbă, despre o stea de pe cer și despre o carte. Vorbesc prostii, asta fac mereu.

Agetta puse cele două monede într-o cutie de lemn pe o policioară, deasupra șemineului.

– Despre cartea aia ziceau că e plină de secrete, că are să le spună dacă steaua se lovește de pământ. Parcă au zis că se cheamă cometă.

– Bonham, zici? Academician. Om bogat, mai bogat decât Blake.

Cadmus se gândi o clipă la ce înseamnă doi oameni bogați în același loc. Agetta vedea bine că îi mergea mintea, plănuind cum să exploateze situația.

– Blake ăsta e plin de el. Vrea să descopere secretele universului, spuse Cadmus, scoțând pâinea din cuptor. Ai grijă, să ții minte tot ce spune – sunt destui care ar da o avere ca să afle ce se petrece în casa lui. Își ridică privirea și zâmbi. Ține minte, Agetta, cei care așteaptă au parte de lucruri grozave, iar noi am așteptat destul! Acum, vino să îmi dai o mână de ajutor, avem clienți de hrănit, iar cutremurul ăsta s-ar putea să nu fie ultimul.

Agetta se uită prin bucătărie. Nu cunoștea nici un alt loc atât de bine. Bucătăria fusese întregul ei univers, încă de când se născuse. Fiecare miros, fiecare pată de pe pereți, fiecare pânză de păianjen țesută de-a lungul celor paisprezece ani de viață ai săi îi erau cunoscute.

Își aminti de ziua când, copil fiind, își arsese mâna de ușa cuptorului. De atunci, acesta rămăsese monstrul fioros care o pândea din colțul camerei. Îl hrănise cu lemne aduse de Tamisa și culese de ea la reflux pe când se plimba cu prietenii la mal. Când se apropia noaptea, stătea lângă copaia de spălat vase, mereu plină cu oale și acoperită cu o crustă de grăsime. Îi amintea de un vas eșuat în mâl, pe care îl văzuse la Rotherhithe.

Lemnul copăii semăna cu scândurile vasului, acoperite de apa adusă de flux. Își amintea cum stătea în colțul camerei, așteptând ca șoarecii să iasă din găurile lor, căutându-și cina. Îi lovea cu vătraiul peste cap când scoteau nasul să miroasă împrejurimile. Tâlhar îi urmărea pe podeaua murdară de piatră, îi apuca cu fălcile sale puternice și îi arunca cu putere, izbindu-i de un zid sau de altul, ca pe niște păpuși din cârpă. Când mureau, îi mirosea, sperând că se reîntorc la viață pentru a începe un joc nesfârșit de-a prădătorul și victima.

Vocea aspră a tatălui ei o trezi din visare.

– Ai văzut cartea de care vorbea Blake? S-ar putea să fie prețioasă și poate că îl ajutăm să scape de o asemenea „greutate"...

– Ar ști că eu am luat-o. Oricum, nu știu unde o ține, zise Agetta, ezitând.

– Dacă ne calculăm bine mișcările, când vine coșarul...

– Ar trebui să continuăm cu ceea ce facem acum, și să nu ne batem capul, i-o reteză Agetta.

– Îți pierzi curajul, fetițo? Nu vrei să îl mai ajuți pe tatăl tău? Ești prea bună ca să te cobori la hoții?

Cadmus se apropie de ea, cu satârul în mână.

Se auzi un ciocănit puternic la ușă. Cadmus Lamian înfipse satârul în masă. Ușa se deschise și în bucătărie intră încet un bărbat. Agetta observă că hainele sale, frumoase cu mult timp în urmă, erau acum rupte și terfelite. Fracul său lung purta semnele străzii, iar la coate și guler era atât de ros, încât se vedea prin el. În picioare purta ghete a căror piele era atât de subțire, încât i se vedeau degetele prin ea. Era mai înalt, dar mai slab decât tatăl ei. Fața lui ridată și obosită era bronzată de un soare străin.

– Domnule Lamian, spuse el cu voce blândă, aproape șoptind, as putea îndrăzni să vă cer să stăm de vorbă între patru ochi?

Cadmus îi aruncă Agettei o privire prin care îi spuse să plece iute. Ea se întoarse și se îndreptă către ușă.

– Am să mă ocup de ceilalți clienți, tată. S-ar putea să aibă nevoie de ceva distracție.

Bărbatul nu făcu nici un efort să se miște de lângă intrare. Agetta se strecură cu greu, în timp ce el rânjea, perfect conștient de dificultatea în care se afla ea.

– Drăguță fată, și atât de tânără, spuse el, știind bine că avea să fie auzit.

– Ce pot face pentru dumneata, domnule Sarapuk? întrebă Cadmus, oferindu-i prietenului său un scaun.

Se așezară amândoi. Cadmus putu să vadă cum albul ochilor lui Sarapuk era colorat în roșu de strălucirea focului. Pe față, șuvițe de păr alb i se lipiseră de barbă, pline de firimituri de biscuiți marinărești.

– E vorba de magazinul meu, șopti Sarapuk. Am cumpărat o mică proprietate pe Seething Lane, aproape de Hart Street. Deasupra sunt niște camere, așa încât mă voi muta acolo la sfârșitul săptămânii acesteia. După o scurtă pauză, continuă: Voi avea nevoie, firește, în continuare de mâncarea minunată pregătită de dumneata, în fiecare seară la ora șapte, să zicem. Mai făcu o pauză și se uită înspre ușă, ascultând cu atenție. Ar fi oare posibil ca Agetta să vină să mă servească? Rareori am ocazia să vorbesc cu cineva, iar ea e atât de drăguță – ar fi o pată de culoare în viața unui bătrân.

– Orice e posibil, pentru prețul cuvenit, răspunse Cadmus cu un zâmbet larg, alimentat de perspectiva banilor. Magazinul acesta al dumitale, ce are de vânzare? întrebă, lacom să prindă o nouă oportunitate de afaceri.

– Nu voi vinde, Cadmus, voi vindeca. Voi fi farmacist și chirurg, așa încât leacurile, dinții și craniile vor fi afacerea mea. Sunt foarte interesat de anatomie, dar subiecții benevoli sunt atât de greu de întâlnit...

– E nevoie de multă învățătură ca să ajungi să faci asta, domnule Sarapuk. Astea sunt lucruri înalte, mai înalte decât îndrăznește un om ca mine să cugete.

Cadmus încercă din răsputeri să pară interesat.

– Toți ne îmbolnăvim, fie cu trupul, fie cu mintea ori cu sufletul. Într-o zi, toți vor avea nevoie de un doctor, iar chirurgia e arta viitorului. Am de gând, să deschid la timpul potrivit un mic spital, dacă voi putea găsi pe cineva suficient de interesat în a face bani. Spunând acestea, îl privi pe Cadmus în ochi. Am făcut multe greșeli în viață, am fost înșelat de multe ori, dar de data aceasta lucrurile vor sta altfel. Cu o sută de lire, cineva ar face o investiție care ar fi rambursată cu dobândă înmiită, dar, ca și cadavrele, asemenea oameni sunt foarte greu de găsit.

Sarapuk începu să lovească cu degetele în masă, ca și cum ar fi bătut ritmul unui concert secret.

– S-ar putea să cunosc pe cineva care să vă ajute și într-o privință și într-alta, domnule Sarapuk, spuse Cadmus, cu interes reînnoit. Cât despre suta de lire, ce garanții ar fi că acești bani se dau înapoi?

– Tot ce pot să spun e că pentru omul potrivit apar mereu oportunități de aur, răspunse bărbatul, zâmbind cu o sprânceană ridicată.

– Trebuie să aveți o motivație, domnule Sarapuk, ca să faceți asta. Să ai grijă de oameni, să deschizi un spital, astea sunt idealuri înalte, zise Cadmus aplecându-se către prietenul său. Cât despre mine, eu nu sunt interesat decât de binele soției și fiicei mele. Știu să recunosc o afacere când o văd, și câtă vreme familia Lamian e sănătoasă și bine hrănită, eu sunt mulțumit. Dar pe dumneata ce te mână?

Sarapuk se uită iarăși prin cameră. Se uită la ușă și ascultă cu atenție. Camera era colorată în roșu de foc, iar de jur împrejurul bucătăriei ardeau multe lumânări. Ferestruica din fundul bucătăriei se străduia să absoarbă lumina de pe stradă. Nu se vedea a fi

nici noapte, nici zi. Bucătăria era parcă ieșită în afara timpului, înconjurată de ziduri solide, ce rezistaseră răscoalelor, luptelor de stradă și ciumei. Nici chiar Marele Incendiu[1] nu făcuse altceva decât să îi înnegrească pereții. Sarapuk se gândi bine înainte să răspundă, respirând adânc.

– Dragul meu prieten, am călătorit prin lumea întreagă, încercând să îi deslușesc secretele. Din Egipt, până în Persia, am săpat printre ruinele multor orașe. Căutările mele au fost neobosite, dar ceea ce caut eu nu se găsește pe această lume, ci numai în cele mai ascunse colțișoare ale corpului omenesc. Ceea ce caut eu este sălașul sufletului. Sarapuk îl apucă strâns pe Lamian de braț, trăgându-l mai aproape. Știu că eu voi fi acela care va descoperi acest lucru, iar când se va întâmpla asta, voi fi în stare să capturez sufletul în clipa morții, dovedind lumii întregi că sufletul e nepieritor. Gândește-te, Cadmus, gândește-te! Ce n-ar fi oamenii în stare să dea pentru a vedea un suflet, esența eternă capturată într-un pahar de sticlă, expusă publicului pentru numai doi șilingi? Aș fi un om bogat! *Noi* am fi niște oameni bogați!

Sarapuk izbucni într-un râs strident.

– Crezi că e cu putință, crezi că ești în stare să faci asta? întrebă Cadmus, cuprins și el de emoție.

– E ca un puzzle, căci pe măsură ce trec anii, găsesc mereu piese noi. Acum e aproape complet.

Sarapuk se opri brusc și se uită agitat de jur împrejur.

– Nu putem să spunem nimănui despre asta, trebuie să rămână secret. Autoritățile s-ar putea să nu privească cu ochi buni cercetările mele, iar eu nu pot să fiu foarte năzuros în privința *voluntarilor* mei.

– Voluntarii ăștia, trebuie să fie... morți? întrebă ezitant Cadmus.

– Deocamdată, da, răspunse Sarapuk încet. S-ar putea să vină un moment când voi avea nevoie de unul sau doi care să... fie pe punctul de a trece dintr-o lume în cealaltă. Bărbatul mai inspiră o

[1] Un incendiu devastator, produs în septembrie 1666, când a fost distrusă o mare parte din Londra (surse contemporane vorbesc de patru cincimi din oraș). (n.tr.)

dată șuierător și profund. Aș prefera să fie proaspeți. Câțiva dintre cei pe care i-am cumpărat stătuseră spânzurați cam mult și se cam deterioraseră.

Cadmus căzu pe gânduri.

– Cred că pot să te ajut. Am un prieten, John Swift, care e temnicer la Newgate. Pentru un preț de nimic, ar putea să îți ofere cele ce îți sunt de trebuință. Ia micul dejun împreună cu ceilalți clienți, fac eu cinste, iar în acest timp, mă voi gândi mai bine! E o înțelegere destul de neobișnuită și aș prefera să rămână, pe cât posibil, secretă. N-aș vrea să se creadă că Lamian ar avea gânduri mai înalte decât s-ar cuveni.

Sarapuk se ridică în picioare, îi luă mâna lui Cadmus și i-o strânse cu putere.

– Trăim în timpuri mărețe – aceasta e era științei și a adevărului. Noi am putea să creăm un nou fel de a privi lumea. În mai puțin de un an, s-ar putea să se vorbească despre tine în toate saloanele Londrei, să ai un separeu la Grădinile Vauxhall, trăsura ta sau iahtul tău, iar fiica ta ar putea deveni o soție minunată.

Holul era plin de clienți care își așteptau mâncarea și se luptau cu Tâlhar pentru un loc cât mai aproape de foc. Agetta își croi drum printre ei și descuie ușa camerei de mese care ocupa aproape întreaga aripă de vest a clădirii. În încăpere domnea frigul. Un foc abia aprins se străduia din răsputeri să smulgă căldură din cărbunii umezi, producând un fum negru și înecăcios care se lupta să iasă prin hornul larg în lumina rece de octombrie.

În mijlocul camerei se afla o masă lungă, cu multe scaune adunate în jur. Era luminată de patru sfeșnice mari. Arseseră de ceva vreme, răspândind în jur miros de untură de porc. Lumânările produceau un semicerc de lumină, lăsând în beznă partea de jos a camerei. Agetta deschise cu greu ușa masivă, făcând o mulțime de cozi lungi să fugă înspre colțul îndepărtat al încăperii, pentru a-și găsi scăparea printr-o crăpătură din podea.

Fata fu împinsă în cameră de un val de oameni, o adunătură de mizerabili şi oameni care îşi pierduseră înaltul statut social, devenind drojdia societăţii. Printre ei erau artişti de stradă, cerşetori şi un om care pretindea că poartă urmele crucificării arătându-le lumii pentru şase penny. Hanul era ieftin. Paturile se împărţeau şi aveau dedesubt o găleată pentru murdărie. Dacă nu aveai doi penny să stai întins, îţi puteai odihni oasele obosite pentru doar un bănuţ, stând în genunchi sprijinit de o frânghie întinsă între două ziduri. Te agăţai de ea, ca să nu stai pe podeaua rece, ca o pasăre suspendată, mişcându-te când încoace, când încolo, într-un somn fragmentat şi chinuit.

Micul dejun fu adus în grabă. Bucăţi de carne fierbinte, pâini mici, rotunde şi căni de lut pentru gin fură aduse de la bucătărie. O mulţime de mâini hulpave înhăţară mâncarea de cum fu adusă, apucând o bucată de carne în valoare de un penny şi făcând-o să alunece mai uşor pe gât cu gin ieftin.

Agetta servea la masă, asigurându-se că toată lumea îşi primea porţia şi că nimeni nu lua mai mult decât avea dreptul. Domnul Manpurdi îşi ţinea mâinile înfăşurate în cârpe roşii, care acopereau bandajele albe sub care se ascundeau rănile crucificării. Ea îl privi cu atenţie. Omul nu permitea nimănui să îi vadă rănile dacă nu plătea înainte. Privindu-l cum mănâncă, văzu că el suferă cu adevărat, căci îşi ţinea mâinile într-un fel chinuit, încercând să ducă la gură bucata de carne. Agetta luă o pâine, înşfăcă o bucată de carne de pe tavă şi i-o întinse lui Manpurdi, zâmbind. Acesta îşi plecă uşor capul, în semn de apreciere.

Agetta nu avea nevoie de religie. Cum ar fi putut oare un Dumnezeu iubitor să o ţină într-o asemenea mizerie? Nu simţea nevoia şi nici măcar curiozitatea de a vedea semnele de pe mâinile lui Manpurdi. Pentru ea, nu însemnau nimic, cu siguranţă nu atât de mult ca dromaderul pe care îl văzuse lângă menajeria lui Gough, adus tocmai din deşerturile Arabiei, dintre ruinele Babilonului. Pentru ea, Manpurdi nu era cu nimic diferit de ceilalţi

monștri care mai stăteau la ei. Mai era un băiețel cu piele ca de cărăbuș, femeia cu trei brațe și o fată cu urechi atât de mari, încât o numeau omul-elefant. Îi văzuse pe toți, cumpărați și vânduți chiar în acea cameră pentru a fi expuși după aceea în colecții particulare și târguri, ori în Grădinile Vauxhall.

Agetta știa că măcar o parte dintre aceste monstruozități erau create de mâna omului. Observase odată cum un om își înfigea în față pene de rață, pretinzând după aceea că e pe jumătate vultur. Un altul își pilise dinții pentru a semăna cu cei de lup și își vopsise pielea cu ceai.

Domnul Manpurdi era diferit. Era blând și modest. Nu avea decât rănile sângerânde ce refuzau să se vindece și povestea despre cum i-au apărut, într-o noapte, în timpul unei viziuni pe care se rugase să nu o primească.

Dagda Sarapuk intră încet în cameră și se așeză în capul mesei. O privi pe Agetta și zâmbi, luând o bucată de pâine. Se aplecă spre Manpurdi și îi spuse ceva ce fata nu fu în stare să audă.

Agetta văzu cum tatăl ei urcă pe scări cu o tavă plină cu mâncare, după ce îi aruncase o privire prin care îi spunea să se întoarcă la muncă.

– Avem un oaspete special, un poet. A venit astă-noapte. Nu vrea să fie deranjat. Stă la el în cameră și doar eu am voie să intru. Ai înțeles?

Zicând acestea, Cadmus se întoarse și urcă pe scări. Agetta îl urmă de la distanță, ascultându-i pașii, intrigată de atitudinea lui. Când acesta ajunse la ultimul etaj, se uită în jos pe scară, apoi lăsă tava cu mâncare pe o masă și scoase o cheie din buzunar. Fata auzi cum o bagă în broască și o întoarse cu iuțeală. Ușa se deschise puțin. Agetta își ținu respirația, pentru a putea să audă totul.

– Mănânci? spuse tatăl ei clar. E pâine și carne. Ți-am adus și apă. Cred că toți cei ca tine nu prea beau gin.

Nu se auzi nici un răspuns. Agetta respiră din nou, cât de încet putea, așteptând să prindă orice indiciu despre persoana care stătea în camera de sus. Apois auzi un zgomot de lanțuri târâte pe podeaua de lemn.

– Poți să îmi scoți astea? sună o voce plăpândă, pe care fata nu o mai auzise niciodată, și despre care nu putea să își dea seama dacă e de bărbat ori de femeie; era o voce înaltă, fragilă și pură. Nu am nici puterea, nici dorința de a evada.

Urmă o tăcere îndelungată, după care tatăl ei răspunse:

– Domnul Gough mi-a spus că te-ai face nevăzut înainte ca eu să îmi dau seama ce se întâmplă. Să nu-ți dau lanțurile jos sub nici o formă, altfel o să-ți iei zborul.

– Și încotro aș zbura? La ferestre sunt gratii, iar ușa e încuiată. Să mă strecor pe sub ușă, ori să intru într-o gaură de șoarece?

– Ești o creatură ciudată, una care acum îmi aparține. Am plătit un preț bun pentru tine și s-ar putea să îmi fii de folos. Acum câteva clipe un om de știință mi-a zis că ar avea nevoie de unul ca tine. Dar până și el s-ar putea să fie surprins când te va vedea.

Cadmus păși pe podeaua de lemn. Agetta ascultă fiecare mișcare, auzi cum înaintează până la masă și lasă acolo tava cu mâncare.

– O să las asta aici – mănâncă ce vrei! N-ar fi rău să te mai îngrași cu câteva kilograme. Ești un slăbănog, nu pari prea sănătos. Pentru dinți te-am cumpărat – ar arăta foarte bine puși în gura unui bogătaș.

– Deci care îmi e soarta? Voi sta aici pe vecie?

– Ai să stai aici cât oi zice eu. Ești o creatură pe cinste, și dacă te arăt lumii, om mă fac. Ești atât de special pentru că...

Ușa de la intrare fu lovită de perete, și de jos se auziră zgomote puternice. Tâlhar începu să latre, iar clienții ieșiră în fugă din sala de mese, în stradă. Cadmus Lamian se năpusti pe scări, iar Agetta se strecură în camera ei. Pe stradă, un condamnat stătea tăcut într-un

car, tras prin noroaiele de pe Fleet Street înspre Tyburn, locul de execuție. Roțile carului, bătute în metal, împroșcau noroi în toate direcțiile. Ochii omului se ațintiră la ultimul etaj al hanului. Acolo zăriră pentru o clipă o față apăsată pe geamul murdar. În acea clipă, inima condamnatului fu frântă de două ori. Văzu pe fața de la fereastră tristețea ce oglindea o suferință mult mai mare decât a sa, și, dintr-un motiv sau altul, știu că soarta lui era mai blândă decât cea a omului în ochii căruia privise.

4. Aleea Inigo

În Bloomsbury Square, o siluetă solitară stătea sprijinită de un ulm bătrân, din care frunzele tomnatice cădeau precum o ploaie de monede din aur. Tuși și scuipă, după care își ridică gulerul hainei pentru a se apăra de vântul tăios care împrăștia frunzele moarte pe străzi. Câteva oi grase pășteau printre ulmi, păstrând o distanță temătoare față de străin, cu pipă lungă de lut, care îi lumina chipul.

Ceasul de la St. George bătu sfertul de oră din turnul său înalt de marmură, care domina străzile aglomerate. Zvonurile îi convinseseră pe mulți că la miezul nopții cutremurul se va produce din nou. Vânzătorii de ziare strigau povestea în gura mare; alergau pe străzi strângând în brațe teancuri de *London Chronicle,* proclamând dezastrul și îndemnând la calm. Lângă Taverna Taurul și Gura, o mulțime de oameni se adunaseră pentru a bea gin și pentru a aștepta ca pământul să se cutremure din nou, zguduind casele la fel cum o făcuse cu o noapte în urmă, cufundând astfel cerurile în beznă. Peste Tamisa, o lună plină strălucitoare plutea maiestuoasă pe bolta purpurie, în timp ce

cocotele din Holborn mergeau pe străzi cu fustele lor lungi și cu șaluri albe, oprind orice domn în speranța de a-i oferi plăceri.

Blake și Bonham își petrecuseră seara în conversații adânci lângă fereastra deschisă a observatorului de la etajul al patrulea. Mâncaseră la cină friptură de porumbel și macrou, alegând carnea de pe oase și lăsând pielea pe marginea farfuriei. Așteptară împreună ca cerul să se limpezească. Briza puternică împrăștie norii, dezvăluind bolta.

Blake potrivi telescopul de alamă, încercând să poziționeze lentilele în așa fel încât să poată observa cometa. De Absintos depindea viitorul și reputația sa. Pentru prima oară, se temea să nu se fi înșelat, să nu fi făcut o greșeală, să nu fi văzut de fapt o pată pe lentilă, ori reflecția unei lumini îndepărtate. Pe măsură ce se apropia miezul nopții, cerceta orizontul, mai agitat, așteptând apariția cometei.

Bonham aștepta răbdător, dorindu-și ca și prietenul său să se calmeze. Îl privea pe Blake cum ajusta poziția lentilelor și lungimea telescopului, pentru ca, doar câteva clipe după aceea, să repete întreg procesul.

– Va fi acolo, Sabian. Ochii nu te-au înșelat. Ai încredere în tine însuți – de îndată ce se va face miezul nopții steaua o să răsară și o vei vedea din nou, spuse el, încercând să pară sigur pe sine.

– Vom aștepta, răspunse Blake, plecând de lângă telescop și deschizând un dulap aflat de cealaltă parte a camerei. Vreau să-ți arăt ceva, și acum e momentul.

Blake scoase un pachet mare, înfășurat în mătase și reveni în centrul camerei, unde așeză obiectul pe masă. Pe măsură ce desfăcea pachetul, Bonham devenea mai emoționat.

– Aceasta este cartea, Isaac. Scrisă cu atât de mult timp în urmă, încât nimeni nu mai știe din ce minte a izvorât. Credeam că nu am să văd ziua în care ea va ajunge în casa mea, dar iat-o aici și mulțumesc aștrilor pentru asta.

Bonham privi cu ochii mari cartea cu coperte groase de piele, litere aurii străvechi și hârtie îngălbenită. Blake o răsfoi până ce ajunse la ultima pagină a celui de-al șaselea capitol al celei de-a

șasea cărți. Degetul său arătă înspre câteva cuvinte scrise pe margine.

– Uite, e adevărat. Îi citi apoi lui Bonham: „Absintos, steaua strălucitoare va cădea din cer și mulți vor muri din pricina amărăciunii sale". Se îndreaptă spre noi, Isaac. Noi suntem primii care o vedem și nu putem să facem nimic pentru a o opri. Ochii i se aprinseră de o emoție vecină cu nebunia. Trebuie să spunem asta lumii întregi, dar mă tem că dacă facem asta, panica va pune stăpânire pe omenire și vom avea parte de răzmeriţe cum nu au mai fost până acum. Și dacă nu e adevărat, voi fi cel mai mare nebun care a trăit vreodată.

– Rău dacă spui, rău dacă nu spui, răspunse repede Bonham, cu ochii la *Nemorensis*. Trebuie să spui, totuși, cuiva, și cui, dacă nu membrilor Academiei? Știi cumva unde va lovi cometa?

Bonham dădea paginile, încercând să deslușească literele ciudate și calculele de pe fiecare foaie.

– De îndată ce lovește atmosfera, se va dezintegra in mii de fragmente. Pământul va fi bombardat. După calculele mele, totul între Londra și Paris va fi distrus, mările vor fi otrăvite și cerul cufundat în beznă pentru o generație. Îl privi pe Bonham, a cărui figură era desenată în linii groase de lumina rece a lumânărilor. Cum să spun asta Academiei? Nu sunt decât o adunătură de intelectuali obezi care se bucură la auzul propriilor voci. Vor crede cu toții că sunt un imbecil, continuă Blake, pășind nervos prin cameră.

– Nu și dacă le demonstrăm. Putem să îl aducem aici pe lordul Flamberg, să vadă cu ochii lui. Pot să aranjez asta mâine-seară. Dacă mai așteptăm, altcineva o să pretindă că a descoperit cometa. Ea poartă numele tău, Sabian – toate observațiile și calculele tale au fost făcute pentru momentul acesta. Nu poți să lași totul să se ducă de râpă. Bonham îi luă mâna lui Blake și i-o strânse cu putere. Te felicit din seara asta. Mâine, Academia și apoi întreaga lume îți vor recunoaște geniul. Cine știe, poate că

Nemorensis are să schimbe lumea, iar tu ești cel menit să ne împărtășească știința ei.

În piața de jos, străinul supraveghea casa cu ochi neobosiți. Trăsurile treceau zgomotoase prin fața lui; un gardian merse agale pe lângă el, lovind caldarâmul cu bastonul la fiecare pas pe care îl făcea. Nimeni, cu toate acestea, nu observă umbra de sub ulm ori strălucirea pipei.

Agetta auzi vocea lui Blake, răsunând pe scara spiralată. Deschise ușa micuță care dădea înspre aleea întunecată din spatele casei. În stânga, putea zări luminile de la Holborn, proiectând umbre ciudate pe zidurile caselor. Cerșetoarea bătrână nu se vedea nicăieri. Se uită după Tâlhar și îl strigă prin întuneric. Era singură.

Într-o clipă, se hotărî să fugă spre stradă. Își apucă poalele rochiei și își strânse șalul pe ea. O rupse la fugă, făcând caldarâmul să răsune, împroșcând noroi în toate direcțiile. Alerga înspre lumină, căutându-și salvarea în mulțimea de oameni din Holborn.

Apoi, din adâncurile imaginației sale răsări gândul hidos că e urmărită, că o creatură întunecată se află în spatele ei, suflându-i în ceafă, șoptindu-i vorbe pline de răutate. Panica puse stăpânire pe Agetta, făcând-o să simtă că își pierde puterile; fața îi amorți, mâini imaginare o prindeau de gât, tăindu-i suflarea. I se făcu pielea ca de găină, imaginându-și degete de gheață care se pregăteau să o înhațe. Se uită în jos pentru a se convinge că nu cădea, și goni din ce în ce mai tare. Un țipăt speriat îi izbucni din piept. Dintr-odată, Agetta fu oprită și aruncată la pământ. De jur împrejurul ei se auzea zgomotul Holbornului. Privi în sus, amețită de lovitură. Deasupra ei se afla un om îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Haina îi era cusută cu fire subțiri de aur, care se potriveau cu cataramele înguste de pe pantofi. Bărbatul o privi și îi întinse mâna.

– Copiii ar trebui să se uite pe unde merg, spuse el cu o voce profundă și rezonantă, cu un accent pe care Agetta nu îl mai

auzise până atunci. E foarte târziu. Sunt destui cetățeni pe aici cu care nu ai vrea să te întâlnești și de care nu ai vrea să te lovești.

Omul zâmbi blând, ajutând-o pe Agetta să se ridice.

Fata se uită la el. Era mai înalt de un metru și optzeci de centimetri, avea o față prelungă și ochi verzi, umbriți de pălăria neagră cu boruri largi. Gulerul hainei îi era ridicat, pentru a-l apăra de frigul nopții. Agetta încercă să își smulgă mâna din a lui, dar acesta o strânse cu putere.

– Atât de caldă, atât de moale... Făcu o pauză, privind-o în ochi. Ești o fată care știe multe lucruri. Pentru cineva de vârsta ta, asta poate fi foarte periculos.

Omul îi eliberă mâna. Agetta nu făcu nici o mișcare. Părea să fi prins rădăcini. Nu știa nici cine era omul, nici de unde venise.

– Văd din privirea ta că trebuie să ajungi neapărat la o întâlnire, că e cineva pe care nu trebuie cu nici un chip să îl dezamăgești. Să merg cu tine până la locul de întâlnire?

– Ești nebun sau ți-au mâncat viermii creierii? întrebă Agetta furioasă.

Se auzi atunci ceasul de la St. George bătând miezul nopții din turnul înalt. Fata îl împinse pe bărbat din calea sa, și alergă spre Inigo Alley. Întregul Holborn se opri în loc; toate privirile erau ațintite în sus, așteptând un nou cutremur. În depărtare, o corabie trase o salvă de tun, iar un bubuit molcom pluti peste apele Tamisei. Londra amuți și așteptă. Agetta își croi drum în fugă printre oamenii care se opriseră pe stradă. Nimeni nu o observă, nimănui nu îi păsa de ea, toți ochii erau ațintiți asupra cerului. Luna plină se înălțase deasupra orașului, cerul era senin și decorat cu luminițe albe ce împodobeau universul precum lumânările bradul de Crăciun. Frumusețea aceasta era proaspătă, ca și cum lumea s-ar fi născut din nou și aceasta era prima noapte a Creației.

La a douăsprezecea bătaie a ceasului, Agetta intră pe Inigo Alley. Părea să fie mai îngustă, mai întunecată și mai sinistră decât cum o știa. Pe perete se vedeau încă urmele de sânge. Frica părea să picure din fiecare piatră. Agetta ezită și se uită în spate. Mergea

pe mijlocul aleii și se uita de jur împrejur, așteptând necontenit ca cineva sau ceva să țâșnească din umbră.

Zgomotul de la Taverna Corabiei umplea strada. Agetta auzea strigăte de bărbați care jucau cărți pe bani. Râsetele lor stridente, purtate de ecou din piatră în piatră, făceau aleea și mai sinistră.

Zidurile înnegrite de cenușă erau acoperite de mizerie verde și umedă. Deasupra ușii Tavernei, o lanternă lumina palid împrejurimile, dar nu putea răzbate prin ceața care îi învăluia fetei picioarele până la genunchi. Agetta nu putea vedea pe unde calcă sau dacă se ascundea ceva în aburii reci. Lumina dansa în jurul ei, iar fuioarele de ceață luau înfățișarea unor spectre indistincte. Acesta era cea mai întunecată parte a aleii, și o făcea pe Agetta să se simtă foarte singură, căutând vreun mesaj din partea cotoroanței pline de purici. Știa că trebuia să fie prin apropiere, dar nu știa ce anume căuta.

Ușa tavernei se deschise și un bărbat gras se prăbuși înăuntru. Agetta se trase într-un con de umbră și așteptă. Omul se ridică de jos și se sprijini de perete, mormăind satisfăcut din mijlocul unei băltoace făcute de el însuși. Nici măcar nu o observă pe Agetta, care stătea la numai câțiva metri și, făcându-i-se din nou poftă de gin ieftin, se târî pe lângă zid până găsi ușa tavernei. O deschise smucind-o, și intră împleticit.

Agetta rămase pe loc. Știa că nu e singură. În dreapta sa, ceața se împrăștie, ca și cum o forță nevăzută se îndrepta spre ea. Deasupra, pe acoperișul tavernei auzi un scrijelit de gheare încleștate pe țiglele vechi. Era ca și cum o avangardă ar fi luat poziție de jur împrejurul ei. Umezeala rece se urcă pe picioarele ei, ca niște mâini reci care îi înșfăcau carnea. Nu voia decât să o ia la fugă, să evadeze și să dea timpul înapoi. Miezul nopții trecuse și nu i se dăduse nici un semn.

Auzi apoi o trăsură mânând cu repeziciune dinspre hanul Lincoln. Zgomotul deveni mai puternic, pe măsură ce roțile făceau caldarâmul să răsune tot mai aproape. În lumina tavernei, Agetta văzu cum patru cai negri precum tăciunele, împodobiți ca

pentru înmormântare, se apropiau prin ceață de parcă ar fi plutit printre nori.

În spatele lor venea o trăsură elegantă. Vizitiul stătea pe locul său înalt, cu gulerul hainei ridicat. În spate stăteau doi servitori cu fețe morbide, incredibil de albe și peruci pudrate, purtând haine decorate cu șnururi aurite. Trăsura opri în fața tavernei, blocând trecerea. Din ascunzătoarea sa, Agetta putu să vadă cum vizitiul se uită cu atenție de jur împrejur, apoi coboară cu grijă și deschide ușa trăsurii, aplecându-se puțin în față. Auzi o conversație purtată în șoaptă. Bărbatul se întoarse, ducându-se la tavernă, apoi se mai uită o dată pe alee. Era un bărbat scund, cu picioare strâmbe, din cauza cărora mergea cu greutate. Îi amintea Agettei de o pasăre mare, incapabilă să zboare, pe care o văzuse expusă în menajeria de la Piccadilly. Burta lui rotundă îi sporea aerul de nesiguranță în mers. La un moment dat, se împiedică și se sprijini de zidul mizerabil pentru a-și regăsi echilibrul.

Omul se uită atent de-a lungul aleii. Agetta se lipi și mai strâns de zid, temătoare, așteptând să fie înghițită de perete. Bărbatul era la mai puțin de doi metri distanță, dar nu o văzu. Se întoarse la ușa trăsurii, se aplecă înăuntru, după care făcu un pas în spate și întinse mâna singurei ocupante.

Agetta privi cum o femeie înaltă, îmbrăcată cu o mantie cu glugă de catifea neagră coboară din trăsură. Mantia strălucea în întuneric, făcând ceața să danseze în jurul ei la fiecare mișcare. Femeia purta o mască din blană de tigru, cu margini groase, negre. Fiecare linie era incrustată cu geme, iar în jurul ochilor strălucea un șir de diamante mici, albastre. Gâtul ei lung, elegant și alb ca spuma laptelui strălucea în lumina palidă.

Se uită pe alee și strigă:

– Agetta! Agetta Lamian! Am un mesaj pentru tine!

Agetta încercă să se lipească și mai tare de perete, iar femeia le făcu semn servitorilor ei să coboare.

– Haide, Agetta, sau îmi trimit oamenii să te caute! Nu îți vreau răul, poți să ai încredere în mine.

Femeia vorbea cu un accent plăcut, de om educat. Vocea ei blândă și mângâietoare nu părea să fi fost vreodată ridicată cu mânie sau să fi pronunțat vreodată un cuvânt dur.

Agetta nu răspunse. Deasupra ei auzi zgârieturile de pe acoperiș, zgomotul unui animal mare care încerca să își mențină echilibrul pe țiglă, cu ajutorul ghearelor ascuțite. Se uită în spate, înspre Holborn, dorindu-și să o ia la fugă. Strada părea cufundată într-o liniște mormântală, iar zgomotul din tavernă se auzea înfundat. Era ca și cum doar ea și femeia ar mai fi rămas pe lume.

– Agetta, spuse calm femeia. Trebuie să plec repede și ce am să îți spun e important. Viața ta și a tatălui tău s-ar putea să depindă de asta. Știu că ești acolo, așa încât ai face bine să ieși.

Femeia nu așteptă mult. Se întoarse și intră în trăsură. Vizitiul se urcă la locul său, apucă frâiele cu mâinile sale înmănușate și se pregăti să dea bice cailor.

– Stai, strigă Agetta ieșind din ascunzătoare și fugind la ușa trăsurii. Sunt aici, vreau să stau de vorbă cu tine.

Ușa trăsurii se deschise. Agetta observă că pe ea era pictat cu auriu un model pe care nu îl mai văzuse niciodată. Nu era blazonul vreunui nobil adesea întâlnit pe Fleet Street. Era un soare auriu, în interiorul căruia stătea pictat cu roșu un ochi omenesc care părea să îi urmărească Agettei orice mișcare.

Din întunericul trăsurii, vocea spuse blând:

– Urcă, Agetta! Trebuie să facem un drum scurt, un drum care îți va schimba viața.

Vocea femeii era liniștitoare. Agetta știa că a te urca într-o trăsură cu un străin era nebunie curată. Așa își găsiseră sfârșitul câteva fete, care dispăruseră de pe stradă și nu mai fuseseră văzute niciodată. Se uită în spate, pe alee și auzi din nou zgârieturile ca de pisică. Agetta nu se mai gândi la soarta ei și sări iute în trăsură, simțind un fior pe spate.

– Tremuri din cauza frigului de afară sau a spaimei? o întrebă femeia, întinzându-i o mână înmănușată. Prietenii mei te urmăresc

de o bună bucată de vreme. Ei sunt de părere că ne poți ajuta. Ei cred, de fapt, că ai ce îți trebuie pentru a deveni una de-a noastră.

Ușa fu trântită cu putere și trăsura se avântă către hanul Lincoln.

Înăuntru se vedea lumina palidă a unei lămpi mici, ce se reflecta din căptușeala de piele și din ușa aurie. Femeia nu vorbi preț de câteva minute. Nu făcea decât să o privească prin fantele marcate cu diamante ale măștii sale, studiind cu atenție fiecare detaliu de pe fața Agettei.

– Ai buze de mincinoasă, se înălță vocea femeii peste zgomotul infernal al roților. Spui minciuni, Agetta?

Fata ezită.

– Câteodată, răspunse ea în cele din urmă. Nu minte toată lumea?

Femeia zâmbi, în timp ce Agetta încerca să îi fixeze privirea.

– Ai ochi de hoață. Furi, Agetta?

– Numai dacă vreau, răspunse fata aspru, uitându-se la ușa trăsurii, gândindu-se că ar putea să sară pe acolo și să scape.

Femeia, însă, își întinse piciorul, blocându-i Agettei trecerea.

– Nu aș vrea să cazi din trăsură, zise femeia pe un alt ton. Nu deocamdată, cel puțin. Nu am terminat cu tine.

– Ce vrei de la mine? întrebă Agetta, încercând să își păstreze calmul și dorindu-și ca Tâlhar să fie cu ea, pentru a-i sfâșia femeii gâtlejul.

– Stai liniștită, ascultă-mă și nu te mai gândi să sări din trăsură și să fugi. Dacă am fi vrut să te ucidem, am fi făcut-o până acum și nu ai fi fost decât un alt copil sărac aruncat de Tamisa pe mal, la reflux.

Agetta nu răspunse. O studie pe femeie cu atenție, aruncată de trăsură când încoace, când încolo. Se simțea un miros puternic de vin scump și de anason. Agetta mai simțise mirosul acesta o dată, când Blake lăsase afară o sticlă din magicul său absint[1]. Agetta se uitase la lichidul negru, prea speriată să se atingă de el.

[1] Băutură alcoolică tare, verzuie, amăruie, preparată din planta aromatică numită absint și esențe tonice, sau din pelin, anason și alte plante aromatice (n.r.)

Mirosise capacul și simțise aroma dulceagă și înțepătoare care îi făcuse ochii să lăcrimeze. Acum mirosul umplea trăsura, agățându-se de hainele femeii ca un parfum greu.

– Unde mă duci? întrebă fata.

– Nu departe. Ești mai în siguranță aici decât pe stradă. Vreau să vezi râul. Te va ajuta să vorbești.

Femeia căută prin ascunzișurile mantiei și scoase o sticluță de argint.

– Vrei puțin din băutura aceasta? Îți va încălzi inima și îți va alunga oboseala din picioare, spuse ea râzând, și îi întinse fetei sticluța.

Agetta se uită în altă parte. Nu avea nici un motiv să aibă încredere în această femeie.

– Nu e otravă, continuă femeia, scoțând dopul și luând ea însăși o înghițitură zdravănă. Vezi? Crezi că m-aș sinucide? Ia, vom fi prietene pentru mult timp de acum înainte. Va trebui să înveți să ai încredere în mine și acum e un bun moment să începi.

Femeia îi oferi din nou sticluța.

– Dacă suntem prietene, cum se face că nu pot să îți văd fața? întrebă Agetta, luând sticluța cu precauție.

– S-ar putea să nu îți placă ce vezi. Oricum, ar fi bine să nu mă știi decât după *nom de guerre,* numele meu de război. Poți să îmi spui Yerzinia.

Femeia zâmbi și Agetta văzu cum ochii îi sclipiră din spatele măștii, ca niște diamante.

– Acum ai de gând să bei? Nu o să îți facă nici un rău, dar îți va face mult bine. Eliberează mintea și sufletul și încălzește trupul.

Yerzinia strânse din umeri și râse cristalin în semn de plăcere. Agetta știa la ce să se aștepte. Mirosul bogat din sticluță îi umplea nările. Ezită puțin înainte să o ducă la gură, știind că după ce avea să guste, nu va mai avea cale de întoarcere. Cu o picătură, devenea prizoniera acelei prietenii, de parcă s-ar fi legat printr-o frăție de sânge.

Yerzinia spuse, ca și cum i-ar fi citit gândurile:

– Vom fi surori, voi avea grijă de tine. Nu va trebui să îți mai faci griji vreodată. Te pot scăpa de tigăi și oale, de curățat și de spălat. În curând, nu va mai trebui să duci mâncare nici unui pușcăriaș de la Newgate. După o pauză, femeia zâmbi și continuă. Știu că nu îți place cum se uită toți la tine. Ia, bea pentru o viață nouă!

Agetta își lipi buzele de sticluță și bău din lichidul vâscos. La început, aroma îi dansă pe limbă, pe măsură ce înghițea. Începu apoi să îi încălzească gâtul cu gustul său aromatic și misterios pe care nu îl putea descrie în cuvinte. Agetta se lăsă pe spate, rezemându-se de pielea moale în care erau îmbrăcate scaunele trăsurii și pentru prima oară își permise să se relaxeze. Trăsura o legăna precum o corabie pe valuri, iar esența călduță îi penetra fiecare fibră a corpului, umplându-i fiecare nerv cu o lavă incandescentă și imprimând o viață nouă în fiecare mușchi și tendon.

Agetta simțea că e mai mult decât vie, și se lăsă purtată de valurile de bucurie pură. Avea o senzație tangibilă și copleșitoare de iubire pentru tot ce o înconjura. Mai bău o dată, cu iuțeală, încercând să soarbă cât mai mult dintr-o înghițitură, sperând să nu se termine niciodată, dorind ca fiecare picătură să o înalțe mai mult decât precedenta.

Yerzinia se strecură lângă ea, luându-i Agettei sticluța din mână și bând la rândul ei.

– Îmi amintesc atât de bine. Nu vei uita niciodată cum a fost când ai băut absint pentru prima dată. Are o putere magică – îți transformă sufletul și te face la fel de liberă precum un vultur în zbor.

Îi apucă Agettei mâna dreaptă și își apăsă degetul mare în palma ei. Pe măsură ce apăsa mai tare, fata începea să aibă o senzație de arsură. Agetta, insensibilă acum la durere, văzu cum fuioare de fum se ridică de pe pielea ei și prind să danseze precum stafiile peste o mlaștină. Puțin îi păsa.

– Ține minte, Agetta, fericirea și plăcerea sunt mai importante decât voința oricărui zeu. În seara aceasta, te-ai maturizat. Din

seara aceasta, începi să trăiești pentru tine însăți, și nu pentru tatăl tău ori pentru Sabian Blake. Yerzinia îi ridică fetei mâna până la gură și suflă peste ea. Ai făcut destule în scurta ta viață ca să meriți să fii spânzurată la Tyburn cel puțin o dată. Eu te pot salva de la o asemenea soartă. Furatul e pentru proști, și în curând vei descoperi că ți se deschide o cu totul altă viață, una despre care nu credeai că ar putea să existe.

– Ce vrei să fac? întrebă Agetta ca prin vis, fără să își dea seama dacă a pronunțat cu adevărat cuvintele sau nu.

– Vei afla în curând. Va veni ca un gând, ca o închipuire care nu te mai părăsește, ca o dorință ce trebuie împlinită, un dor ce nu poate fi potolit. Atunci vei ști ce ai de făcut și ne vom întâlni din nou... în curând.

La aceste cuvinte, trăsura se opri brusc, aruncând-o pe Agetta din scaun. Un servitor coborî cu iuțeală și deschise ușa. Agetta privi strada londoneză prost luminată. Simțea mirosul râului și auzea strigătele barcagiilor anunțându-și ultimul drum. Un gardian anunță, la rândul lui, cu glas cavernos, că e unu noaptea și că totul e în regulă, purtându-și toiagul de-a lungul zidurilor.

– Podul Londrei, șopti Yerzinia. E un bărbat aici pe care nu strică să îl întâlnești. Vino aici duminică dimineață, înainte să mergi la Blake și caută prăvălia vânzătorului de cărți! Are ceva pentru tine, ceva de care vei avea nevoie.

Servitorul își întinse mâna și o ajută pe Agetta să coboare, după care închise ușa cu repeziciune și își reluă locul. Vizitiul smuci de frâie și trăsura se avântă pe caldarâmul dinspre Bishopsgate, în tropăitul ritmic al potcoavelor cailor negri, scăpărând pe piatră.

Agetta rămase singură. Puterea absintului dispărea încet, precum luna în zorii zilei, pe măsură ce trăsura Yerzinei se pierdea în depărtare. Noaptea părea mai rece decât înainte. Fata își trase mai bine șalul pe umeri pentru a se încălzi. Se uită la palma ei, care o ardea. În mijloc, chiar pe linia vieții, era urma înnegrită a unui deget mare. Agetta scuipă în palmă și încercă să își curețe semnul. Acesta însă o duru și mai tare și crescu văzând

cu ochii, luând forma unui ochi roșu, conturat cu negru. Durerea pulsa cu fiecare bătaie a inimii ei. Fata își înfășură mâna în șorț, apăsând pe rană țesătura umedă și, porni cu greu dinspre Podul Londrei înspre Bishopsgate.

5. Aripi arse şi peruci

Cadmus Lamian şedea la masa cea lungă, privind jarul ce stătea să se stingă, agăţându-se de existenţă precum un muribund. Dagda Sarapuk stătea prăbuşit într-un jilţ înalt, lângă foc. Sforăia, şi din gură i se prelingea pe barba ascuţită un firicel de salivă. O briză abia simţită împrăştia firele de praf peste podeaua de piatră a sălii de mese şi ameninţa să stingă lumânările de pe şemineu.

– Nu prea eşti un om căruia să-i placă să stea de vorbă, Sarapuk, izbucni Lamian, cu vocea asprită de ginul ieftin. Credeam că o să stai treaz măcar până termin ce am să îţi spun.

Sarapuk dormea în continuare, dând din cap când într-o parte, când într-alta, chinuit parcă de un vis.

– E un lucru nemaipomenit. E ceva care poate să te ridice din mocirla vieţii ăsteia, cu lipitorile, puricii şi bolile ei.

Lamian se plesni pe mână, apoi apucă puricele plin de sânge de pe piele cu precizia celui care a mai făcut acest gest de mii de ori.

– Ţi-am adus chiar şi o pană, să ţi-o arăt ca dovadă.

Lamian scotoci cu greutate prin buzunarele interioare ale hainei şi izbuti să scoată o pană lungă şi albă. O ridică şi o ţinu în

lumina lumânărilor, privind frumusețea care scânteia în semiîntuneric cu o strălucire nelumească.

– La ce bun să ai un secret pe care să îl ții doar pentru tine? Uită-te la mine, un biet bucătar cu un han dărăpănat și totuși țin încuiată la ultimul etaj, departe de omenire, o frumusețe cum lumea nu a mai văzut vreodată. Dar cui pot să i-o arăt? Cui pot să mă laud? Asta e problema cu secretele – nu-s bune decât dacă le divulgi.

Sarapuk mormăi un răspuns, murmurând prin somn cuvintele unui cântec uitat:

– Stropi-mă-vei cu isop... și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos... decât zăpada mă voi albi.[1]

Lamian se cutremură, de parcă ar fi auzit vorbele unei stafii. Apucă vătraiul de fier și îl împunse pe Sarapuk de trei ori în piept.

– Nu mai bălmăji, omule! Asta e vorbărie de biserică și ar trebui să rămână acolo!

Sarapuk alunecă din scaun, prăbușindu-se pe podea, agățându-se în cădere de mânerele scaunului, la fel cum se agață de orice sfoară un om care se înecă.

– Aaah! Ce? bâigui el, lovindu-se cu genunchii de piatra rece. Cale lungă... Am uitat atâtea... se întoarce, se întoarce... Mă pândește noaptea... un câine... aleargă după mine, mă urmărește.

Se trezi brusc din vis, îngenuncheat în fața lui Lamian, de parcă s-ar fi rugat la acesta.

– L-am văzut, Cadmus, și cuvintele nu m-au ajutat. I-am auzit mersul prin beznă, i-am simțit răsuflarea în ceafă. Creatura e liberă și mă vânează. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar vâltoarea cuvintelor amenința să îl sufoce. Zi că o să mă aperi, Cadmus! Hai să fim unul pentru celălalt mai mult decât tovarăși de băutură! Ești singurul meu prieten și câinele se apropie din ce în ce mai mult cu fiecare noapte.

– Nu-i decât un vis, o prostie născută de întunericul nopții! Nu ai de ce să te temi!

---

[1] *Psalmul 50*, versetul 8 (n.tr.)

Lamian ținu pana ca pe o baghetă străveche.

– Uite, asta are să te apere! zise el, îndreptând pana spre Sarapuk, aproape împungându-l cu ea. E de înger. Nu ai văzut niciodată o creatură mai minunată. Purtată de aripi prin ceruri, și acum e a mea!

– Mie îmi pare a fi doar o pană de lebădă. Am văzut în viață destule pene de înger, bucăți din crucea lui rabi[1] și dinți de dragon. Lumea e plină de așa ceva, lucruri de vânzare pe mult aur, cu promisiunea că vindecă orice. Sarapuk își scutură mâinile, de parcă ar fi vrut să se curețe de vreo murdărie. Îmi ești prieten și acum partener de afaceri, dar nu mă așteptam să văd la tine pene de înger. Sunt mii de lebede cu posteriorul chelit plimbându-și dorsalul roz prin grădinile regale și nici una dintre ele nu a produs vreodată o pană de înger.

– Ah, exclamă furios Lamian. Ăsta nu e un truc, e la fel de adevărat ca tine însuți! Am văzut creatura cu ochii mei și i-am smuls pana din aripi cu mâna mea. Nu e o pană de lebădă lipită de spatele unui om. E de înger!

Sarapuk sări din scaun, apucă pana și o ridică la lumină. Ochii lui cercetară avizi fiecare fir gros de aur care, lipit de multe altele asemănătoare, dădea o strălucire albă lăptoasă. Avea textura metalului prețios și, pentru dimensiunea sa, era deosebit de grea. Sarapuk puse pana pe foc, sperând să ardă falsul lui Lamian. Pana nici nu se încreți, nici nu se carboniză. În mijlocul flăcării, strălucea orbitor. O puse în palmă pentru a-i estima greutatea, gândind profund, după cum se citea pe fața sa brăzdată de riduri.

– Cine a făcut asta? întrebă el cu o sprânceană ridicată.

– Bănuiesc că cel care ne-a creat pe toți, răspunse Lamian.

– Aiureli! Am crezut și eu în asta demult dar, ca multe altele, și credința mi-a fost furată. Acum nu mai cred decât în ceea ce pot să văd. Când voi găsi ceva care să îmi vorbească despre lumea cealaltă, voi avea din nou credință.

---

[1] Iisus este adesea numit în Noul Testament „Rabbi", ceea ce în limba ebraică înseamnă „învățător". (n.tr.)

Sarapuk lovi pana de muchea mesei, făcând-o să vibreze și să rezoneze cu fiecare lovitură. La început, nota era foarte înaltă, aproape imperceptibilă, dar după aceea sunetul deveni mai puternic, semănând cu un țipăt de liliac.

– Ciudat lucru, într-adevăr, spuse Lamian, întinzând mâna să apuce pana. Acum mă crezi?

– Dacă văd creatura, am să cred. Am căutat ani de zile locul secret unde sălășluiește sufletul. Am disecat morți de toate rasele, căutând locul unde sufletul se ascunde de noi. Nu e de găsit nici în creier, nici în intestine. Inima nu îi servește drept încăpere și s-ar putea conchide că sufletul nu există. Și totuși, să găsesc un înger, un înger adevărat, în viață, ar schimba toate acestea. Știi vreo asemenea creatură?

Sarapuk era nerăbdător, cercetându-l cu ochi lacomi pe Lamian, căutând indicii numai de el știute.

– Pot să îți arăt...

Ușa de la intrare fu trântită. Un vânt rece făcu ferestrele să zornăie și ațâță focul. Lamian îi porunci lui Sarapuk din priviri să nu scoată nici un sunet.

– Cine e? strigă el. Cine vine atât de târziu, încât ne trezește? Nu avem nici un pic de mâncare până dimineață.

– Eu sunt, tată, spuse Agetta. M-a reținut Blake mai mult decât de obicei și drumul din Bloomsbury Square până aici era blocat de oameni care așteptau un alt cutremur. Ai văzut luna nouă? întrebă fata vorbind repede, încercând să schimbe conversația, ascunzându-și mâna în rochie. Mă duc să mă culc, strigă ea de pe hol.

– Ești prea mare să vii să îi spui noapte bună babacului tău, Agetta? Vino și salută-ne!

Agetta intră în cameră pe jumătate. Îi zâmbi tatălui ei și își înclină capul în semn de salut față de Sarapuk.

– Să fii atentă pe unde mergi, Agetta! Noaptea bântuie tot soiul de bandiți și de târfe. Nu e potrivit pentru o domnișoară frumoasă, o avertiză Sarapuk cu ochi înflăcărați.

– I-ar trebui destul curaj cuiva să se ia de Agetta mea, răspunse Lamian. Sau curaj, sau prostie. Loveşte cu pumnul mai tare decât oricine. Tatăl fetei ridică pumnii în joacă. Hai, Agetta, arată-i croşeul tău de dreapta. Loveşte-mă, să îmi sară umflătura de pe faţă!

Lamian dădu câţiva pumni demonstrativi prin aer. Agetta rămase de cealaltă parte a uşii. Îşi ascunse mâna dreaptă, nedorind ca tatăl ei să îi observe urma din palmă.

– Cred că o să mă duc să mă culc. Am făcut destule într-o singură zi, răspunse ea simplu.

– Haide, fetiţo! continuă Lamian, devenind insistent. Vino şi bate-te cu babacul tău.

Ştiind că nu poate să refuze, Agetta se apropie cu mâna dreaptă la spate. Nu voia să îi dea explicaţii despre cum ajunsese acel semn pe mâna ei. Durerea amorţită pe care i-o provoca acesta îi amintea constant de Yerzinia, de trăsură şi de absint. Îşi făcu datoria şi aruncă spre tatăl ei un croşeu fără să îl lovească, sperând să scape cu atât.

– Mai cu vână, fata mea, loveşte ca lumea! zise Cadmus, strângând pumnul. Haide, poţi mai mult decât atât!

Cu aceste cuvinte, încercă să o lovească pe Agetta cu pumnul, dar aceasta se feri, sărind în spate.

Instinctul îşi spusese cuvântul, şi anii petrecuţi în astfel de lupte de antrenament o făcură să răspundă fulgerător, izbindu-l pe Cadmus cu pumnul drept direct în faţă. Acesta se dădu în spate, râzând în hohote.

– Ţi-am zis că ştie să se bată, spuse el, lăsând garda jos şi trăgându-şi răsuflarea. O luptătoare pe cinste, Agetta mea. Am învăţat-o cum se cuvine – bătaia e ruptă din rai.

Agetta se strâmbă de durerea provocată atât de cuvintele lui, cât şi de rana din palmă.

– Ce-i cu tine? L-ai lovit prea tare pe babacul tău?

Cadmus se uită la Sarapuk râzând. Agetta își strânse pumnul, înghițindu-și lacrimile.

– Mi-am ars mâna cu o lumânare, răspunse ea. Chiar în palmă.

– Lasă-mă să văd, interveni Sarapuk. Sunt doctor, pot să te ajut.

Înainte ca ea să poată refuza, Sarapuk făcuse deja doi pași, îi apucase mâna și îi desfăcuse degetele, expunându-i palma. Rana îl privi la rândul ei, secretând mucus verde de-a lungul liniei negre ce-i înconjura ochiul roșu.

Sarapuk îi întoarse iute mâna, așa încât tatăl ei să nu o poată vedea.

– Ține-ți mâna bine legată cu fețe, mai ales noaptea și nu o arăta nimănui, zise el trăgând-o pe fată mai aproape. Și ferește-te de locul în care ai primit rana aceasta – vor vrea de la tine mai mult decât îți închipui, continuă bărbatul în șoaptă.

– Ce e, omule? Lasă-mă să văd! zise aspru Cadmus. E fata mea, ar trebui să știu.

– Nu e nimic de știut, Cadmus. Trebuie să își țină rana acoperită și să nu o arate nimănui, nici măcar ție. Agetta s-a ars la mână; trebuie să o țină acoperită, pentru ca situația să nu se înrăutățească. Privind-o pe Agetta, continuă: În calitate de doctor, îți spun să îți înfășori mâna cu un bandaj de in și să te duci la culcare; mâine ai să te simți mai bine. Îți voi aduce un medicament care să îți ușureze durerea.

Agetta se uită la tatăl ei. Își dădea seama după privirea lui că se simțea înșelat pentru că nu i se spunea adevărul.

– Fă așa cum spune *doctorul* Sarapuk și du-te la culcare! Te trezesc de dimineață. Du-te!

Agetta ieși din cameră ținându-și strâns palma dreaptă în cealaltă mână. Lamian trânti ușa în spatele ei, făcând să răsune întreaga casă.

– Multă agitație pentru o simplă arsură, Dagda. Ești sigur că nu e nimic mai mult? întrebă el.

– Sunt sigur. Am văzut multe arsuri în viața mea, și aceasta e tipică. Acum spune-mi, ce e cu îngerul acela? În legătură cu asta m-aș agita, într-adevăr.

– Hai mai întâi să bem ceva și să o lăsăm pe fată să se ducă la culcare. Am să te duc după aia într-un loc care este mai aproape de rai decât o să ajungem noi vreodată.

Agetta închise ușa camerei pe care o împărțea cu mama sa. Era mică și înghesuită, cu două paturi înguste pe care se aflau saltele subțiri din păr de cal. Lângă patul mamei ei ardea o lumânare cu o flacără palidă, dând camerei un aspect rece. Merse cu grijă pe podeaua plină de obiecte, evitând găleata cu murdării și sacul de făină invadat de gărgărițe, puse un genunchi în patul ei și împinse obloanele. Acestea se deschiseră zgomotos, iar camera fu invadată de aerul înțepător al nopții, aducând cu sine lumina lăptoasă a lunii.

Mama ei gemu în somn, și întinse mâna spre sticla de gin de pe măsuța de lângă pat. Doamna Lamian stătea întinsă ca o focă diformă, eșuată pe un banc de pietriș. Capul i se rotea când într-o parte, când într-alta, legat de trup printr-un gât lung și subțire, ce dispărea între dantelele cămășii ei de noapte. Sforăiturile ei zgomotoase umpleau camera, întrerupte când și când de gemetele însoțite de mișcări haotice ale mâinilor, ca pentru a alunga păianjeni imaginari.

Agetta se uită afară prin noaptea scânteietoare. Cerul era senin acum. Dedesubt, ceața stătea agățată de caldarâm, plutind pe alee ca un dragon alb, îndreptându-se către râu. Se uită la mama ei. Pătura cobora și se ridica urmând parcă bătaia unui ceas. Fuioare de abur ieșeau din nările acesteia. Horcăielile mamei nu o lăsau pe Agetta să doarmă. Aștepta, urmărindu-și mama cum respiră, sperând chiar că următoarea suflare avea să fie și ultima.

Din zid se auzeau niște șoareci, în timp ce Agetta se înfășura în pătură și închidea ochii, sperând ca durerea să dispară și așteptând ca mintea ei să fie invadată de dorința copleșitoare anunțată de

Yerzinia. Își aminti de luxul caleștii și de pielea fină care îi îmbrăca scaunele, de mirosul senzual al femeii și de hainele bogate ale acesteia. Era o lume complet diferită de mizeria care domnea în casa ei. Era o lume pe care o dorea și pentru care ar fi făcut acum orice.

Mama ei sforăia zgomotos, împiedicând-o să doarmă. Agetta începu să urmărească umbrele negre ce se desenau pe pereți. Închise ochii, așteptând sosirea zorilor, iar mintea îi fu invadată de figura străinului din Holborn.

„Copiii ar trebui să se uite pe unde merg, spusese bărbatul cu voce profundă, mai ales dacă au mai făcut acest lucru o dată".

Agetta privi în sus. Desenat din umbre adânci, părea și mai înspăimântător, înălțat deasupra ei, cu mantia unduită de briza venită râului. Gândul de a se lupta îi scăpără în minte, dar mâinile și picioarele îi erau amorțite, așa încât nu putu să facă nici o mișcare.

– Nu e un gând prea bun, spuse străinul pe un ton blând. Figura ta e legată de inimă, și ochii tăi spun ceea ce sufletul ar vrea să țină ascuns. Bărbatul întinse mâna. De ce te temi de mine? Nici nu știi cine sunt.

Agetta nu putea vorbi – cuvintele i se opreau în gâtlej. Își întinse mâna pentru a o apuca pe a lui. Podeaua începu să o înghită – cădea în gol. Figuri treceau în goană pe lângă ea, mâini o apucau și o trăgeau de păr și cadavre sfârtecate se prăbușeau peste ea.

Dintr-odată se auzi un geamăt prelung. Agetta se agăță de cearșafuri și simți cum se lovește de podeaua tare. În fața ușii, fata auzi pași călcând cu grijă pe scara de lemn; sări iute înapoi în pat și își trase pătura peste cap.

Ușa camerei se deschise încetișor, împinsă de niște degete lungi. De sub pătura umedă ce îi umplea nările cu un miros odios, Agetta știa că se uită cineva la ea, dar nu făcu nici o mișcare.

– Dorm ca niște copii, murmură tatăl ei, întorcându-se să iasă din cameră.

– Bine că nu știu ce pui la cale, Cadmus. Niciodată nu ții prea multe lucruri secrete, șopti Sarapuk ca un șarpe.

Agetta ascultă pașii ce urcau pe scară până la mansardă și vocea tatălui ei care discuta cu Sarapuk. Auzi apoi cum se rotește cheia în broască, descuind ușa masivă de la mansardă. Cei doi bărbați erau prea departe pentru a îi auzi ce vorbesc. Oboseala i se strecură din nou în vene și somnul o copleși încă o dată.

– Nu poți fi niciodată prea atent, Dagda, zise Lamian, închizând ușa. Trebuie să îl țin legat de podea cu lanțuri de fier. Mi s-a spus că e mai iute decât Jack Micuțul și că ar putea să scape de două ori mai repede.

Cu aceste cuvinte, îi făcu lui Sarapuk semn să intre într-o cameră și mai mică, abia luminată.

– Aceasta este, așadar, menajeria ta? întrebă Sarapuk, așteptând ca ochii să i se acomodeze cu întunericul.

– E specimenul meu de preț! Am plătit pe el cât să răscumperi un rege!

– Să sperăm atunci că e adevărat.

Lamian trase o draperie murdară.

– Îngerul meu micuț! exclamă el grav.

Lui Sarapuk i se tăie răsuflarea de emoție. În fața lui era un bărbat îmbrăcat într-o haină albă precum argintul, fără vreo cusătură vizibilă, cusută dintr-un singur fir și minunat tivită. Avea un maxilar proeminent, pielea închisă la culoare și ochi verzi ce străluceau precum smaraldele.

– E un specimen minunat, dar nu îi văd aripile, zise Sarapuk, gesticulând cu brațele de parcă ar fi încercat să zboare.

– Asta e frumusețea unui înger adevărat. Am văzut odată unul la menajeria de la Piccadilly. Avea aripi gigantice care îi ieșeau prin haina de in. Putea chiar să dea din ele, dar ce nu se vedea erau curelele de piele cu care erau legate de corpul de om. După șase

luni, se întorsese din nou, numai că de data asta era un centaur, avea o pereche de picioare de cal mort lipite de el. Şi totuşi oamenii nu îşi dădeau seama. Dar îngerul meu e adevărat şi aripile lui sunt la fel de frumoase ca el.

Lamian mângâie blând faţa creaturii. Îngerul nu se sinchisi de prezenţa lor. Privirea îi era aţintită în pământ, iar pe chip avea întipărită o expresie de tristeţe sfâşietoare.

– Vorbeşte? întrebă emoţionat Sarapuk.

– Câteodată, dar nici nu doarme, nici nu mănâncă. Nu face altceva decât să se uite în pământ. Când a venit la început, strălucea, avea o piele ca arama şlefuită, avea aripi de un alb strălucitor, dar acum... Şi-a pierdut cumva voinţa, s-a schimbat ceva în el.

– Şi în mine s-ar schimba ceva dacă aş fi ţinut într-un asemenea loc, răspunse Sarapuk, strângând din umeri. Mie mi se pare că e om. Mă aşteptam să văd un înger.

– E cu adevărat înger, nu e un truc, nu e un fals. Sub haina aia de in e cea mai minunată pereche de aripi pe care o va vedea Londra vreodată.

Lamian vorbea emoţionat, clipind din ochi şi frecându-şi umflătura de pe frunte. Sarapuk observă că fiinţa era încătuşată cu lanţuri de aur fixate de o bandă metalică prinsă de încheieturile lui arămii.

Lamian apucă haina de in şi o ridică.

– Uite – aripi! Aripi care zboară, aripi de înger, aripi adevărate!

Lamian vorbea râzând, privind spatele creaturii cu ochi înflăcăraţi, aproape nevenindu-i să creadă.

– Ce e uimitor e că aripile pot trece prin haină, şi când se decide să facă asta, devin de trei ori mai mari.

Aripile păreau să stea ascunse într-o nişă din trupul creaturii. Erau de mărimea aripilor unui vultur, cu pene albe-aurii, şi străluceau în lumina palidă. Sarapuk căută avid din priviri posibilele curele care să le ţină lipite de corpul fiinţei. Îşi întinse mâna,

strecurând-o în spatele aripilor, cercetând partea ascunsă vederii. Dintr-odată, aripile îngerului se deschiseră, mărindu-se într-o clipă, împrăștiind peste Lamian și Sarapuk o ploaie de scântei argintii. Lamian scăpă haina de in, care trecu prin aripi ca și cum acestea nici nu ar fi existat. Bărbații se traseră în spate, uluiți de spectacol.

Aripile îngerului umpleau cămăruța, înălțându-se deasupra acestuia precum o coadă strălucitoare de păun cu un minunat ochi albastru imprimat pe fiecare pană. Sarapuk își ascunse fața cu mâinile de lumina albă ce emana din aripi, care aproape că îl orbea. Se uită printre degete la felul cum acestea pulsau, din ce în ce mai strălucitoare. Întreaga încăpere era scăldată în lumină aurie. Apoi, la fel de iute cum apăruseră, aripile se făcură nevăzute și camera fu din nou cufundată în întuneric. Creatura ședea, cu privirea ațintită asupra unui cărăbuș ce alerga pe podea, sleit parcă de puteri.

Sarapuk încercă să rămână calm, în ciuda vâltorii de gânduri ce îi invadaseră mintea.

– Nu putem să îl arătăm nimănui, spuse el repede. Lumea ar în-în-înnebuni la ve-ve-vederea lui, se bâlbâi bărbatul.

Vinele de la tâmple îi pulsau, umflate de fiecare bătaie a inimii sale.

– Dacă aș fi în locul tău, Cadmus, l-aș vinde cuiva care să se poată folosi de el, care să poată ajunge la izvorul puterii lui, cuiva...

– Ca tine, Dagda? Cineva ca tine? îl întrerupse cu brutalitate Lamian. Nu e de vânzare, nici pentru tine, nici pentru altcineva. Va fi expus pentru toți domnii și doamnele care își permit să dea o guinee ca să îl vadă. Iar eu voi fi un om bogat!

– E un înger, Cadmus, un înger adevărat. Trebuie examinat cum se cuvine. Am un acumulator electronic, am putea să vedem ce se întâmplă dacă îl electrocutăm. E cel mai bun medicament de

pe piață, am putea să vedem dacă îl vindecă de melancolia aceasta, strigă Sarapuk emoționat.

– Liniște, omule! Am clienți aici care i-ar tăia gâtul pentru un bănuț și care ar fi îndeajuns de imbecili să îi taie aripile ca să i le vândă pe post de aripi de lebădă.

Lamian îl împinse pe Sarapuk afară din cameră.

– Nu are nevoie de nici un leac, el e viitorul meu. Și al tău, dacă vrei, dar în condițiile dictate de mine.

6. *Mali maleficia*[1]

Doamna Malakin mergea agale pe holul lung al casei de la numărul 6, din Bloomsbury Square. Clinchetul ciocanului de la uşă lovindu-se de plăcuţa de alamă răsună în toată casa. Femeia oftă agasată, trăgându-şi sufletul şi ştergându-şi urmele de cenuşă de pe obrajii rotunzi şi rozalii cu marginea şorţului. Din pricina unui foc proaspăt aprins în şemineul din sufragerie, holul era plin de fumul care nu izbutea să se strecoare prin coşul astupat de cuibul unei ciori.

– Ieri! Toată lumea vrea să se întâmple toate ieri! mormăi femeia, îndreptându-se către uşă.

– Uşa, doamnă Malakin! Poţi să deschizi uşa? se auzi vocea lui Blake din observator. E Bonham împreună cu ceilalţi – roagă-i să mă aştepte în sufragerie.

Doamna Malakin dădu din cap, mormăind cu răsuflarea tăiată. Descuie uşa, lăsând să intre în casă aerul nocturn. Înainte să poată saluta, Bonham o împinse din calea sa şi intră pe hol, urmat de doi domni cu peruci elegante şi haine scumpe.

---

[1] În limba latină: „Răutăţile celui rău" (n.tr.)

– Doctorul Blake, zise doamna Malakin respirând cu greutate, vrea să îl aşteptaţi în sufragerie.

Bonham nu scoase nici un cuvânt. Părea să fie deosebit de agitat şi îi conduse pe cei doi însoţitori ai săi în camera indicată. Adulmecă aerul şi se încruntă la omul scund şi slab care îl urma îndeaproape. Tavanul era ascuns privirii de un norişor alb de fum înţepător.

– Vrea să îl aşteptaţi aici, continuă doamna Malakin trântind uşa, stăpânindu-se cu greu să nu îi încuie acolo pe vecie.

Femeia încercă să râdă, însă anii lungi petrecuţi albind rufe cu tot soiul de substanţe chimice nu îi permiseră decât o tuse seacă.

Sabian Blake coborî pe scări în fugă, ţinându-şi strâns fesul oriental cu ambele mâini, cu halatul de casă din mătase albastră fluturând pe lângă el. Doamna Malakin se trase încet în spate, pentru a nu risca să fie proiectată de el pe scări până în bucătărie.

– Domnilor, strigă Blake încă înainte de a deschide uşa. Ce noapte ne aşteaptă pe toţi! Totul e aranjat şi... Deschise uşa, lăsând fumul să iasă din cameră. Prieteni, să nu aşteptăm aici. Stelele răsar, şi în seara aceasta am să vă arăt ceva ce l-ar ului chiar şi pe cel mai mare cinic.

Bonham ieşi din camera plină de fum în lumina lăptoasă a holului. Ceilalţi oaspeţi apărură în prag ca nişte stafii ridicate din mormânt. Blake îl salută pe fiecare în parte:

– Domnule Yeats!... Lord Flamberg! Fiţi bine-veniţi! Îşi împreună mâinile şi zâmbi. Să nu mai aşteptăm! Ceea ce doresc să vă arăt trebuie să apară în curând din adâncul cerului.

Zicând acestea, se întoarse şi le făcu semn să urce cu toţii pe scări.

– Sper să nu dureze prea mult, Blake, spuse Yeats cu voce măsurată, aranjându-şi barba deasă. Am un joc de cărţi care mă aşteaptă. Nu îmi dau seama ce-i cu toată agitaţia asta. Bonham

a ținut-o sus și tare că trebuie să venim aici în seara asta. Ai fi zis că e nebun.

– Domnul să ne păzească de nebunie și de haos, răspunse imediat Blake. Dacă ceea ce cred eu e corect, atunci ce veți vedea în seara aceasta va provoca mai multă nebunie decât în azilul Maiestății Sale. Blake se întoarse cu fața la oaspeții săi. Trebuie să vă rog ceva înainte să mergem mai departe. Ceea ce vedeți în seara aceasta trebuie păstrat secret până la momentul potrivit. Tu, Yeats, nu ești aici pentru vreun merit științific, ci datorită fițuicii de scandal pe care o numești ziar. În trei zile, vei putea să spui lumii întregi ce ai văzut aici. De acord?

Yeats se uită în pământ și își trecu gânditor degetele groase peste balustrada scărilor. Ridică un deget murdar de praf către Blake.

– Mizerie. E peste tot și treaba mea e să povestesc lumii despre asta. Regi și sclavi, bogați și săraci. Nimeni nu scapă. Ne umple străzile și mințile, iar eu sunt aici pentru a o arăta lumii întregi.

– Da, și oricui e dispus să cumpere *London Chronicle,* interveni Bonham. Ești de acord sau nu? Dacă da, atunci continuăm. Dacă nu, te arunc pe scări și poți să te duci să joci cărți cu amicii tăi!

Yeats se întoarse către Bonham. Era un uriaș, cu un craniu gros și neregulat, ochi oțelii și musculatură de luptător. Nu se temea de nimeni pe lume.

– *Ce* ai să faci, Bonham? *Unde* ai să mă arunci, Bonham? Îl apucă pe acesta de guler cu o mână și îl ridică, ținându-l atârnat în aer. Ai vrea să zbori? Ai putea să fii primul om de știință care să experimenteze minunile zborului. Îl ridică și mai sus, împingându-l spre balustradă și spre hăul ce se deschidea sub aceasta. M-am băgat în chestia asta, Bonham, pentru că miros o poveste pe cinste și am să respect regulile voastre cât e cazul.

Yeats izbucni în râs și îl lăsă jos pe Bonham.

– Domnilor, să continuăm. Stelele nu vor aştepta, iar noi avem atâtea de văzut şi atâtea de discutat.

Blake urcă repede restul scărilor până la observator.

Telescopul mare din alamă era aţintit către stele, îndreptat către crucea cerului, înspre cea mai întunecată parte a bolţii, unde lumina străzilor Londrei nu putea ajunge. Dedesubt, viaţa îşi vedea de cursul său, ignorând cu desăvârşire evenimentele majore din planul celest.

– Intraţi, intraţi! îi invită Blake emoţionat. Adunaţi-vă şi am să vă explic despre ce e vorba.

Blake vorbea cu Yeats, de parcă numai acesta ar mai fi rămas să fie convins. Ştia că lordul Flamberg şi Bonham aveau să îi dea crezare, orice ar fi spus. Erau amândoi membri ai Academiei şi îl cunoşteau bine. Să îl convingă pe Yeats era vital – el putea spune lumii întregi despre Cometa Blake. Preţ de câteva minute, bărbatul vorbi despre ceea ce descoperise, păşind viguros prin cameră şi gesticulând larg. Invitaţii îl ascultau în tăcere. Până şi Yeats îl privea captivat, nerăbdător să afle ce va urma.

– Vedeţi, domnilor, aceasta ar putea să însemne sfârşitul... Sfârşitul a tot ceea ce înseamnă viaţă, de aici până la Paris. Sau cometa ar putea să ne evite şi doar să ne bombardeze cu fragmente de rocă. Cum să spun asta celorlalţi, fără ca ei să înnebunească sau să mă spânzure dacă se dovedeşte că m-am înşelat?

Blake se opri şi îi privi pe cei trei.

– De unde ştii că are să cadă aici? întrebă Yeats prudent, mângâindu-şi barba.

– După înălţimea cometei în emisfera estică şi după viteza de rotaţie a planetei împărţită la distanţa străbătută până acum, pot spune că sau cometa se va prăbuşi peste noi, sau va trece la doar cinci mile deasupra capetelor noastre. În oricare dintre cele două cazuri, se va produce un cataclism nemaivăzut.

– Cometa... dacă va lovi Pământul... ce ar putea să se întâmple? întrebă îngrijorat lordul Flamberg.

– Nu am cum să fiu sigur, dar știu cu certitudine că în douăzeci de zile sau vom fi în continuare aici, sau praful din Cheapside[1] se va amesteca cu praful oaselor noastre. Blake se îndreptă către telescop. A sosit timpul să o vedeți și dumneavoastră. Sunt ceva nori, dar cometa e vizibilă. Se apropie cu fiecare zi, se apropie foarte mult.

Lordul Flamberg se apropie și privi prin lentilele telescopului monstrul ce se avânta prin spațiu în direcția lor. În cameră se lăsă o liniște mormântală. Lumânările pâlpâiau din pricina brizei care intra pe fereastră, iar tropotul cailor răsuna rece, ca un marș funebru.

Yeats se uita nerăbdător, așteptând să îi vină rândul. Se scotocea prin buzunare, scoțând bucăți de hârtie mototolită sau lovea cu călcâiul o șipcă slăbită din parchet. În cele din urmă, lordul Flamberg se depărtă de telescop, având întipărită pe figură o expresie ciudată. Yeats se apropie și privi prin instrumentul optic.

Zări o minge roșie-alburie, o masă în mișcare de mărimea unui pumn, urmată de o coadă prelungă. Lui Yeats i se părea că seamănă cu o stea căzătoare, atârnată de pânza neagră a bolții precum luminile Podului Londrei ce plutesc peste râu într-o noapte cețoasă de octombrie.

– Așa, și? Pentru asta se face tot scandalul? E sus pe cer, omule! Cum poți să îți faci griji pentru asta? întrebă Yeats cu voce guturală și accent nordic.

– Dacă ai avea noțiuni elementare de știință, ai fi deosebit de îngrijorat, răspunse Flamberg înaintea tuturor. După forma cozii cometei, e clar că se îndreaptă înspre noi. Treaba ta e să publici știrea, dar nu întreg adevărul... Asta ar fi prea mult pentru oamenii obișnuiți. Nu ne permitem să alarmăm masele – s-ar putea isca o revoluție.

– Și atunci ce ai vrea să spun? „S-a descoperit o cometă – spectacol minunat pe cer"? Sau nu, și mai bine: „Cea mai fierbinte

[1] Cartier londonez unde exista un târg important. (n.tr.)

ştire de la Marele Incendiu, chiar la uşa dumneavoastră!" Asta vrei să pun pe prima pagină? Cine ştie dacă nu mai e vreun alt om de ştiinţă ameţit care urmăreşte chestia asta chiar acum şi care să spună lumii întregi ceea ce voi nu vreţi să se ştie? peroră Yeats, trăgându-se nervos de barbă.

– De aceea, luni de dimineaţă vei publica faptul că Blake a descoperit o cometă, spuse Flamberg închizând geamul şi trăgând draperiile. Vei spune că va rata Pământul şi că eu am confirmat calculele lui Blake. Academia spune...

– Academia, adunătura aia grozavă de şarlatani şi pierde-vară! Să îi orbesc cu noua descoperire? Asta vrei să fac? izbucni Yeats. Uite ce s-a întâmplat ieri-noapte. Doar un cutremur, şi tot oraşul a înnebunit. Au pierit mai bine de o sută de oameni. Explică-mi asta! Ce l-a provocat? De ce au turbat toţi câinii din Londra? Nici unul dintre voi nu poate să îmi dea vreo explicaţie. Ştiinţa, dragi prieteni, a fost cântărită în cumpănă şi a fost găsită uşoară[1]. Ar trebui să vă limitaţi toţi la a scoate aur din plumb! Nu aşa a început totul? Nu sunteţi decât nişte vrăjitori deveniţi vedete, fără excepţie!

Yeats se îndreptă către uşă, împingându-l pe Bonham din calea sa.

– O să primeşti povestea de care ai nevoie, Flamberg, dar vreau să ştiu ce se întâmplă; iar dacă o să cadă peste noi, eu vreau să fiu în prima trăsură care va ieşi din oraşul ăsta împuţit! Acum, cu voia dumneavoastră, am nişte treburi *urgente!*

Yeats trânti uşa, coborând scările în fugă. Trupul lui masiv se auzea zguduind scara, înaintând zgomotos către uşa de la intrare. Un bufnet asurzitor îi anunţă pe cei trei că ieşise din casă.

Oamenii de ştiinţă rămaseră în camera slab luminată de lumânări, uitându-se unul la celălalt.

– Ce crezi că va face? întrebă prudent Bonham, rupând liniştea.

---

[1] Parafrazare a unui verset – „Cântărit înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă şi ai fost găsit uşor". – Daniel 5:27 (n.tr.)

– E omul meu, răspunse calm lordul Flamberg. Va face ce îi spun eu, și e perfect conștient de acest lucru. Fără banii mei, nu ar putea să își scoată ziarul, dar nu mulți știu asta.

– De ce acum, Blake? Mai întâi cutremurul, acum cometa... Să se petreacă oare ceva care depășește cu mult capacitatea noastră de a înțelege? continuă Bonham aproape șoptit, rotindu-și ochii prin cameră. Dacă aș fi un om religios, aș zice că a venit Judecata de Apoi și că apariția aceasta de pe cer este modul Creatorului de a ne ucide pe toți. A promis că nu va mai avea loc un alt potop, dar nu a pomenit nimic de corpuri cerești căzând pe pământ.

– Ai dreptate, spuse Blake. Spui pe bună dreptate că nu se menționează corpuri cerești care să se prăbușească, iar ceea ce observăm acum e o problemă științifică, nu una religioasă. Ca oameni de știință, datoria pe care o avem față de propria profesie este să oferim informații clare și adevărate despre eveniment și să avertizăm lumea la timp.

– Sau să nu o avertizăm deloc, continuă glacial Flamberg. Sunt de părere că nu trebuie să spunem nimic nimănui. Regele, în calitatea sa de suveran al nostru trebuie informat, pentru a se putea pune la adăpost, la fel ca și familiile și servitorii noștri, precum și ceilalți membri ai Societății Regale. Trebuie făcut totul astfel încât să nu se producă panică și îi voi spune lui Yeats că ziarul nu trebuie, sub nici o formă, să precizeze locul unde cometa ar putea să lovească. *London Chronicle* va ridiculiza orice om de știință ori vraci care îndrăznește să spună că aceasta va lovi Pământul.

Flamberg făcu o pauză, cuprins de o inspirație întunecată.

– Am putea să invităm toată lumea la o petrecere pentru a vedea cum trece steaua pe lângă Pământ. Banchetul nostru are să fie undeva în nord, în siguranță, în timp ce chermeza lor ar putea să fie în Hyde Park.

– Asta ar însemna să îi condamnăm la moarte, ar fi un dezastru, răspunse neîncrezător Bonham.

– Și de ce ți se pare un lucru atât de rău? întrebă Flamberg. Nu ar însemna decât să se continue ceea ce s-a început cu Marele

Incendiu. Lumea trebuie să fie curățată de ignoranță, superstiție și frică. Evenimentul acesta ar putea să producă tocmai un asemenea rezultat. Ceea ce tu numești dezastru, eu numesc *oportunitate.*

Flamberg îi privi pe cei doi bărbați. În ochii lui strălucea o pasiune pe care Blake nu o mai zărise niciodată.

– La Newgate nu mai au loc alți pușcăriași, iar azilul de la Bedlam e plin. Un cataclism de asemenea proporții ar curăța Londra de orice fel de gunoi uman. O distracție pe cinste! Flamberg îi zâmbi lui Blake. Eu și Yeats vom bea o ciocolată caldă cu dumneata la cafeneaua lui Nando, în seara aceasta, la unsprezece. Până atunci, noapte bună! Să păstrăm toate acestea secrete, bine?

Flamberg se îndreptă spre ușă, trecând în grabă pe lângă doamna Malakin, și ieși din casă.

Bonham se uită la Blake.

– Nici nu i-ai pomenit de ce e scris în *Nemorensis.* Ai avut posibilitatea să îi spui totul, dar nu ai făcut-o, îl apostrofă el. Și profeția? Nu crezi că lordul Flamberg ar gândi altfel dacă ar ști de cartea aceasta?

– Flamberg ar gândi la fel, fie că ar ști, fie că nu ar ști despre *Nemorensis.* E om de știință și cunoaște prea puține despre credință. *Nemorensis* e adevărul universului, e știință, rațiune și tot ce e nemuritor, formând împreună un adevăr perfect. Lordul Flamberg are picioarele înțepenite în lutul rațiunii omenești. Știința Cabalei îl depășește.

Blake se uită la scrinul unde ținea ascunsă cartea.

– Existența ei trebuie să rămână un secret.

Se uită la Bonham neliniștit, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Inspiră adânc și spuse:

– Am ceva să îți spun. O să crezi că sunt nebun. Azi-noapte am citit *Nemorensis* din scoarță în scoarță și când am întors ultima pagină, am văzut cu ochii mei o pagină nouă, acoperită cu inscripții noi, care vorbesc despre o putere ce va să vină pe lume de îndată ce Absintos lovește. Dar asta nu e tot. Blake își șterse fruntea de sudoare. În dimineața asta, mi-am verificat încă o dată

calculele, am scos *Nemorensis* din scrin, am despăturit-o și am deschis-o la ultima pagină. Mai apăruseră două pagini, cu noi înscrisuri și cu note pe margine. Crede-mă, Isaac, nu sunt nebun!

Blake se năpusti către scrin, scoase din buzunar o cheie lungă de alamă și deschise ușile groase. Luă ceremonios cartea de pe raft și o aduse la masă.

– Convinge-te singur! îi spuse el lui Bonham.

Blake privea cu ochii măriți, nevenindu-i să creadă.

– Tu ai făcut asta, Sabian? întrebă el, dând paginile, căutând avid vreun indiciu despre felul cum ajunseseră paginile acolo.

– Nu o să găsești nici o cusătură și nici urmă de lipici, răspunse Blake. E ca și cum ar crește pur și simplu din cotor, precum cresc frunzele unei plante care caută lumina. Sunt lipite bine. Am încercat azi să smulg una, dar nici gând să se miște ori să se rupă.

Bonham ajunse la ultima pagină.

– Ce spune?

– Vorbește despre chinuri și distrugere, foc și pucioasă. Pământul se va cutremura și va începe o eră de mare suferință. În *Nemorensis* se vorbește despre o creatură – un bărbat care poate zbura și care a evadat din Ceruri. El are răspunsul la toate întrebările noastre.

– Tu crezi toate astea, Sabian? Cărți care cresc și comete care vor distruge viața?

– Cred ceea ce văd și pot experimenta. Caut adevărul.

Blake nu mai spuse nimic și se duse la fereastră. Trase puțin draperia, îndeajuns cât să se poată uita afară.

– Vino să vezi, îl chemă pe Bonham. În fiecare noapte, fără întrerupere, un bărbat stă sub copacii aceia. Îmi supraveghează casa.

Bonham se uită la rândul său. Sub ulmi putea vedea silueta întunecată a unui bărbat și strălucirea de chihlimbar a unei pipe.

– Stă acolo tot timpul, zise Blake. M-a urmărit până la Piccadilly și înapoi. Se îmbracă precum un hughenot[1], cu pălărie neagră, haină lungă, tot neagră, și nu zâmbește deloc.

[1] Membru al Bisericii Reformate Franceze. Hughenoții au fost persecutați masiv din 1562 până în 1764 și, ca atare, foarte mulți și-au căutat refugiu în statele învecinate, printre care și Anglia.

– Poate că e doar un refugiat, încercând să se pună la adăpost de persecuție. Un refugiat care abia așteaptă să te jefuiască, răspunse Bonham râzând.

– Tu poți să râzi, Isaac, dar situația devine din ce în ce mai ciudată, pe zi ce trece. Sunt convins că la mijloc sunt puteri despre care știm prea puține. Dacă ar fi hughenot, nu ar sta aici într-o dimineață de duminică. Chemarea clopotelor bisericii ar fi prea puternică pentru el.

– Atunci de ce nu îl urmărești tu pe el? Trebuie să mănânce undeva, să doarmă undeva. În plus, nici măcar francezii nu sunt atât de nesimțiți încât să se ușureze sub un ulm.

– L-am supravegheat. Nici nu doarme, nici nu mănâncă. E acolo când mă duc la culcare, tot acolo când mă trezesc. Nu se mișcă nici o clipă, decât dacă plec eu. Când bate vântul, nu face decât să își ridice gulerul și să se sprijine de copac. Dacă nu l-aș fi zărit de aproape, aș fi zis că e o fantomă.

– Chiar și cei vii ne pot bântui, zise Bonham, privind înspre stradă. Vrei să mă duc să îi ofer ceva de mâncare? Poate că s-ar simți mai comod dacă ar sta cu tine, așa încât să vă cunoașteți reciproc...

– Adică să îmi taie gâtul și cu asta – basta?! exclamă Blake.

– Ei, hai să îl vedem pe om la față, spuse Bonham, apucând telescopul și băgându-l prin crăpătura draperiei.

– Uite! strigă Blake. Ce se întâmplă cu el?

Sub privirile celor doi, străinul începu să se facă nevăzut. Mai întâi, picioarele i se prefăcură într-o pulbere argintie strălucitoare, ce dansa prin aer precum scânteile care sar din foc. Apoi, mâinile îi deveniră incandescente, în timp ce pieptul îi era invadat de lumină. Dintr-odată, dispăru. Frunzele uscate ale ulmului erau purtate de vânt pe strada pustie. Nici urmă de om – se făcuse nevăzut.

Blake privi în beznă. Lumina de la han desena umbre halucinante printre copaci. Frunze uscate stăteau spânzurate de ramuri ca niște criminali executați, și foșneau. Prin piață dansau

năluci create de ceața care se ridica de pe râu. Se uită atent, fără să clipească, crezând că ochii îl mințiseră.

Nici Blake, nici Bonham nu zăriră creatura pipernicită ce își croia drum prin mizeria de pe stradă, chiar sub fereastra lor, alergând apoi ca un șobolan înfometat pe scările ce duceau la pivniță și intrând în casă prin ușa deschisă.

7. Librarul de pe Podul Londrei

Un clopoţel de alamă se clătină deasupra capului ei, în timp ce Agetta încerca să se strecoare în prăvălie. Pe placa de deasupra uşii era scris cu litere de-o şchioapă: „Prăvălie de cărţi – Thaddeus Bracegirdle – Legătorie de cărţi şi librărie". Cuvintele erau înconjurate de paginile decorate cu aur ale unei cărţi. Placa era mişcată de briza tăioasă de pe râu, invitându-i pe toţi trecătorii într-o lume nouă.

De la strălucirea soarelui de dimineaţă, Agetta fu aruncată în semiobscuritatea plină de mister a librăriei, unde domnea mirosul de hârtie umedă. Îi amintea de plaja de la Rotherhide, cu mirosul ei de măruntaie de peşte în putrefacţie aruncate pe nisipul de lângă piaţă. Tavanul mare şi boltit îi amintea de o catedrală. Pânze lungi de păianjen, acoperite de praf erau scuturate de curent şi străluceau în lumina palidă a lumânărilor.

Agettei îi răsunară în minte cuvintele Yerziniei:

„Librarul... de pe Podul Londrei."

Iată că era în prăvălia librarului. Nu mai văzuse până atunci un asemenea loc. Era o cameră largă, din stejar închis la culoare adunat din corăbiile eşuate. Undeva sus, pe un perete, se vedea un

ornament pentru proră – o femeie îmbrăcată în haine purpurii și albastre ce își ținea privirea ațintită asupra rafturilor acoperite de praf, pline până la refuz cu tomuri îmbrăcate în piele.

După ce închise cu grijă ușa în spatele ei, Agetta nu mai auzi clopotele bisericii de pe Grub Street, care anunțau, cântând în cor, că Dumnezeu nu a murit, obligându-i pe cei adormiți să se trezească, să se ridice din pat și să iasă afară la lumina soarelui, pentru a frânge vrăjile întunericului. În interiorul librăriei, zarva clopotelor se auzea ca prin vis.

Agetta era din ce în ce mai sigură că labirintul de rafturi înalte era supravegheat. Își ridică privirea înspre femeia-ornament, care o privea cu ochii ei lipsiți de viață. Pe podea apărură grăbiți niște șoareci, care dispărură cu iuțeală în partea opusă a camerei, într-o gaură din zid. Fata merse cu grijă printre două rafturi de trei ori mai înalte decât ea. Simțea cum i se pune un nod în gât – încercă să respire fără să facă zgomot, convinsă că mai era cineva acolo, cineva pe care ea nu îl putea zări. Librarul nu părea să fie acolo. Nu se vedeau decât nenumăratele rafturi pline de cărți, de pe care se scurgeau firicele de praf alb, purtate de curentul ce își croia drum printre scândurile șubrede ale podelei.

Agetta rămase nemișcată și își încordă auzul. Cu coada ochiului zări o siluetă întunecată ce sărea dintr-un colț întunecat într-altul. Librăria scârțâi din temelii. Auzi susurul înfundat al apei de dedesubt. Simți apoi o răsuflare caldă în ceafă, izbindu-i-se de guler și auzi șoapte de copii. Se întoarse înspre locul de unde se auzeau șoaptele, dar nimic! Librăria era în continuare pustie.

Deodată, dinspre raftul cel mai înalt se auzi un zgomot de piele frecată de lemn. Un nor de praf și de mizerie de șoareci se ridică de pe podea ca o tornadă. O carte neagră, cu coperte din piele căzu, lovind scândurile murdare ale podelei cu cotorul său gros; apoi se deschise.

Norul de praf o înghiți pe Agetta, care se lipi de cel mai apropiat raft. Fata auzi din nou șoaptele firave ale unor copii, bucurându-se răutăcios de spaima ei.

– Cine e? strigă ea. De ce îmi faci asta?

Un hohot de râs cristalin se auzi din spatele raftului. Agetta vru să o ia la fugă, să evadeze din librărie, să iasă la lumină. De deasupra ei se auzi încă o dată fâșâitul copertelor din piele împinse de pe raft de o mână malefică. Hârtia groasă se scutură atunci când cartea lovi scândurile neîndurătoare ale podelei, deschizându-se. Din nou, chicote înfundate răsunară de-a lungul rafturilor, de parcă Agetta ar fi fost înconjurată de o sută de copii.

Agetta simțea curentul strecurându-se prin fiecare crăpătură din podea, aducând cu sine mirosul râului. Paginile cărții începură să fluture precum frunzele căzute pe pământ în luna octombrie, și se deschise la o pagină acoperită cu litere groase, negre.

Cu grijă, fata se strecură pe lângă rafturile înalte, uitându-se ca nu cumva să cadă peste ea vreo altă carte. Picioarele ei stârniră un nor de praf, care dispăru de îndată ce se înălță, lăsând-o cu ochii ațintiți asupra cărții ce își ținea deschise paginile îngălbenite. Ochii îi fură atrași de literele negre și groase, scrise de o mână stângace:

> Moarte, nu fi mândră, chiar de te-au numit unii puternică și de temut,
> Tu nu poți, biată moarte, să mori tu însăți, nici să mă răpui...
> Ești, moarte, roaba sorții și-a întâmplării, a regilor și-a deznădăjduiților!

Agetta citi cu iuțeală fiecare rând, iar inima îi spuse că acele cuvinte erau speciale, profetice, scrise numai pentru ea. Erau cuvintele creaturilor ce nu vorbeau omenește, ci prin chicote de copii, jucându-se cu imaginația ei. Ea era doar o sclavă a destinului, ferecată în acest labirint al cunoașterii. Râsul malițios se făcu din nou auzit.

Dedesubtul ei, Agetta auzi cum cineva sau ceva masiv era târât pe o podea de piatră. Lumina lumânărilor juca prin crăpăturile din podea, iar în clipa următoare Agetta stătea întinsă, uitându-se în pivniță printr-o crăpătură mai mare. Jos, un

om scund și îndesat, cu păr rar și țepos, aproape chel târa un sac greu. Ajuns la colț, lăsă cu năduf sacul și se întoarse spre ușă, după care se făcu nevăzut. Agetta îi auzi, în schimb, pașii înfundați pe scara de lemn, apropiindu-se din adâncuri precum un monstru marin.

Fugi cât putu de repede în spatele celui mai apropiat raft. Nu se mai auzi nici un zgomot. De jur împrejurul ei nu vedea decât șiruri după șiruri de rafturi pline cu cărți, care o amețeau. O luă la fugă, se întoarse, fugi din nou, încercând să găsească ușa librăriei. De fiecare dată când schimba direcția, știa că e purtată tot mai departe de libertate, că se apropia din ce în ce mai mult de centrul acelui labirint livresc.

Auzi în urma ei zgomotul unor picioruțe care o urmăreau, însoțite de același râs de copil. Agetta alerga din ce în ce mai repede, iar în spatele ei cărțile se prăbușeau de pe rafturi, răsunând pe podea ca niște picuri grei de ploaie. Alergă la stânga, apoi la dreapta. Cu fiecare schimbare de direcție, pașii nevăzuți se apropiau, iar șoaptele copilărești deveneau din ce în ce mai puternice. Apoi, dintr-odată, Agetta descoperi că se află în mijlocul librăriei. Un birou pe trei picioare, acoperit cu hârtii, se înălța masiv în fața ei. Alături de acesta se găsea o scară mică, așezată sub un suport vechi din stejar. În dreapta ei se vedea o ușă impunătoare, întredeschisă, prin care mirosul râului invada întreaga încăpere.

Agetta nu mai era urmărită. Vocile amuțiseră. Peste camera încremenită se așternuse o liniște de mormânt. Foile de hârtie fură mișcate de un curent de aer ce aducea un miros sărat dinspre pivniță. Pași grei răsunau pe trepte. Agetta își dădu seama că nu avea să mai fie singură multă vreme, și panica puse stăpânire pe ea în timp ce încerca să își dea seama ce are de făcut. Să o ia la fugă însemna să îndure din nou să fie urmărită de vocile fantomatice. Să rămână pe loc însemna să își înfrunte destinul de una singură. Cicatricea în formă de ochi ardea cu putere sub bandajul încropit,

pulsând tot mai intens. Cuvintele Yerziniei îi răsunară din nou în minte: „librarul... de pe Podul Londrei".

Dintr-odată, ușa fu dată de perete și în fața ei apăru bărbatul scund și îndesat, cu păr rar și țepos, aproape chel. Acesta îi zâmbi, de parcă ar fi așteptat-o. În brațe purta un vraf de cărți.

– Vine fluxul, a trebuit să le iau de jos. Sunt prețioase, foarte prețioase. Nu voiam să se ude. O privi mai atent pe Agetta și zâmbi: Fă-te utilă, vino să mă ajuți cu cărțile astea!

Bărbatul abia reușea să meargă din pricina greutății cărților. Agetta ezită, după care se apropie să îl ajute, apucând trei tomuri cu pagini umede, legate în coperte de in. Citi titlurile scrise cu litere aurii pe fiecare cotor: *Dialogurile morților, Natura și harta Iadului* și *Arta de a muri cum se cuvine*.

Librarul văzu expresia de pe figura fetei.

– Sunt pentru un prizonier de la Newgate, pe care îl așteaptă ștreangul. E un adevărat gentilom și vrea să se pregătească pentru ceea ce îl așteaptă. Lăsă restul cărților să cadă pe podea. Poți să le lași pe scaunul acela. Sunt o comandă specială, care așteaptă să fie preluată. Bărbatul se opri și scoase din buzunar o bucată mare de pânză albă, cu care își șterse fruntea asudată. Eu sunt Thaddeus Bracegirdle, dar poți să îmi spui doar domnul Thaddeus. Acum, cu ce te pot ajuta?

Agetta nu știa ce să spună.

– Am venit... Vreau..., bâigui ea ca un pește zbătându-se pe uscat. Caut ceva.

– Da, toți căutăm ceva, răspunse librarul măsurând-o din cap până în picioare.

Thaddeus era un bărbat scund, cu abdomen proeminent. Părul sârmos îi ajungea până la umeri, iar o șuviță încerca zadarnic să îi ascundă chelia din ce în ce mai largă. Ochii lui strălucitori îi stârneau Agettei curiozitatea. Știa că îi mai văzuse o dată, dar nu își dădea seama unde. Când bărbatul zâmbi, văzu că are dinți falși, prea mari pentru gura lui, și, deși frumos meșteșugiți

din cupru smălțuit, erau prevăzuți cu arcuri puternice care îi deschideau gura cu brutalitate de fiecare dată când vorbea.

– Știi ce anume cauți? Asta e de mare ajutor de fiecare dată, spuse librarul, încercând să își tragă încă o șuviță peste chelie. Eu, unul, am fost educat la Oxford – de acolo mi se trage dragostea pentru cărți. Ele pot aduce plăcere unei vieți plicticoase, ne pot purta pe valuri de bucurie, ducându-ne în locuri și dăruindu-ne gânduri la care nu am putea ajunge niciodată de unii singuri. Bărbatul se opri și îi privi mâna bandajată. Ce ai făcut? o întrebă el.

– M-am ars, răspunse ea iute. Cu o lumânare. Doctorul Sarapuk mi-a zis că ar fi bine să o țin acoperită...

Thaddeus o privi de parcă numele lui Sarapuk i-ar fi fost cunoscut. Mormăi ceva și începu să se uite la cărțile împrăștiate prin librărie.

– Am fost cam ocupat azi, se pare că *ei*... Se opri, de parcă și-ar fi dat seama că a vorbit prea mult. A, da, cărțile... Știai că te pot face și să visezi? O luă pe Agetta de mână și o duse la fereastra joasă din spatele încăperii, ce se deschidea înspre Tamisa. Citești o carte, visezi o săptămână, așa zic eu mereu. Uită de brânză și de laptele acru – dacă vrei să visezi, citește o carte! Mai bine, citește o carte de la mine!

Thaddeus își plimbă degetul de-a lungul unui raft, de parcă ar fi căutat ceva anume. Apucă un volum subțirel, de culoare verde, și i-l înmână Agettei.

– Asta e scrisă de mine, spuse el cu mândrie. Viața ei a început ca un vis, un vis din acelea pe care le ai în somn. Mi-l amintesc foarte bine.

– Despre ce e vorba? întrebă Agetta, frunzărind cartea.

– E despre un om care petrece ani de zile căutând ceva, după care se întâlnește cu cineva, se îndrăgostește și nu mai trebuie să caute.

Thaddeus privi spre râu. O melancolie ciudată se așternu peste amândoi. Preț de câteva minute, priviră împreună, în tăcere, peisajul schimbător. Dedesubtul lor, bărcuțe roșii și verzi purtau oameni de colo-colo peste Tamisa, iar valuri mici, abia vizibile, se izbeau de malurile râului. Un fuior de fum plutea peste un coș înalt în zona tăbăcăriei de la Southwalk, legând cerul și pământul, înălțându-se maiestuos peste câmpurile verzi de pe lângă râu.

Păreau că cercetează împreună orizontul în căutarea unui lucru pe care îl pierduseră, ceva prețios pe care nu au știut să îl păstreze. Refluxul fu înlocuit de flux. Dedesubtul lor, bătrâna Tamisă suspina, biciuind cu valuri înspumate pilonii podului. Thaddeus privi un barcagiu care încerca cu disperare să scape din vârtej.

– Omul înțelept trece podul, dar nebunul trece pe dedesubtul lui. Se zice că de Sfântul Clement, la răsăritul soarelui, se formează o vâltoare sub pod. Dacă atunci când razele soarelui ating apa, te duci dinspre pod înspre centrul vâltorii, ești luat de pe lumea aceasta și purtat înspre o alta, un loc minunat și misterios, unde nu mai suntem robii sorții, ai întâmplării, ai regilor și ai deznădăjduiților.

Cuvintele acestea o zguduiră pe Agetta, curmându-i visarea. Tot trupul i se cutremură, scuturat parcă de o forță nevăzută.

Thaddeus observă toate acestea.

– Mi s-a întâmplat și mie odată. E ca și cum ar fi trecut cineva de-a dreptul prin tine. Nu poți decât să speri că a ieșit pe partea cealaltă și *că nu se apucă să își facă de cap cu tine,* zise el uitându-se împrejur.

Era ca și cum nu ar fi vorbit cu ea, ci cu altcineva din apropiere, care le asculta fiecare cuvânt. Bărbatul privi din nou cartea pe care o ținea Agetta în mână.

– Dorințele multor bărbați au fost aprinse de paginile cărților. Sunt ca niște focuri pentru imaginație. O revoluție se poate isca

din pricina unui singur cuvânt, iar o propoziție îi poate da unui om curajul să dea orice bătălie.

Se opri dintr-odată, de parcă ar fi uitat ceva de importanță crucială.

– Cu toată vorbăria asta, am uitat să te întreb cum te cheamă. Vina e a mea, vorbesc mereu prea mult.

– Agetta Lamian, răspunse fata visătoare. De la hanul de pe Fleet Street.

Librarul continuă să se uite pe fereastră, de parcă nici nu ar fi auzit-o.

– O singură carte îmi lipsește din colecție, după care pot să mor liniștit. E o carte atât de rară, încât dacă aș găsi-o, aș putea să recâștig persoana pe care am pierdut-o cu multă vreme în urmă.

Se întoarse și o iscodi cu privirea pe Agetta, subțiindu-și buzele, în timp ce o lacrimă i se rostogolea pe obraz.

– Aproape că am avut cartea aceea odată. Îi păstrasem un loc pe un raft special, dar înainte să o pot lua, mi-a înhățat-o altcineva și de atunci i-am pierdut urma. Odată cu ea, am pierdut și singura persoană la care am ținut vreodată. Era o fetișcană, așa ca tine, cu un zâmbet ca al tău și cu o inimă de foc. Voia mai mult decât un biet student de la Oxford. Viața ei purta pecetea măreției; a mea, pe cea a obscurității. Mi-a lăsat ceva ce nu voi putea uita și am să duc cu mine până în mormânt.

Spunând acestea, Thaddeus se scărpină în palma dreaptă.

– Cartea aceasta are un nume? întrebă Agetta, dorind să îl ajute. Aș putea să caut prin toate librăriile din Londra. Pot să citesc, știi? Ai putea să găsești cartea pe care o cauți și fata pe care ai pierdut-o.

– De ce să mă ajuți? o întrebă Thaddeus, așezat pe pervaz, privind în orizont. Nu mă cunoști, nu m-ai mai văzut niciodată până acum.

– Dar are un nume? insistă fata.

– *Nemorensis*... Se numește *Nemorensis*, răspunse bărbatul gânditor. E o carte scrisă cu mii de ani în urmă. O creație minunată. Dintr-odată, era din nou vivace, iar melancolia i se risipise. Pentru cartea aceasta aș da tot ce am, pentru cartea aceasta aș muri...

Numele de *Nemorensis* rămase gravat în mintea Agettei. Era precum o cheie ce se răsucea ușor într-o încuietoare în care se potrivea perfect. Fata repetă cuvântul de multe ori, iar prin mintea ei începură să se perinde imagini dintr-o altă lume. Mâna începu să o doară foarte tare, iar bandajele fură inundate de un val de sânge. Își strânse palma cât putu de tare pentru a stăvili durerea și pulsațiile, din ce în ce mai puternice. Thaddeus o prinse în brațe tocmai când se prăbușea. Fata se așeză pe pervaz, sperând ca durerea să se potolească. În mintea ei, gândul la *Nemorensis* se rotea ca o morișcă ucigașă, ridicându-i-se până în laringe, de parcă însuși numele acesta ar fi obligat-o să îl rostească.

– NEMORENSIS! răcni ea ca o femeie în chinurile facerii. NEMORENSIS! NEMORENSIS!

Pe fața ei se putu vedea ușurarea, atunci când vraja își făcu efectul și durerea o părăsi. Știa că aceasta este cartea lui Blake, cea despre care vorbise în noaptea cutremurului.

Se uită la mâna prinsă în bandaje însângerate pe care Thaddeus le desfăcea cu iuțeală. Îndepărtă compresa de in de pe locul rănii, dar dedesubt nu se vedea decât pielea intactă. Nici urmă de rană, nici urmă de arsură. Din palmă îi privea țintă un semn de un roșu aprins cu margini negre, în formă de ochi. Agetta strânse pumnul și nu mai simți nici o durere.

Thaddeus o privi.

– Știam eu că e ceva ciudat în legătură cu tine, spuse el strângând bandajele. Mi-a fost scris să te întâlnesc astăzi, ai fost trimisă la mine. Cunosc bine acel semn. Este însămânțat în palmă

și la momentul potrivit înmugurește în minte. Aceste ultime zile au fost...

– Au fost groaznice, îl întrerupse Agetta. Atât de nemaipomenit de ciudate, lucruri pe care nu le-am știut până acum – m-am împiedicat de ele la tot pasul. Nici nu am avut cu cine să vorbesc. Tata, dacă i-aș spune...

Agetta se opri brusc și îl privi pe Thaddeus.

– Ar spune că ești bună de dus la balamuc, nebună fără leac. Îl cunosc pe Cadmus Lamian. Nu e nici visător, nici vizionar. E un om cu picioarele pe pământ și cu burta plină cu gin.

Thaddeus și Agetta râseră împreună. Pentru prima oară se simțea ușurată, simțea că în acest om găsise pe cineva care să o înțeleagă.

– Știu prin ce ai trecut. În domnul Thaddeus vei afla mereu un prieten.

Deodată, se auzi strident clopoțelul de la intrare. Thaddeus o privi pe fată și îi făcu semn să tacă.

– Du-te să cauți o carte. *Ei* nu or să te deranjeze câtă vreme avem un client în librărie. E nevoie de urechi speciale ca să auzi unde sunt *ei*, și nu toată lumea le are.

Prăvălia răsună de la o pereche de tocuri metalice, care se îndreptau cu siguranță spre șirurile de rafturi. Agetta se prefăcu că privește cu atenție cărțile din fața ei, în timp ce Thaddeus se întoarse la biroul său și urcă pe scările până la suportul înalt, de unde putea vedea tot ce se întâmpla în librărie. Scoase din buzunarul vestei o pereche de ochelari cu lentile groase pe care și-i puse pe vârful nasului, cercetând cu atenție semiîntunericul ce domnea împrejur.

De-a lungul raftului cu cărți de istorie, păși spre Thaddeus un bărbat înalt, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu o pălărie neagră, cu boruri largi, care-i acopereau chipul. Haina îi era tivită cu fir de aur, pantofii îi erau negri, proaspăt lustruiți. Bărbatul ajunse în fața lui Thaddeus, care îl privi peste ramele

ochelarilor ca o bufniță uriașă, de o ferocitate nemaiîntâlnită. Omul îl privi atent pe librar, ridicând o sprânceană și zâmbind cu buzele subțiri ca o pereche de pumnale.

– Caut o carte, spuse el tare, cu un accent care o făcu pe Agetta să se întoarcă iute.

Șocul datorat vederii acestuia o făcu să se lipească de raft. Era bărbatul de la Holborn, străinul din vis. Acesta o privi și zâmbi.

– De trei ori, în tot atâtea zile, spuse el cu voce blândă. Aș putea spune că mă urmărești.

Thaddeus interveni grăbit.

– Căutați o carte anume, domnul meu? Văd după hainele dumneavoastră că nu sunteți de prin părțile acestea.

– Ești un om inteligent, și ai dreptate în ambele privințe. Cartea pe care o caut eu e foarte specială. A fost a mea la un moment dat, dar am rătăcit-o acum mulți ani, nu îmi dau prea bine seama cum. Făcu o pauză, timp în care o privi pe Agetta. O mare prostie din partea mea, de acord. Nu e genul de carte pe care să o lași în mâini nepotrivite. Conține prea multe secrete de familie.

– Probabil că te tragi dintr-un neam de soi, de s-au scris cărți despre tine, spuse Agetta cu obrăznicie. Despre mine nu s-ar apuca nimeni să scrie.

– E preferabil să fii cunoscut bine de către o singură persoană, decât să te bucuri de favoarea lumii întregi, răspunse străinul.

– Și cine a scris această carte despre Domnia Voastră? întrebă Thaddeus. Poate știu despre ce carte vorbiți.

– O soră care și-a renegat familia. Prea lașă ca să își pună numele pe ceva. Mereu se ascunde în spatele numelui altcuiva. Străinul privi în jurul său prin librărie, de parcă ar fi ascultat cu atenție. Câți copii ai? întrebă el, privindu-l fix pe Thaddeus. Aud că unul dintre ei te cheamă.

– Se aud valurile de sub pod sau vreun șoim de mare, ceva de genul acesta. Eu, unul, nu am copii, răspunse Thaddeus mânios. În definitiv, vreți o carte sau vreți altceva?

– O carte, dar simt că nu e aici. Căutările mele vor continua. Străinul se opri și o privi pe Agetta. Ei, fetițo, pe curând! Cărările noastre se vor întretăia cu siguranță. Poate chiar în vis.

Bărbatul se înclină politicos, se întoarse și ieși cu pași siguri din librărie. După ce trânti ușa, clopoțeii răsunară parcă speriați.

Agetta îl privi pe Thaddeus mușcându-și buza.

– Mă urmărește. L-am văzut o dată în Holborn și o dată în vis. Vrea ceva.

– Omul e un străin, iar străinii fac lucruri ciudate. Că te-ai întâlnit cu el de două ori – ei, bine, Londra e un oraș destul de mic.

Agettei i se părea că librarul nu spune tot ce știe.

– Hughenoții sunt peste tot, iar el nu e decât un francez pierdut, care fuge de regele lui.

Thaddeus râse scurt, apoi căută ceva în buzunar, de parcă ar fi vrut să îi ia fetei gândul de la acel incident.

– Am asta – e ceva foarte vechi și foarte special. Te va ajuta să citești cuvinte pe care nu le vezi și nu le înțelegi. Știu că ai venit după ceva. *Asta* este.

Thaddeus scoase din fundul buzunarului său o bucată de cristal șlefuit cam cât o jumătate de ou de gâscă. Pe margini avea un mănunchi de frunze de ilice, frumos meșteșugite din argint. Prinzând o rază de lumină dinspre fereastră, o descompuse pe fața fetei într-un curcubeu minunat.

– Aș vrea să îți dăruiesc ție această lupă de Ormuz, o adevărată binecuvântare pentru cei mai în vârstă. A fost făcută de Al-Hazzan și vreau să o păstrezi drept gaj al prieteniei noastre. Te va ajuta să înțelegi ceea ce nu poți să citești. Din trei pași mari, librarul ajunse din nou în fața Agettei, și îi întinse lupa. Ia-o și

întoarce-te săptămâna viitoare! Îți voi spune mai multe. Cine știe, poate ai să dai peste *Nemorensis* și ai să îl faci pe Thaddeus un om fericit!

Agetta simți nevoia să vorbească, să îi spună secretul, că știa deja cine are cartea, dar nu era încă momentul. Thaddeus îi puse lupa în mână. Se potrivea perfect peste semnul roșu în formă de ochi. Privindu-și palma, fata văzu că lupa îi mărește fiecare liniuță și fiecare semn. Plină de uimire, văzu fiecare detaliu al semnului în formă de ochi. Părea că fiecare linie nu era decât o înșiruire de litere atât de mărunte, încât păreau să formeze o unitate.

– Îți va dezvălui multe lucruri. Nu conține nici o vrajă și nici un truc. E pur și simplu o minune a științei. Thaddeus o apucă de mână și o conduse până la ieșire. Aștept să ne revedem. Am foarte puțini prieteni, iar astăzi mi-am mai făcut unul.

Părea să fie sincer. În ochi îi strălucea bunăvoința. Agetta nu răspunse și ieși pe stradă ținând strâns cristalul, întrebându-se de ce era cartea lui Blake atât de importantă.

Podul Londrei era plin de oameni care treceau unul pe lângă celălalt, ținându-și mâinile adânc în buzunare de frica hoților. Agetta se uită de jur împrejur, cercetând fiecare ușă, temându-se să nu îl vadă pe străin. Strecură lupa în buzunar, continuând să o țină strâns cu mâna dreaptă, și își croi drum pe strada murdară înspre Bishopsgate. Absorbită de gânduri, nici nu îl remarcă pe bărbatul care o urmărea cu atenție prin geamul murdar al unei cafenele. Se gândea la Thaddeus, la zâmbetul lui cald și la ochii lui plini de viață. Se gândea și la lupa de Ormuz. Nimeni nu îi mai făcuse vreodată un asemenea cadou, și fără nici un motiv. Zâmbi, simțind că viața i se schimbă, că ea însăși se schimbă. Amintirea îndepărtată a absintului îi dansă pe limbă. Se înfășură mai bine în haină și savură această senzație.

Soarele era aproape la apus și arunca umbre grele peste Podul Londrei. De la masa cafenelei unde stătea, străinul își luă

pălăria neagră și ieși cu iuțeală la lumină. Din buzunar, scoase o pereche de ochelari aurii cu lentile de un albastru profund, tăiate din cel mai fin safir și șlefuite pentru a reflecta lumina soarelui. Își înfundă pălăria peste ochi, și își ridică gulerul hainei, trăgându-și peste degetele lungi și albe o mănușă neagră dintre cele mai fine.

8. *Liberatio per mortem*[1]

Blake își croia cu greu drum prin ploaia torențială. Grindina mare cât oul de rață cădea din cerul negru precum păcura și se înfigea în noroiul din jurul său, cădea în bălțoace împroșcând cu apă, cădea pe acoperișurile trăsurilor făcându-le să zornăie, cădea pe spatele cailor care așteptau în ploaie, făcându-i să sară speriați.

Bărbatul ridică mâna în timp ce alerga, pentru a-și proteja fața. Tăișul incandescent al unui trăsnet tăie cerul în două și lovi strada, aruncând bucățile de caldarâm în toate direcțiile ca pe niște dinți sfărâmați. Mugetul tunetului scutură ferestrele și îi tăie lui Blake răsuflarea. Un nor gros și negru ca tăciunele trecu pe cerul întunecat peste Conduit Fields, de parcă ar fi fost un pumn uriaș, pregătindu-se să izbească pământul. Marginile sale erau tivite cu lumina argintie a lunii timide, care se ivi preț de o clipă printre norii grăbiți să o ascundă din nou.

Ultimii bulgări de gheață se împlântară furioși în noroiul de pe stradă. Croindu-și drum din ușă în ușă, Blake văzu în depărtare cele două lămpi strălucitoare care luminau intrarea în vila

[1] În limba latină, „Eliberare prin moarte" (n.tr.)

lordului Flamberg din Queens Square. În fața ușii stăteau doi gardieni îmbrăcați în jachete roșii-aurii, cu șosetele albe pătate de mizeria de pe stradă, ținând în mâini torțe ce ardeau cu o flacără puternică. Blake grăbi pasul, temându-se ca nu cumva să fie surprins de un alt trăsnet, aruncat pe pământ cu furie de furtuna nemiloasă.

Temerile i se adeveriră într-o clipă. Din toate părțile se porni un vânt atât de puternic, încât ridică apa din bălți și o proiectă în toate direcțiile ca pe niște săgeți. Un flux de electricitate umplu întreaga stradă, făcând acoperișurile să scânteieze și iluminând tot cerul. Blake se lipi de zidul umed al unei case în timp ce trăsnetul trecu pe lângă fața lui, atât de luminos încât era vizibil și cu ochii închiși. Căldura făcu apa de pe haină să se evapore, îi arse partea de sus a pălăriei, și îi coloră fața în roșu aprins. Lovind pământul în fața locuinței lui Flamberg, trăsnetul îi făcu pe cei doi străjeri să își caute adăpost în pivniță și să arunce torțele, care rămaseră să sfârâie în noroi.

Ud, murdar și furios la culme, Blake urcă scara abruptă de marmură care îl purtă de pe strada mizerabilă până la eleganta vilă a lordului Flamberg. Lămpi din fier forjat în formă de gargui străjuiau intrarea. Fiecare părea să fi fost tăiată dintr-o singură bucată de metal și era smălțuită cu alb, albastru și roșu. Capetele lor aveau forma unor șerpi cu coif, iar lumina densă a lumânărilor din ceară de albine strălucea misterios prin sticla roșie ce le ținea loc de ochi. Sfârâitul lumânărilor semăna cu șuieratul șerpilor, întregind efectul. În mijlocul ușii de stejar se afla un ciocănel aurit, forjat dintr-o singură bucată de fier în formă de dragon. Aripile groase și ochii verzi ca de smarald străluciră în lumina lămpilor.

Înspre miazănoapte, tunetul bubui nemulțumit, în timp ce furtuna se îndrepta spre alte părți și cerul se limpezea treptat de nori. Blake își ridică privirea. Acolo, sus, își putea vedea steaua pentru prima oară cu ochiul liber. Lumina ei palidă și coada scânteietoare se îndreptau spre pământ din genunile cosmosului.

Bărbatul schiță un zâmbet, scoțându-și pălăria atât de greu încercată, și scuturând apa adunată pe borurile acesteia. Cei doi gardieni urcară fără tragere de inimă scările de la pivniță, fără să îi acorde atenție lui Blake, și alergară să își recupereze torțele, după care se retraseră cu iuțeală înapoi la adăpost.

Blake izbi de trei ori în ușă, plin de năduf, cu ciocănelul în formă de dragon. Acesta părea neobișnuit de cald, iar ochii lui îi lăsară două urme vizibile în palmă. Un majordom înalt și slab, îmbrăcat în mătase albastră de cea mai bună calitate, deschise ușa. Avea o față ascuțită, cu ochi adânci, cu cearcăne pronunțate și o piele crestată de numeroase riduri fine.

– Doctore Blake, spuse el cu o voce în deplin acord cu ridurile, lordul Flamberg ar dori să vă vadă în sala de mese. Vă așteaptă de ceva vreme...

Spunând acestea, îl privi pe Blake de sus, invitându-l printr-un gest larg să intre în casă.

Deasupra capului doctorului, un candelabru uriaș, plin cu lumânări, răspândea lumină în hol, pendulând abia perceptibil, rotindu-se și proiectând umbre prelungi, unduitoare. Privindu-se într-o oglindă înaltă cu margini de argint, Blake se văzu mai bătrân decât se știa, cu fața brăzdată de riduri și boțită.

Lordul Flamberg apăru brusc în ușa dintre sala de mese și hol, și se apropie cu iuțeală.

– Dragul meu Blake, spuse el îndepărtându-și de pe față câteva fire cărunte, credeam că te-a luat pe sus furtuna. Destul de spectaculoasă, nu ți s-a părut? Intră, lady Flamberg te-a așteptat.

Camera era bine luminată, iar obloanele de lemn împiedicau orice fărâmă de lumină să iasă afară. Lady Flamberg stătea într-un jilț, în capul unei mese lungi din stejar frumos lustruit, aflate la vreo patru metri distanță de ușă. Nu schiță nici o mișcare atunci când Blake intră. Bărbatului i se tăie răsuflarea la vederea frumuseții ei nespuse – o mantie de mătase neagră îi acoperea umerii albi precum laptele, iar mâinile ei fine și gâtul lung străluceau în lumina lumânărilor.

Lordul Flamberg stătea la celălalt capăt al mesei, și îi făcu semn lui Blake să se așeze pe singurul scaun rămas liber, lângă soția sa.

– Îi place să aibă companie, Blake. O să te vrea numai pentru ea, spuse Flamberg. După ce te așezi confortabil, vom lua masa.

Blake întinse mâna spre lady Flamberg.

– Sunt doctorul Sabian Blake, e o plăcere să...

– Îmi poți spune Hezrin, doctore. „Lady Flamberg" mi se pare excesiv de formal.

Femeia îi zâmbi cu buzele subțiri și roșii, iar ochii reci și albaștri îi străluciră.

Blake se așeză la masă și privi peste vasta întindere de lemn lăcuit, ca un copac doborât, dincolo de care stătea așezat lordul Flamberg, ținîntuindu-l cu privirea.

– Camera e minunată. Are atât de multe lucruri frumoase!

– Cel mai frumos dintre toate e soția mea, fără îndoială, răspunse Flamberg, pocnind din degete.

Doi servitori intrară grăbiți, purtând platouri uriașe din argint, de sub capacul cărora ieșea un abur gros și îmbietor. Puseră platourile pe masă, destul de stângaci, și ridicară capacele în grabă. Printre fuioarele de abur care începeau să se risipească, Blake zări capul gătit al unui animal mare, care îl privea cu ochi sticloși, acoperiți cu unt. Pe celălalt platou era un pește mare și negru, înconjurat de o mulțime de țipari care se zbăteau precum o mare vie. Blake își potoli cu greu dezgustul, întrebându-se cum ar putea să înghită asemenea creaturi și să le împiedice apoi să îi sară din stomac.

Slujitorul cel mai scund se aplecă peste masă și arătă spre platouri cu vârful unui stilet lung și ascuțit.

– Care? întrebă el cu voce groasă. Eu tai, dumneavoastră mâncați. Care? întrebă din nou, agasat de așteptare.

Blake își ținu răsuflarea, nedorind să inhaleze aromele cărnii abia fierte sau ale țiparilor proaspeți care se zbăteau încă. Se uită la

capul de animal aburind, fără să își dea seama cărei creaturi îi aparținuse.

– Asta ce anume e? întrebă el cu o fărâmă de speranță.

– Morsă, morsă proaspătă. Fiartă, spuse omul într-o engleză îndoielnică. Tai o bucată pentru dumneavoastră. Cea mai bună e limba sau ochii.

– Aș dori niște pește, răspunse Blake ferm, spre dezamăgirea vizibilă a servitorului.

– Pește?

– Pește, insistă Blake, arătând cu degetul spre masa de țipari ce acopereau forma unei creaturi, acoperită cu solzi.

– Soțul meu îmi spune că ești un adept al Cabalei. Magia te ajută? întrebă Hezrin în timp ce slujitorul străpunse cu pricepere peștele și extrase un file lung, pe care îl așeză pe farfuria lui Blake, împreună cu o porție copioasă de țipari alunecoși.

– Nu e vorba de magie, ci de știință, răspunse Blake, în timp ce farfuria aburindă îi era așezată în față. Vremurile întunecate ale ignoranței au dispărut de mult. Nu e vorba decât despre manipularea unor forțe pe care nu le înțelegem încă pe deplin. Sunt convins că va veni o zi când orice mister va fi dezlegat cu ajutorul științei.

– Nu lași nici un locșor pentru credință ori pentru mister în lumea dumitale. E ca o operă de artă lipsită de artist, ori precum muzica lipsită de instrumente. Ce poți face cu magia dumitale? Poți să vindeci peștele acela?

Spunând acestea, Hezrin își înfipse cuțitul în ochiul morsei, extrăgându-l cu precizie din orbită.

– Universul nu e lipsit de finalitate. Chiar lucrul pe care îl mănânci a avut un scop, care în clipa aceasta a devenit altul, întrucâtva. Magia înseamnă să descoperi adevăruri. Cabala aduce la un loc finitul și infinitul, măreția cu nimicnicia – toate formează un continuum.

Blake își dezlipi privirea de la țiparii care fugiseră din farfurie pe fața albă de masă, lăsând în urmă o dâră lipicioasă.

– Eu cred în magie, Sabian. Nu în felul în care o descrii tu, ci ca arta care ne poate transporta din lumea aceasta mizerabilă. Hezrin își înfipse furculița în creatură și decupă o bucată de carne grasă. Trăim într-o lume în care oamenii cred în cele mai ciudate lucruri, iar tu vrei să explici totul și să găsești rațiunea din spatele oricărei acțiuni.

– E un om de știință, un descoperitor, interveni soțul ei de la capătul opus al mesei. Blake a descoperit ceva minunat, despre care se va vorbi mâine pe toate străzile Londrei. Yeats se va ocupa de asta. *London Chronicle* îi va povesti oricărui stâlp de cafenea din oraș despre această descoperire. Flamberg observă felul în care Blake se uita în farfurie. Soția mea are gusturi aparte când vine vorba despre mâncare. Câteodată mă gândesc că ar fi în stare să mănânce orice creatură de pe pământ. De ce să mănânci lucruri la care au acces până și cerșetorii? Cine mai poate spune că s-a înfruptat dintr-o morsă din cele mai gustoase? continuă Flamberg entuziasmat. Un vin bun și fructele de mare. Mie, unuia, îmi place în special limba.

– Haide, Sabian, e destul de simplu. Îți înfigi furculița în ei și îi mănânci întregi. Sunt minunați și îți fac pielea deosebit de fină, îi spuse Hezrin râzând, îndemnându-l să își mănânce țiparii. Sunt proaspeți, prinși pe malul râului și păstrați în viață pentru masă. Nu or să îți facă nici un rău.

Blake străpunse câțiva țipari cu furculița și îi înghiți întregi, simțind aspru pe gât gustul de solzi de pește și de sare. Hezrin și soțul ei îl priveau atenți cum mestecă fără grabă jumătate din țiparii de pe farfurie; înainte de a-și împături șervetul peste cei rămași, exclamă fără prea multă tragere de inimă, trăgând aer în piept și încercând să își păstreze conținutul stomacului la locul său:

– Delicioși!

Era convins că încă se mișcă în măruntaiele lui, că nu au murit și că avea să îi mai vadă o dată.

– Şi *London Chronicle?* Ce au de gând să publice despre cometa mea?

– Vei fi personajul principal, omul momentului. Yeats te-a numit un mare om de ştiinţă, descoperitorul secolului, răspunse Flamberg, smulgând cu dinţii ţesutul adipos de morsă de pe un dinte uriaş şi ştergându-se pe faţă de grăsime. Oamenilor li se va spune că această cometă nu va atinge Pământul şi că, după calculele tale, vom avea parte de cel mai spectaculos foc de artificii de la facerea lumii.

– După care or să mă spânzure atunci când o să se prăbuşească în Londra, ucigând jumătate din populaţie.

Blake îşi plimbă privirea de la Flamberg la Hezrin, încercând să citească o reacţie, dar aceştia continuau să mănânce imperturbabili.

– Atunci nu or să afle niciodată, răspunse Flamberg, scuipând pe masă bucăţele de carne nemestecată. Îi vom invita pe rege şi pe cei mai importanţi oameni de la curte pe proprietăţile mele din Nord, iar restul pot să se ducă în iad, continuă el calm. Eu şi prietenii mei credem că, până la urmă, e un lucru bun pentru Londra. Oraşul e mult prea aglomerat, iar unii de pe aici nu valorează nici măcar cât aerul pe care îl trag în plămâni. Flamberg îşi trecu mâna pe la gât, mimând un cuţit. Cred că ştii despre ce vorbesc, Blake. Londra ar putea deveni o nouă Romă sau un nou Ierusalim, dacă scursurile societăţii ar fi îndepărtate de cometa ta. Divina providenţă!

Flamberg râse crud.

– Nu e just! exclamă Blake. Trebuie să le spunem, am putea salva nenumărate vieţi.

– S-ar instala panica, Sabian, interveni Hezrin. Aşa putem să îi îndepărtăm din Londra pe toţi cei care contează cu adevărat, iar ceilalţi vor trebui să îşi încerce norocul. Să le spunem acum, ar însemna să iscăm o revoluţie. Femeia apucă mâna dreaptă a lui Blake şi o trase spre ea. Ia să văd ce îmi spune palma ta despre

viața pe care ai dus-o. Am darul de a vedea viitorul. Uită-te la mine și am să îți spun ce are să se întâmple.

Mâna femeii era moale și caldă. Blake văzu că figura ei căpătase o nuanță rozalie în lumina lumânărilor, și nu putu să se împotrivească atunci când femeia îi apucă mâna și îi întoarse palma în sus.

Hezrin trasă o stea cu degetul arătător în palma lui Blake. Își luă paharul și lăsă să curgă o picătură de vin pe palma bărbatului, și o făcu să intre în piele frecând-o energic. Lumina dulce a lumânărilor învăluia întreaga încăpere.

Flamberg își încrucișă brațele și se așeză mai confortabil în scaun, scobindu-se între dinți cu vârful cuțitului. Îl privi pe Blake și zâmbi, abandonându-l capriciilor soției sale.

– Te va conduce într-un loc pe care nu-l vei înțelege niciodată, spuse el mestecând resturile de grăsime, cu brațele încrucișate și rezemat de spătar, după care închise ochii, își lăsă bărbia în piept și adormi profund.

Blake se uită la el neîncrezător, văzând cum Flamberg începe să sforăie discret cu fiecare răsuflare chinuită. Hezrin îi scutură mâna, înfigându-și unghiile în palma lui.

– Nu-mi place să fiu ignorată, Sabian, îi spuse femeia mânioasă printre dinții strânși. Tu și cu mine avem un viitor. Nu vrei să știi ce se va întâmpla?

– Propriul viitor mă preocupă prea puțin. Nu vreau decât să spun lumii întregi ce are să se întâmple, răspunse Blake, încercând în zadar să își dezlipească privirea de pe chipul ei.

– Cei care contează știu ce au de făcut. Soțul meu a fost foarte ocupat cu prietenii lui. Lasă totul în seama lor, și va fi bine.

– Bine pentru cine? Pentru prietenii voștri și pentru rege? Iar restul Londrei poate să ardă? spuse el ridicând tonul.

– Tu ce ai face? Spune-le acum și mii de oameni ar muri în haosul care s-ar instala. Cum ar putea să facă față? Ar crede că a venit ziua Judecății de Apoi. Ai vrea să se întâmple așa ceva? În felul acesta, măcar o parte au o șansă să scape.

Femeia se opri și îl privi în ochi.

– Spune-mi, Sabian, cum de ai știut că se apropie cometa? Pur și simplu din întâmplare?

Blake o privea ca hipnotizat, atât de mare era puterea ei de fascinație. Era îmbrăcată în purpuriu și negru și avea o aluniță neagră pe fața lipsită de riduri.

– Am citit...

Cuvintele îi înghețară pe buze, ca și cum o mână de gheață i-ar fi astupat gura. Încercă să respire, simțind o durere ascuțită în palmă, care îi trecu ca o arsură în antebraț, ca un șoc electric prin braț, piept și gât. Fiecare mușchi și nerv dansa, ieșit de sub controlul său. Încercă să se ridice, dar forța nevăzută îl azvârli pe masă, peste cadavrul peștelui pe jumătate mâncat.

– Nu te lupta, Sabian! Vreau să văd viitorul și orice act de cunoaștere își are prețul său.

Hezrin chicoti, ținându-l strâns de braț, privindu-l cum se zbate precum țiparii pe care tocmai îi mâncase.

– Așază-te! îi porunci, strângându-l și mai tare.

Blake nu mai avea nici un pic de control asupra propriului trup. Căzu în spate și ajunse pe scaun. Ochii îi erau acoperiți de vaporii negri ce umpleau acum camera.

– Ascultă-mă, Sabian. Este magie în viitorul tău, și prin tine are să vină pe lume o mare putere, asta e clar. Se află în fața ta, dar nu poți să o vezi. Poți să crezi tot ce vezi, dar un străin are să vrea să îți ia viața.

Cuvintele îi biciuiau mintea, iar brațul lui se mai zbătu de câteva ori înainte ca ea să îi dea drumul. O privi neajutorat pe Hezrin.

– Ce ai făcut? bâigui el, încercând să își oprească dinții din clănțănit.

– Un truc, nimic mai mult. Știința ta nu e în stare să explice asta, Sabian? Sau, ca prin farmec, ai ajuns să crezi în magie?

Blake nu răspunse. Brațul îl durea ca un copac lovit de trăsnet. Încercă să își strângă degetele, dar durerea era prea intensă, iar pe piele îi dansau mici scântei albastre.

– O să dispară curând. Aceasta e puterea de a cunoaște viitorul, spuse Hezrin suspinând. Dacă Flamberg ar avea o minte ca a ta, lucrurile ar fi atât de diferite. Uită-te la el cum sforăie ca o morsă plină de pește pe o plajă caldă, fericit în ignoranța lui. Tu, Sabian, ai o minte iscoditoare, te vei gândi zile întregi la ce s-a întâmplat, îți vei chinui mintea până vei găsi răspunsul și vei descoperi ce putere te-a înrobit. Hezrin râse. Nu-ți mai pierde timpul – a *fost* magie.

– În cazul acesta, doamnă, mă voi retrage. Magia dumitale este prea îndrăzneață pentru înțelegerea unui om ca mine. De altfel, mă tem că și somnul soțului dumitale face parte din această magie.

Blake se îndepărtă cu pași nesiguri de la masă, se împiedică și se sprijini în farfuria plină cu țipari morți pentru a-și regăsi echilibrul.

– Vreau să îți arăt ceva, doctore Blake. Ceva ce nu i-am arătat nici măcar *morsei mele bătrâne*. Oh, de-ar veni ziua când cineva i-ar tăia capul și l-ar servi pe un platou!

Hezrin vorbi încet, ridicându-se de la masă și apropiindu-se de Blake. Acesta simți cum țiparii i se plimbă prin stomac. Era convins că încă mai trăiesc și că își vor croi un drum afară din trupul lui până dimineață.

– Cred că am nevoie să merg la... bâigui bărbatul, încercând să vorbească fără să deschidă gura.

– Nu fi prostuț! Nu înainte să îți arăt ceva care îți va entuziasma mintea și îți va extinde orizonturile imaginației.

Hezrin îl apucă de braț și îl trase pe Blake împotriva voinței lui până la celălalt capăt al camerei. Flamberg nu schiță nici o mișcare. Stătea pe scaunul lui, cu salivă grasă curgându-i pe bărbie și prelingându-i-se pe haina neagră.

– Ssst! spuse femeia, împingându-l pe Blake spre ușă. Nu vreau să îl trezesc, ăsta e secretul nostru!

Blake se temea de acest secret, dar era copleşit de o dorinţă şi o curiozitate care îi ardeau inima. Hezrin îl copleşea. Era puternică, intensă, desenată din tuşe întunecate şi emana o putere de fascinaţie din strânsoarea căreia nu putea să scape. Abia se întâlniseră, dar îl domina în toate felurile. Se simţea ca o musculiţă pe punctul de a fi devorată de către un păianjen mare şi negru, tras fiind spre bârlogul ei, împotriva voinţei lui, dar incapabil să se opună.

– Am o surpriză pentru tine, Sabian. Nu doar tu ai pasiunea de a observa cerul şi tot ce ne va aduce el. Şi eu am aşteptat acest moment, dar dintr-un alt motiv.

Zicând acestea, îl strânse de mâna care îl durea atât de tare, încât îl făcu să se strâmbe.

– Nu cred că e just, protestă Blake, încercând să scape din strânsoarea ei. Nu aş fi deloc mulţumit dacă aş fi soţul tău...

– Nici eu nu aş fi, dar tocmai asta face întreaga situaţie atât de amuzantă. Cine ar vrea să fie în locul lui? Flamberg a fost mereu atât de previzibil, atât de plicticos. Tu, în schimb, doctore Sabian Blake, academician, adept al Cabalei şi acum descoperitor de corpuri cereşti, tu îmi faci mintea să zburde. Vino să vezi ce am pregătit pentru noi.

Pe holul vilei o oglindă ocupa un zid întreg, din podea până în tavan. Stratul de mercur de pe spate era gros, şi imaginea reflectată, clară. Blake se uită şi o văzu pe Hezrin – părea lipsită de vârstă, fără vreo pată ori vreun rid.

– În spatele oglinzii e o altă lume. Mă crezi, Sabian? întrebă ea.

– Aş fi nebun să nu cred, spuse el, frecându-şi cu durere semnul roşu din ce în ce mai mare, care îl ardea în palmă. Eu, însă, sunt un om care aparţine unei singure lumi, şi aş prefera să rămân aşa.

Hezrin izbucni în râs.

– Uită-te în profunzimile oglinzii şi spune-mi ce vezi!

Blake privi suprafaţa oglinzii, pe care dansa lumina candelabrului uriaş.

– Vrei să păşeşti în interiorul acestei oglinzi împreună cu mine, doctore Blake, şi să descoperi o altă lume? îl întrebă femeia, trăgându-l uşor mai aproape de oglindă.

Blake nu răspunse, dar aprobă din cap şi o luă înainte, aşteptându-se ca dintr-un pas să se afle de partea cealaltă.

– Nu, Sabian, e o oglindă adevărată, spuse femeia, trăgând de o manetă meşteşugit ascunsă în spatele ramei decorate cu capete aurite de maimuţă şi de broască.

Blake observă inelul de aur de pe degetul ei, în formă de cometă.

– Înainte de a intra în cameră, trebuie să toastăm pentru viitor, spuse Hezrin, apucând două pahare înalte din sticlă albastră de pe o policioară de lângă oglindă; îi întinse unul lui Blake, împingându-i-l spre gură. Dintr-o înghiţitură! spuse ea încet, aproape şoptit. Dintr-o înghiţitură, după care vom putea împărtăşi cele ce au să vină.

Hezrin duse paharul la gură şi îşi dădu capul pe spate. Blake o privi înmărmurit cum înghite lichidul şi se şterge grosolan cu mâna la gură.

– E rândul tău, Sabian. Repede!

Blake bău din pahar. Din două înghiţituri, termină lichidul verde şi vâscos, care îi scăldă gâtlejul, amorţindu-i maxilarul şi scoţându-i ochii din orbite. I se prelinse pe gât, sufocându-l aproape. Hezrin râse în sinea sa şi dezlipi oglinda de pe perete, deschizând-o ca pe o uşă către o altă lume.

Atunci când sigiliul dintre oglindă şi perete se rupse, se produse un curent rece. Blake simţi cum e învăluit de aerul rece. Undeva în casă o uşă se trânti zgomotos şi se auziră paşi pe o scară deasupra lor. Blake privi înainte prin întunericul camerei din spatele oglinzii, încercând să distingă ceva.

Hezrin îl împinse blând înainte. Abia atunci Blake zări forma subtilă a unei esenţe albastre ce plutea în mijlocul camerei. Strălucea şi se rotea ca o mie de diamante albe şi albastre, plutind fără zgomot la un metru în faţa sa. Fără să îşi dea seama ce face,

Blake își întinse mâna să o atingă, neputându-și opri palma ce se îndrepta inexorabil către mingea de electricitate.

– *Liberatio per mortem*, spuse Hezrin, întorcându-și fața de la lumina orbitoare.

9. *Hebdomada mortium*[1]

Agetta prinse un păduche mare și negru pe mâna ei și îl strânse între degete până îl făcu să explodeze, împroșcând picuri de sânge în toate direcțiile. Sub păturile aspre ale patului ei rece, îl urmărise toată noaptea, în timp ce el se strecura și o pișca.

În stânga, mama ei continua să doarmă, fără să fie deranjată de zgomotele neîncetate ale șoarecilor care își croiau drum prin tencuială. Aici se petrecea întreaga viață a doamnei Lamian – nu părăsea niciodată camera pe care o împărțea cu fiica ei. Între lungile ore de somn, mânca puținul pe care i-l aducea soțul ei, Cadmus, și își spăla spaima de lume cu gin îndoit cu bere slabă. Ușa neagră și masivă era frontiera lumii ei, o linie ce nu putea fi trecută. Era de nepătruns, precum zidul unui castel sau al unui turn, la fel de capabilă să o oprească precum cel mai bun lacăt făcut în Spania.

---

[1] În limba latină, „Săptămâna morților". Formularea îi aparține poetului englez John Donne, în al său *Duel al Morții:* „Ceea ce numim viață nu e decât o *hebdomada mortium*, o săptămână a pieirii, șapte zile, șapte perioade ale vieții petrecute murind, o moarte înfăptuită de șapte ori; după care vine sfârșitul". (n.tr.)

Pe întuneric, Agetta aruncă parazitul strivit de pe mâna ei și linse picătura de sânge care îi rămăsese pe degete. Era dulceag, ca un fagure pe jumătate mestecat. Fata încercă să adoarmă, dar zarva șoarecilor și frigul mușcător îi răpiră orice speranță. Tâlhar dispăruse cu o noapte în urmă. Nu mai era acolo să o apere de întunericul care mugea, nu mai era acolo să se încolăcească pe picioarele ei și să o încălzească. Agetta își închipui că hoinărea prin Conduit Fields, urmărind căprioare prin mlaștini. Mâncarea lui rămăsese neatinsă lângă șemineul din bucătărie.

Hanul gemea. Scândurile din podea se întindeau și scârțâiau. Agettei i se părea că întreaga clădire inspiră adânc, măsurat, întinzându-și coastele. Lumânarea de pe măsuța cu sticla de gin năștea umbre lungi și unduitoare prin cameră, cioburi de întuneric ce se ascundeau prin colțuri și trăgeau cu ochiul de sub pat. Detestase dintotdeauna această cameră cu pereți bruni și dușumea murdară. Nu oferea nici un pic de confort, nici un pic de fericire. Era numai un loc de odihnă după zile lungi de muncă grea, curățând, cărând și umblând pe străzile mizerabile ale Londrei.

De cealaltă parte a ușii negre, întredeschise, auzea oaspeții sforăind și mormăind în somn. Hanul era plin. Până și holul fusese închiriat pentru cei care voiau să doarmă acolo. Singurul loc liniștit era bucătăria și fotoliul mare din piele pe care tatăl ei îl folosea drept pat, așezat lângă foc, curat și strălucitor. Șterse aburul de pe fereastră cu mâneca, și se uită afară la cerul întunecat. În crucea cerului, înconjurată de un milion de scântei, era o stea cu o coadă roșie-sângerie, pe care nu o mai văzuse niciodată.

Deasupra capului ei se auzi o bufnitură. Dintre scândurile tavanului începură să cadă fuioare de praf, umplând aerul cu o pudră fină, care strălucea precum zăpada în lumina lumânării. Bufnitura se auzi din nou, urmată de un zăngănit metalic, ca de lanț târât pe o podea de lemn. O bucată de țiglă alunecă din

acoperiș și se prăbuși zgomotos pe stradă. Bufniturile se repetară ritmic.

Nimeni în casă nu se mișca. Toți dormeau somnul greu al uitării. Prin scândurile de deasupra capului ei, Agetta auzi cum cineva plânge și își scutură lanțurile. Se ridică încet din pat și păși pe podeaua rece ca gheața. Pe întuneric, se duse la ușă, ascultând pârâitul îmbietor al focului din bucătărie. Fata știa că tatăl ei doarme cu picioarele lângă foc și cu oala de noapte sub fotoliu.

Privi pe holul întunecat. O singură lumânare ardea în lăcașul ei, sus pe perete, pâlpâind din pricina curentului. Pe podea, două grămezi umane mormăiau și sforăiau sub pături groase și murdare, scărpinându-se și învârtindu-se în somn din pricina paraziților.

Agetta privi la maldărul de grăsime care dormea pe jos, blocându-i calea. O barbă scurtă, aspră și sură care se smucea și fâșâia îi acoperea fața mâncată de vărsat. Bărbatul stătea pe spate, jumătate ieșit de sub pătură, cu gura larg deschisă, sforăind sonor. Agetta se stăpâni cu greu să nu ia lumânarea și să îi picure ceară fierbinte pe gât ca să îl oprească din sforăit și să îl oprească să scoată vreun sunet până când ajungea ea la scara aflată de cealaltă parte a holului întunecos.

Omul mormăi în somn. Agetta putea să îi simtă de la distanță răsuflarea puturoasă. Bărbatul se mișcă brusc prin somn și își întinse brațul, blocându-i calea. Un șobolan ieși cu iuțeală din adâncurile hainei lui, alergând pe scări, spre bucătărie. Agetta trecu peste el, încercând să nu îl atingă.

Picioarele o purtară cu repeziciune prin hol până la scara lipsită de lumină care urca două nivele. Agetta se oprea la fiecare pas, simțind cum frica îi încleștează stomacul cu o mână de gheață. Auzea pe cineva plângând din spatele ușii de la mansardă. Părea să fie la mare distanță, precum țipătul unei

păsări acvatice, și totuși o întrista profund, de parcă i-ar fi împărtășit durerea.

Pânze de păianjen groase stăteau lipite de tavan și îi apucau fața cu firele lor puternice. Le îndepărtă cu mâna, curățându-și părul cum putea. Pe scară nu era nici o lumină și nu îndrăznea să ia o lumânare, de teamă să nu fie surprinsă de tatăl ei. Întunericul o apăsa, șoptindu-i să se oprească, să nu mai înainteze, să nu mai urce, să se întoarcă în pat înainte de-a fi prea târziu.

Pe aceste scări îl descoperise pe Danby Piele-Albastră, în noaptea în care acesta evadase din pușcăria Newgate. În penumbră, pe fața lui străluceau cele două tatuaje în formă de șerpi încolăciți în jurul ochilor și care îi intrau în gură. Danby se ascunsese la mansardă, protejat de tatăl ei. Două zile mai târziu era mort, pierzând tot ce avea mai de preț, un cadavru mătăhălos spânzurat ca un curcan de Crăciun.

Furtuna care a urmat morții lui a durat trei zile, timp în care sufletul lui se chinuia să rămână agățat de această lume, refuzând să fie târât în iad. În plină zi, mesele se dărâmau în bucătărie, cărbunii săreau din foc, iar farfuriile erau făcute să plutească prin aer de mâna nevăzută a lui Piele-Albastră. Timp de trei nopți s-a văicărit chiar pe aceste trepte, iar de atunci mansarda a fost un loc al spaimelor. Agetta închidea ochii și își încrucișa degetele de fiecare dată când ajungea acolo, de teamă să nu privească în ochii lipsiți de viață ai lui Danby. Cu fiecare pas, își amintea mai multe detalii despre acea noapte. Memoria o pedepsea, povestindu-i în șoaptă despre toate lucrurile care o înspăimântau.

La capătul scărilor, ușa mică era prinsă cu lanțuri și zăvoare din exterior. Agetta căută iute prin buzunare și scoase o sârmă îndoită, pe care o introduse cu precizie în încuietoare, răsucind sârma până ajunse la arcul de metal. Simți cum încuietoarea se rotește, după care mișcă toate cele trei piese ce țineau fixat opritorul. Lacătul se deschise, iar Agetta trase cu iuțeală cele două zăvoare.

Două etaje mai jos, se auziră paşi grei. Fata se lipi de zid, învăluindu-se în întuneric, temându-se că Piele-Albastră s-a întors. Se auzi un geamăt prelung şi înfundat, când o siluetă înaltă mergând pe hol se împiedică şi se lovi de ziduri până ajunse la scări.

Fata coborî cu mare grijă trei trepte şi se uită prin beznă. Văzu silueta unui bărbat, desenată cu lumină argintie de luna ce se zărea pe fereastră. Era înalt, purta un pardesiu lung şi o pălărie trasă pe urechi. Pe măsură ce înainta, lovea în stânga şi în dreapta cu picioarele pentru a alunga fiinţele nevăzute ce îi infestau imaginaţia. Deodată, alunecă pe spate şi se lovi de zid, aterizând grămadă pe podea. Se uită împrejur cu un aer nedumerit, imaginându-şi că fusese lovit de o mână nevăzută. Închizându-şi ochii grei de somn, se resemnă să rămână aşezat unde căzuse. Picioarele i se strânseră sub el şi bărbatul se încolăci ca o pisică uriaşă, tremurând lipit de zidul rece, sforăind zgomotos.

Agetta urcă scara înapoi fără să facă vreun zgomot şi ajunse din nou în faţa uşii descuiate. Îşi încordă auzul, dar nu mai auzi decât bătăile propriei inimi. Se rezemă de uşă, iar aceasta se deschise încet, zgâriind podeaua de lemn. Cu repeziciune, fata intră în cameră.

Lumina oraşului inunda încăperea. În faţa ferestrei înalte, scăldat în lumina albăstruie a lunii, văzu un bărbat ce îşi ţinea faţa în palme şi la picioarele căruia se vedea un lac strălucitor de lacrimi.

Agetta scăpă un ţipăt de surpriză, iar bărbatul îşi ridică privirea. Se ridică în picioare, întinzându-şi mâinile. Din interiorul lui emana o lumină aurie care crescu pe măsură ce îşi întindea spre ea mâinile încătuşate. Dintr-odată, camera fu inundată de o lumină albă, imaculată, când pe spatele bărbatului se deschise o pereche de aripi, umplând camera, strălucind şi pulsând în ritmul bătăilor inimii lui.

Agetta se uită printre degete, protejându-și ochii de strălucirea intensă, necruțătoare. Părea că toată lumina de pe lume era absorbită de această creatură. Părea că timpul însuși era atras ca un magnet de acesta. Agetta se simți ridicată ușor de pe podea, plutind spre el. Se ținu de tocul ușii, agățându-se cu unghiile de vopseaua scorojită. O smucitură puternică însă, o smulse din ancoră și fata zbură cu picioarele înainte spre creatura care o aștepta cu brațele întinse.

Cu disperare, Agetta dădu din mâini, încercând să se agațe de ceva. Camera fu invadată de un râset cristalin și blând, ce făcea toată încăperea să vibreze. Cu o bufnitură, fata aterizâ într-o poziție lipsită de eleganță pe podeaua dură, iar camera fu aruncată din nou în beznă. Agetta își ridică privirea și privi mai întâi tavanul mansardei, unde fusese făcută o gaură, apoi la fața acoperită de lacrimi a bărbatului care zâmbea deasupra ei.

– Nu spune nici un cuvânt, Agetta, spuse creatura, ridicând o sprânceană și un colț al gurii într-o jumătate de zâmbet, în timp ce își ștergea cu o mână picăturile sărate de pe obraji. Tatăl tău doarme încă în bucătărie, dar prietenul lui, Sarapuk, vine încoace.

Vocea puternică și blândă a creaturii rezona în pieptul fetei, ajungând la inima ei.

– Cum?

Agetta se uită la el, uluită de ceea ce se întâmplase, cercetându-i fiecare trăsătură, în speranța că va înțelege cine sau ce era.

– Nu te teme! continuă acesta îndrăzneț, întinzând un deget lung și ridicând-o astfel de pe podea. Cei ca tine de obicei sunt înspăimântați la vederea mea sau leșină, dar tu pari să fii diferită. E ceva în legătură cu tine care...

– Ești cumva Danby Piele-Albastră? Te-ai întors să-i faci felul lui tata? întrebă Agetta, ridicându-se în picioare și încercând să se îndepărteze.

– Nu te teme. Sunt Tegatus, un *oaspete* al tatălui tău, o victimă a propriei neşanse şi o creatură cu un trecut regretabil.

Cu aceste cuvinte, se aşează la loc pe scaun şi îşi luă din nou capul în palme.

– Aripile tale... au..., îngăimă Agetta, curăţându-şi hainele de praful de pe podea şi cercetând întunericul cu privirea.

– Vin şi se duc. Vai, ele sunt pricina nenorocirii mele şi motivul pentru care sunt aici, murmură Tegatus amărât.

– A fost un truc? Sunt adevărate? Nu am mai văzut pe nimeni cu aripi până acum.

Fata încercă să se uite peste umărul lui, căutând un indiciu despre locul unde s-ar afla aripile uriaşe care umpluseră camera cu strălucirea lor, câteva clipe mai devreme.

– Reale, ireale, ce mai contează? Sunt un obiect de fascinaţie pentru lume, iar eu sunt o ciudăţenie care se vinde şi se cumpără, un obiect de privit, locuitorul neajutorat al unei menajerii din care nu pot să evadez.

Tegatus se cutremură, cu o expresie de durere întipărită pe chip.

– Te-am văzut urcând pe scări. Am încercat să te trezesc de atâtea ori, dar tu dormeai mereu.

Agetta se uită la gaura din acoperiş.

– Tu ai făcut asta?

– Trebuie să scap, dar lanţurile acestea mă ţin prizonier în această lume.

Tegatus îşi întinse braţele către fată. Încheieturile lui erau prinse în cătuşe de aur late de o palmă, pe care stăteau gravate cuvinte într-o limbă pe care Agetta nu o înţelegea.

– Nu mă împiedică să bat din aripi, continuă bărbatul scuturând lanţurile furios, dar câtă vreme le port, sunt slab şi neajutorat.

– *Hebdomada mortium,* şopti fata. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că aș putea să stau aici o veșnicie, răspunse Tegatus.

– Știu un fierar care ar putea să le spargă și să vândă aurul, zise fata cercetând cu atenție cătușele de la o distanță sigură.

El o privi și zâmbi.

– E nevoie de mai mult decât de un fierar ca să scap de ele. Nimic meșterit de mâna omenească nu are forța să le desfacă. Nu sunt făcute doar din metal prețios, ci ferecate cu mândrie și invidie, pentru ceva ce nu voi avea niciodată.

Fata se apropie. Nefiind sigură ce era bărbatul, se temea să pronunțe întrebarea care îi flutura pe buze:

– Ești un...?

– Sunt ce vrei tu să fiu, răspunse acesta, de parcă ar fi știut întrebarea înainte de a fi pusă. Ce am fost odinioară e irelevant. Viața mea s-a schimbat atât de mult. Am fost târât de-a lungul Europei și am fost vândut de la un alchimist sau un tâlhar, la altul. Acum sunt aici, *oaspete* al lui Cadmus Lamian.

– Și tata ce vrea de la tine? întrebă fata, studiind labirintul de riduri ce îi crestau fruntea.

– Urmează să fiu expus. O guinee pentru fiecare vizionare, parte dintr-o menajerie de ciudățenii. L-am auzit vorbind cu Sarapuk. Împreună, au de gând să colecționeze cele mai ciudate și bizare creaturi. Bănuiesc că eu aș fi exponatul cel mai uluitor.

Bărbatul văzu nedumerirea de pe figura ei.

– Jumătate dintre oaspeții hanului vor avea aceeași soartă ca și mine, dar ei fac asta de bunăvoie, din dorința de a face bani. Eu... Făcu o pauză și privi podeaua, coborându-și vocea. Eu nu am de ales. Trebuie să fac ce îmi spune el. El deține cheia care mă ține legat.

Agetta bagă mâna în buzunar, căutând lupa de Ormuz.

– *Hebdomada mortium*, murmură ea, privind cătușele de aur. Am primit ceva care să mă ajute să citesc ceea ce nu pot înțelege. Fata scoase lupa din buzunar și o șterse de haină. Uite,

asta am primit. Thaddeus mi-a spus că are să mă ajute și exact asta o să facă, spuse ea repede, citind cuvintele gravate: *Hebdomada mortium*. Dar nu s-a schimbat nimic, zise ea cu frustrare în glas.

Întoarse lupa în mână și se uită furioasă la el, când, dintr-odată, fiecare literă prinse a se mișca în interiorul cristalului, schimbându-și forma și ordinea, alcătuind un șir lung de cuvinte ce dansa în fața ochilor ei.

> În șapte epoci ne-am născut, prinși să trăim și să murim,
> Șapte epoci voi sta și voi privi lumea prin ochii unui om.
> Șapte morți am să îndur, privind muritori și nemuritori,
> Șapte morți de viespe și de șarpe; o șansă să putrezesc și să mă întorc la creuzet.

Agetta pronunța cu voce tare cuvintele, pe măsură ce le citea prin lupă.

– Ce însemnă? întrebă ea. Despre ce se vorbește?

– E blestemul meu. Am fost capturat de inima mea, încătușat de lăcomia mea. Voi purta aceste cătușe timp de șapte epoci, după care voi gusta moartea. Tegatus făcu lanțurile să zornăie. Nu am vrut decât să aflu cum ar fi să primesc un sărut de la ea, atât. Pentru o clipă în mijlocul eternității, să aflu ce înseamnă să fii... Creatura se opri, ascultând o voce interioară. Nu mai avem mult, Sarapuk se apropie. Trebuie să te întorci în patul tău. Încuie-mă și nu povesti nimănui despre asta.

– Dar nu pot să te las aici, ești prizonier. Agetta se apropie și trase de unul dintre lanțuri cu toată puterea. Ce ai făcut de ai ajuns în situația asta?

– Mă întreb și eu în fiecare zi, dar nu primesc nici un răspuns. Nimeni nu mă mai ascultă. Sunt abandonat. Creatura oftă, pe punctul de a izbucni în lacrimi. O, de nu m-aș fi născut niciodată sau de aș putea să mor acum fără să fiu văzut de cineva! Dacă nu aș fi existat, aș fi fost mai fericit decât sunt acum, prins în cursă de propria înșelăciune.

Tegatus își întoarse capul, de parcă ar fi auzit un sunet în depărtare.

– Tatăl tău s-a trezit, aprinde focul și își așteaptă prietenul.

– Dar tu? Nu poți să rămâi așa, aici: trebuie să pleci, insistă Agetta, trăgând de lanțuri.

– La momentul potrivit mă vei putea ajuta. Acum, du-te! Dacă tatăl tău te găsește aici, nu răspund de soarta ta.

Agetta îl privi cum stătea așezat, ținându-și fața în palme, privind fix în podea. Părea mic și fragil, ca un bătrân așteptându-și moartea la marginea drumului, ca un cerșetor căruia nimeni nu îi dă de mâncare.

Tegatus se uită la ea și îi făcu semn să plece, fluturându-și mâna. Lumina albăstruie a lunii îi colora pielea și arunca o umbra prelungă pe podea, ca o cărare ce ducea afară din cameră. Agetta nu mai scoase nici un cuvânt și ieși pe vârfuri din încăpere, încuind ușa în spatele ei, oprindu-se pe prima treaptă a scărilor. Avu dintr-odată ciudata senzație că e urmărită, că undeva în noapte există o pereche de ochi care o supraveghează.

Un curent de aer rece îi trecu pe la picioare, dându-i fiori pe spinare și făcându-i părul măciucă. În bezna holului, Agetta zări silueta înaltă a unui bărbat care privea afară pe fereastră. În lumina palidă a lunii, îi deslușì liniile șterse ale tatuajului de pe față.

„Danby Piele-Albastră!" Gândul îi fulgeră prin minte. Umbra neagră își ridică privirea, de parcă și-ar fi auzit numele strigat de spiritul ei. Fața îi era rece, cu ochi adânci și negri, privind-o ca o mască de pergament întins. Un șarpe lung și negru i se încolăcea pe față, târându-i-se pe piele, intrându-i în craniu printr-un găvan și ieșindu-i pe gură.

– Mă întorc după tine, Agetta, spuse acesta, pășind spre ea și întinzându-i o mână albă și subțire. La un moment dat, curând, după ce se lasă întunericul. Atunci când nici nu te aștepți. Nimic pe lumea asta nu are să te scape de mine. Am potaia ta, e plata

pentru trădarea lui taică-tu. În curând o să te am și pe tine și soarta mea o să fie și a ta. Un gât drăguț o să se întindă și o să umbli prin noapte cu demoni drept companie.

Zicând acestea, zâmbi găunos, se întoarse și dispăru.

10. Strângere de mână din partea unei crengi de aur

Pământul umed și rece îi provocă un nou val de durere lui Blake. Stătea așezat într-un mormânt proaspăt, destul de puțin adânc, pe fundul căruia fusese pus un strat gros de paie, și privea cerul. Primele raze ale soarelui palid de octombrie începeau să lumineze orizontul negru. O turlă înaltă de biserică se ridica spre boltă, arătând spre cometa lui ce stătea suspendată în crucea cerului, ca un deget lung de piatră.

Blake era convins că murise și că privea de pe fundul mormântului cu ochi de stafie. Numai durerea cumplită de cap și urmele arzătoare lăsate de strânsoarea nemiloasă a unor sfori groase, înfășurate în jurul încheieturilor, îl făcură să își dea seama că e încă în viață. Încercă să își miște picioarele, dar acestea erau amorțite și nevolnice. Izbuti să ridice în cele din urmă unul, dar acesta căzu imediat la loc, făcând să răsune capacul coșciugului pe care fusese așezat. Își înălță capul și văzu că fusese acoperit cu petale de trandafir și frunze de ilice pentru viața de apoi. Simțea pe corp o apăsare greu de suportat, și în scurtă vreme își dădu seama ce era – cadavrul unui câine mare, cu dinți sparți, ochi

mari, ce se holbau de dincolo de moarte, și limbă lungă care îi ieșea printre cioturile de colți.

Din lumea de afară, Blake auzi distinct un zgomot de lopată ce se înfigea în pământ, smulgând bulgări mari. Când aceștia căzură, la numai câțiva metri depărtare, se simțiră vibrații puternice. Blake se ridică, făcându-și loc pe lângă hoitul câinelui, se curăță de paie, și încercă să înțeleagă cum de ajunsese în această situație nu tocmai de invidiat.

Din noaptea precedentă, nu își amintea decât bula de lumină care explodase împrejurul lui atunci când Hezrin închisese ușa. Într-o fracțiune de secundă, aceasta îl înghițise, crescând atât de mult încât se temea că are să fie proiectat prin acoperiș. Fusese copleșit de strălucire, pe măsură ce fiecare particulă a obiectului îi ilumina trupul cu o sclipire iridescentă, trecându-i prin haine. Imediat după aceea, se prăbușise, dormind un somn negru precum cerneala.

Își trecu degetele înghețate peste rănile purpurii de pe încheieturi și simți că palma dreaptă îi e săgetată de o durere înnebunitoare. Unghiile de la mâna dreaptă îi fuseseră tăiate din carne, aproape smulse. O amintire fugară din noaptea precedentă îi flutură prin fața ochilor – privirea oțelie a lui Hezrin și buzele ei roșii râzând diabolic, atunci când el se zbătea în agonie. Blake tuși, scuipând paie și noroi, iar sunetul răsună în mormânt, ieșind cavernos în lumea de afară. Zgomotele de lopată încetară brusc.

– Tu ai făcut asta? se auzi de deasupra o voce de bărbat, aspră, obișnuită cu țipetele luptelor la colț de stradă.

– Hai, hai, pui de găină! veni iute răspunsul brutal, dar spus în șoaptă. După aia ce o să mai zici, că l-ai văzut pe dracu'?! Hai, sapă! Încă vreo juma' de metru și dăm de hoit. Doctoru' își ia jucăria, noi luăm zece șilingi.

Bărbatul grohăia ca un porc în timp ce vorbea, îndemnându-și tovarășul să continue.

Blake se ridică în genunchi, pentru a privi peste marginea mormântului. Cadavrul câinelui alunecă mai jos în groapă, cu un

zgomot cavernos. Vocea se auzi din nou, mai ascuțită și mai speriată decât înainte:

– Io ți-am zis! N-ar trebui să facem asta! Ăștia aici tre' să stea, în lumea morților. Nu-i bine să îi aducem înapoi. Odată cu aceste cuvinte, se auzi sunetul lopeții înfipte în pământ cu un gest provocator. Io nu mai sap și gata! Dracu' să și-i țină, io nu vreau să se ia după mine!

– Sapă când îți zic să sapi! De-asta te plătesc! E doar un zgomot. Nu există nici stafii, nici Dumnezeu și nici Dracu'! Nu o să cred în așa ceva până nu se ridică unul din mormânt! Sapă, sapă!

Blake auzi după aceea zgomotul unei palme lipindu-se brutal de o față. Se ridică încetișor în picioare pe capacul coșciugului, privind împrejur prin curtea bisericii, care era plină de pietre de mormânt sparte și de cărări murdare. În lumina palidă a zorilor, Blake văzu doi bărbați stând lângă o movilită de pământ proaspăt săpat, aruncat în grabă peste coroanele depuse recent pe mormânt. Amândoi purtau cizme marinărești și paltoane. Erau proaspăt rași în cap, iar pe scalp se vedeau urmele albastre ale soluției contra păduchilor.

– Sap, spuse bărbatul înalt și gras, punând mâna pe lopata lung. Dar e ultima oară. O să mă urmărească Dracu' fiindcă îi fur ce-i al lui, și nu te văd pe tine plătindu-l ca să mă scapi.

Zicând acestea, apucă nesigur lopata cu degetele lui terminate cu unghii lungi și murdare. Haina îi era prea mare, luată, fără îndoială, de la un cadavru proaspăt, înainte de a-l preda bunului doctor.

Blake se uită împrejur. Duhoarea cimitirului îl umplu de disperare și îi aminti de ce îl aștepta în viitorul nu tocmai îndepărtat.

– Bună dimineața, domnilor, spuse el cu voce puternică și sigură, sperând să le atragă atenția. M-ați putea ajuta să ies din mormântul acesta?

Bărbatul gras se uită în jos, crezând că vocea emanase din coșciugul de sub picioarele lui. Celălalt sări în spate, nefiind sigur dacă urechile îl înșelaseră sau nu.

– Ajutați-mă să ies de aici, voi avea grijă să fiți bine plătiți și vă asigur că nici regele și nici diavolul nu o să vă dea de urmă, strigă Blake plin de frustrare, încercând să iasă, dar neputând, din pricina pământului prea moale, în care nu își putea înfige solid picioarele.

Bulgării de pământ smulși din peretele mormântului se loveau zgomotos de coșciug, pe măsură ce el încerca în zadar să se înalțe.

– E un drac! zbieră cel gras, aruncând lopata spre tovarășul lui, încercând să o ia la fugă; se împiedică și căzu însă. Îți vrea sufletul! Eu nu pot să i-l dau pe al meu, pentru că e deja dat! țipă el, plângând cu lacrimi amare.

Cel slab îl apucă pe cel durduliu de mânecă, și se uită atent prin cimitir. Nu văzu pe nimeni, în afară de umbrele adânci, albăstrui ale zorilor.

– Nu fugi, nebunule! strigă Blake. Ajută-mă să ies din mormântul ăsta! Sunt viu, nu vezi?!

Grasul vedea bine acum. Vedea fața neagră a unui mort ridicându-se dintr-un mormânt la doar câțiva metri de el, acoperit cu petale de trandafir și frunze de ilice, cu paie ieșindu-i din haină. Mâna mortului era încleștată pe un mănunchi de ierburi uscate, încercând cu disperare să scape din pântecele iadului. Simți o nevoie copleșitoare de a nu se lăsa prins de mâna cadavrului înviat.

Slabul, în schimb, puse mâna pe lopată și se pregăti de atac.

– O să-ți înfășor lopata aia în jurul gâtului dacă nu mă ajuți! blestemă Blake, alunecând zgomotos înapoi în mormânt.

Amenințarea din partea cadavrului acum dispărut îi dădu omului fiori. Cei doi profanatori alergară cât putură de iute spre poarta cimitirului, temându-se că însuși ucigă-l-toaca era pe urmele lor.

Blake alunecă din nou, se prăbuși pe capacul coșciugului, și puse mâna pe blana oarecum familiară a câinelui mort. Era convins că îl mai văzuse o dată, iar în întunericul umed al mormântului, devenise singurul lui tovarăș.

– Of, câine, se plânse el, cum eşti tu acum, aşa voi fi şi eu în curând. Viaţa e atât de scurtă şi de plină de mizerii. Unde mai pui că am să mi-o închei aici, stând de vorbă cu un câine...

Blake suspină sfâşietor.

O voce răsună deasupra sa.

– Atunci, vorbeşte *cu mine*.

Blake se sperie, împinse câinele într-o parte, ruşinându-se parcă de compania lui, şi privi în sus, de unde se auzise vocea.

– Un mormânt nu e cel mai potrivit loc unde să îţi petreci noaptea. În miezul vieţii se află moartea, iar eu am venit acum să te salvez din groapa chinurilor tale.

Deasupra lui Blake, desenat în tuşe întunecate pe cerul din ce în ce mai luminos al zorilor, era un străin înalt, îmbrăcat în negru, care îl privea printr-o pereche de ochelari cu ramă de aur şi lentile albastre.

– Te-am auzit de pe stradă. I-am văzut pe cei doi vagabonzi fugind şi m-am temut să nu îţi fi făcut vreun rău, continuă el, zâmbind larg. Or, iată că te găsesc în viaţă şi cât se poate de... Străinul se opri o clipă, uitându-se la cadavrul câinelui, încolăcit într-un colţ al mormântului. ... În orice caz, într-o situaţie mai bună decât a prietenului tău.

– L-am... l-am găsit aici, se bâlbâi Blake, ridicându-se cu greu în picioare. M-am trezit în mormânt şi el... câinele adică..., era peste mine... mort, vreau să spun. Mă tem că e al slujnicei mele.

– Aşadar, am ajuns la timp pentru a te scăpa de aceeaşi soartă. Nu se poate ca doi câini să împartă acelaşi mormânt, nu?

Străinul întinse mâna şi îl prinse pe Blake de încheietură, scoţându-l pe acesta dintr-o singură mişcare din mormânt, în penumbra dimineţii. Nu îi dădu drumul, ci îi întoarse palma, uitându-se atent la urma roşiatică din mijlocul acesteia.

– Asta e o arsură puternică, în stare să distrugă mai mult decât carnea. Cum de te-ai ales cu ea? întrebă el, privindu-l în ochi pe Blake.

– De la un experiment. Sunt om de știință, în felul meu... Putem spune că a fost o întâmplare nefericită care m-a adus aici, și că, la un moment dat, m-am ales și cu arsura aceasta?

Blake simțea nevoia să pună capăt conversației și să stea cât mai departe de acel bărbat.

– Poți spune orice îți trece prin cap, dar ar fi adevărul?

Bărbatul nu slăbi strânsoarea și îl conduse pe Blake spre poarta cimitirului.

– E mai bine să nu vorbim într-un asemenea loc. Știu că morții ascultă cu mai mult interes decât cei vii.

Străinul îl trase pe Blake de braț, târându-l pe străduțele înguste, sufocate de galerii suspendate, de pe lângă cimitirul St. Bride. Blake simți că e purtat spre un loc pe care îl căutase, și că, aici, printre colibele înghesuite din Blackfriars, va găsi răspunsul. Umblară preț de câteva minute prin noroi, trecând din când în când peste trupurile umflate ale beților prăbușiți pe stradă. Blake își înălță privirea către cer – cometa lui era încă acolo.

Străinul îl prinse și mai strâns de braț.

– Nu e departe de locul unde stai, spuse el, conducându-l pe Blake spre Conduit Fields. Te-am văzut de câteva ori în Bloomsbury Square.

– Și eu te-am văzut, răspunse Blake, crezând că venise momentul să afle cine era cu adevărat străinul. De fapt, continuă el cu mai multă încredere, acum că intrase pe un teritoriu familiar, te-am văzut venind și plecând în cea mai neobișnuită manieră. Am impresia că m-ai urmărit și că întâlnirea noastră nu e întâmplătoare.

Zicând acestea, încercă să scape din strânsoarea străinului, dar în zadar.

– Urmăresc multă lume, iar felul cum apar și dispar nu e decât un truc de lumină. În locul tău, aș fi mai preocupat de cei care îmi umblă prin casă decât de cei care veghează asupra mea.

Străinul coborî vocea, iar Blake simți că fiecare cuvânt era o amenințare.

– Nu am nimic în casă care să mă îngrijoreze. Numai un hoț m-ar chinui cu asemenea discuții.

Blake încercă din nou să scape, dar parcă era legat de străin cu frânghii nevăzute, ce nu puteau fi rupte.

– Când va trebui să o luăm pe căi separate, așa va fi, spuse străinul. Dar pentru moment, doctore Blake, împărțim același drum, unul croit de steaua pe care ai urmărit-o în fiecare seară.

– Stea? Nu am cunoștință de nici o stea. Sunt astronom, adept al Cabalei. Eu caut adevărul.

– Ești un nebun și un amator. Dacă mai continui cu magia, ai să îți arzi mai mult decât mâna. Ți-ai pus capul în gura dragonului și aceasta e pe cale să se închidă.

Bărbatul îl apucă pe Blake de gulerul hainei și îl ridică cu o singură mână, făcându-l să se clatine în aer asemenea unui spânzurat.

– Am vegheat mult timp asupra ta, Sabian. Uneori mi-ai adus multă bucurie, dar acum stupiditatea ta mă împinge pe culmile disperării. Și totuși, soarta ta e numai în mâinile tale. Frânghia se strânge în jurul gâtului tău, și în curând... Străinul făcu o pauză, ascultând ceva ce numai el putea auzi. În curând, Sabian, capcana se va închide și vei atârna de un altfel de copac.

– De unde mă cunoști? întrebă Blake, sufocat de strângerea bărbatului.

– L-am cunoscut și pe tatăl tău, și pot spune că sunt gardianul liniei tale de sânge, răspunse străinul, lăsându-l ușurel pe Blake la pământ.

– Gardianul meu are și un nume?

– Poți să îmi spui Abram Rickards. E un nume care mi-e de folos și pe care îl vei înțelege la un moment dat.

Abram își dădu la o parte ochelarii și îl privi pe Blake în ochi.

– Nu îmi pierd vremea cu oamenii, așa că nu te sfătuiesc să mă dezamăgești, Sabian! Știu cum să procedez cu cei care îndrăznesc să facă asta.

Blake făcu un pas înapoi, privind pământul moale din Conduit Fields. Pantofii i se murdăriseră, hainele îi erau pline de

noroiul din mormânt, gulerul se boțise, și încheieturile îl dureau cumplit. Abram era înalt, curat și bine îmbrăcat. Ornamentele aurii de pe haina lui neagră vibrau în lumina dimineții. De partea cealaltă a câmpului, Blake auzi o conversație purtată în gura mare. Abram îi mai acordă câteva clipe de gândire ca să scape de umbrele nopții înainte de a da ochii cu lumina curată a soarelui. Apoi se întoarse și se îndreptă cu pas iute spre locul de unde se auzea discuția, dincolo de câmpul deja scăldat în lumina dimineții. Blake îl urmă, fără să știe de ce sau ce îl așteaptă. În depărtare văzu două grupuri care aruncau umbre prelungi pe pământul acoperit cu smocuri de iarbă. Înțelese iute că ceea ce vedea era un duel, și că ceea ce auzea era vocea secunzilor care urlau din toți bojocii ca să li se ceară scuze.

Combatanții stăteau spate în spate, cu priviri crunte, de neclintit în mânia lor, nici unul nefiind dispus să își recunoască vina. Pistoalele erau încărcate, armate și ridicate spre cer. Se pregăteau să pășească pe o cale, care, cel puțin pentru unul dintre ei, avea să fie fără întoarcere – ori pentru cavalerul cu păr lung, sârmos și haină ponosită, cu aer rustic, fie pentru dandy-ul cu perucă pudrată și buze vopsite cu roșu. Un toboșar începu să bată ritmul prelung al unui marș funebru, pe care ecoul îl întoarse de pe zidurile albe ale caselor de dincolo de câmp.

Un secund cu șosete lungi, albe și o perucă uriașă, începu să strige pașii:

– Unu... doi... trei...

Abram mergea cu pași mari și hotărâți, înghițind parcă distanța. Blake abia reușea să se țină după el.

– Opt... nouă... zece.

Secundul se opri și își acoperi fața cu mâna, refuzând să vadă soarta stăpânului său. Cei doi rivali se întoarseră unul spre celălalt în lumina crudă a dimineții. Dandy-ul ochi frenetic, cu mână tremurândă. Închise ochii și trase. Cocoșul izbi pulberea uscată care se aprinse în lăcașul ei, propulsând glonțul pe țeavă. Cavalerul nu se clinti, ci rămase cu picioarele bine înfipte în

pământ, așteptând. Glonțul trecu pe lângă capul lui șuierând, apoi se pierdu în depărtare.

Urmă o liniște prelungă, timp în care mugetul pistolului răsună peste câmp și se risipi. Dandy-ul deschise ochii și ridică privirea. În fața lui, cavalerul scoase pistolul și ochi fără grabă. Nimeni nu mișcă. Pe obrazul pictat cu roșu al tânărului îmbrăcat cu haină de mătase franțuzească începură să curgă lacrimi.

– Nu, strigă Abram, alergând spre cavaler, încercând să oprească glonțul.

Cu o mișcare simplă a degetului, trăgaciul fu apăsat, făcând cocoșul să percuteze. Dandy-ul își încleștă mâinile pe piept. Un val de căldură îi invadă corpul. Iarba verde de sub picioarele lui se coloră în rubiniu. Impactul glonțului îl aruncase la pământ.

Abram alergă la el și îi ridică fața pictată de pe pământul roșu. Îl privi în ochii lipsiți de viață, subliniați cu negru, de aceeași culoare cu alunița pictată pe obrazul stâng.

– E mort, omule, lasă-l în pace! strigă cavalerul, îndreptându-și haina și curățându-și urmele de pulbere.

Își trecu apoi pistolul în mâna stângă și îi lovi țeava de picior, pentru a scutura orice urmă de pulbere carbonizată.

– Știa care e prețul unei insulte și a plătit cu viața. Oi fi eu din Nord, dar nu accept să fiu jignit.

– Merită un lucru de nimic precum orgoliul tău să fie satisfăcut cu prețul unei vieți? întrebă Abram, îngenunchind lângă tânărul mort.

– Ăsta e felul nostru de a fi. Voi, străinii nu o să înțelegeți niciodată. Onoarea unui om e mai prețioasă decât viața lui. Am onoarea mea și sunt gata să îmi dau viața pentru ea. A fost între mine și el, iar pistolul meu a câștigat.

Cavalerul se întoarse, întinzând pistolul secundului.

– Și ai de gând să pleci, lăsând cadavrul să fie mâncat de câini și de șobolani? strigă Abram la el.

Cavalerul se opri și se întoarse amenințător către Abram.

– Vrei și tu ce a primit el, franțuzule? Pulberea mea e uscată și sunt sigur că ți-ar lăsa prin testament pistolul lui. Era un molâu, un fandosit pictat pe față, un înstrăinat care se gândea mai mult la farduri decât la viață. Era o insultă adusă omenirii.

Blake privea scena uluit. Acum avea șansa să scape de gardianul său, dar nu putea să facă altceva decât să privească cu ochi măriți cum acesta stă îngenuncheat lângă trupul lipsit de viață.

– Plumbul poate să otrăvească sufletul, dar cel care dă viață poate să potolească asemenea patimi, îi spuse Abram dojenitor cavalerului care era mândru de crima sa.

Zicând acestea, sfâșie cămașa tânărului și își înfipse mâna în pieptul lui, deschizând rana circulară. Blake îl privi cum cercetează cele mai ascunse colțuri ale toracelui cu degetele sale lungi, după care își scoate mâna din pieptul însângerat și îl ridică pe filfizon de la pământ. Din rana deschisă gâlgâi sângele.

Dintr-odată, mâna lui Abram ieși cu repeziciune din rană. Între degete ținea glonțul rotund care îi sfâșiase tânărului pieptul. Cu furie, Abram aruncă bucata ucigașă de metal în cavaler:

– Ia-ți otrava și transform-o în aur! Asta nu se va termina cu o moarte, spuse el, ștergându-și mâna de sânge pe cămașa albă a mortului; apoi făcu o pauză.

Blake încremenise. Ambii secunzi priveau neîncrezători cum Abram strânge pumnul și îl lovește puternic pe dandy în piept.

– Viață! strigă el cât putea de tare, iar sunetul făcu pământul să vibreze și pe toți cei de față să se cutremure. Viață pentru omul acesta, nu moarte!

Abram apucă trupul lipsit de viață și îl ridică de la pământ, făcându-l să stea în picioare. Un miros de carne arsă umplu văzduhul, în timp ce din rana deschisă începură să iasă vapori sulfuroși.

Cavalerul apucă o spadă de la secundul său.

– Asta e vrăjitorie, și meritați amândoi să muriți!

Abram continuă să susțină cu o mână cadavrul, și se întoarse către atacator.

– Stai pe loc, cavalere, sau vei avea de înfruntat mânia mea!

Cavalerul nu mai înaintă. Lăsă sabia cu vârful în jos, mormăind abia auzit.

Abram privi cadavrul în ochi.

– E timpul să trăiești, spuse el încet și își retrase mâna.

Toți cei care asistau la acest spectacol neobișnuit rămaseră încremeniți. Cadavrul se clătină.

– Nu mai asculta toate prostiile lui, poți să îți trăiești viața și să o trăiești din plin.

Ochii mortului se deschiseră și îl priviră nedumeriți pe Abram. Omul începu să respire și se înecă, scuipând sânge spre ucigașul lui. Tuși puternic, încercând să își curețe gâtul de sânge și să vorbească.

Cu o mișcare iute, cavalerul ridică sabia și o îndreptă spre tânăr. Abram apucă lama cu mâna, oprind-o.

– Acum trăiește, și nimic din ce ai zice sau ai face tu nu are să îi mai ia viața. Onoarea a fost satisfăcută și mândria încă îți stăpânește inima. Spunând acestea, răsuci lama, smulgând-o din mâna cavalerului. Acum pleacă! Acesta este un loc al vieții, iar trupul tău asuda moarte. Pleacă!

Abram aruncă sabia la pământ.

– O să ne întâlnim în iad pentru asta, strigă cavalerul, îndepărtându-se și făcându-i secundului semn să îl urmeze. Nimeni, mă auzi? Nimeni nu a mai trăit după ce a făcut una ca asta! Cine te crezi?

– Știu bine cine sunt și nu trebuie să îți spun mai mult de atât, răspunse Abram. Cât despre iad, cunosc bine locul.

Puse mâna pe pieptul dandy-ului și o apăsă pe rană.

– Iar pentru tine, prietenul meu pictat, viața nu va mai fi niciodată la fel.

Abram se întoarse către Blake, care urmărise întreaga scenă fără să scoată vreun cuvânt, apoi se uită împrejur la mulțimea care se adunase.

– Nu e nimic de văzut aici, strigă el. Un foc ratat și un dandy care nu e în stare să tragă!

Dandy-ul îl prinse pe Abram de umăr și îi șopti:

– Știu cine ești și nu am să uit asta niciodată.

11. Kadesh[1] însângerat

Atunci când Agetta se trezi din somnul ei agitat, imaginea lui Danby Piele-Albastră îi era încă întipărită în minte. Soarele dimineții strălucea palid prin fereastra murdară a camerei. Mama ei se trezise și își lua micul dejun, sprijinindu-se pe pernă, cu o scufie de noapte murdară trasă pe ochi. Acum scutura firimiturile adunate pe pătură.

– Te-ai trezit târziu, Etta, spuse ea cu vocea croncănitoare a unei femei de două ori mai în vârstă decât era în realitate.

Mama Lamian suportase viața timp de patruzeci de ani și în tot acest timp băuse o cantitate de gin ieftin care cântărea de mai multe ori propria ei greutate.

– Blake o să vrea să treci pe la el chiar acum, și taică-tu la fel, continuă ea ridicând sticla de gin pe care o ținea în brațe ca pe un copil, murmurându-i și cântându-i.

– Să aștepte, răspunse Agetta dându-și la o parte o șuviță de păr de pe față. Am de făcut niște lucruri pentru mine însămi și trebuie să trec pe la un prieten.

---

[1] Locul unei celebre bătălii (aprox. 1299 î.Hr.) în timpul războiului dintre Egipt (condus de faraonul Ramses al II-lea) și regatul hitit.

Fata sări din pat deja îmbrăcată, încercând să nu se uite la maldărul de piele încreţită şi oase care era mama ei.

– Te găsesc acasă când mă întorc? întrebă ea sarcastic, îndreptându-se către uşă. Să nu cumva să te oboseşti. La urma urmei, tata are destul timp să stea după tine şi să aibă grijă şi de casă.

– Ştie că-s bolnavă. Inimă de aur are, da, da. Se numeşte iubire. N-ar fi rău dacă ai avea şi tu, zbieră mama Lamian la fata ei.

Agetta simţi că o cuprinde ameţeala şi că o mână de gheaţă îi încleştează tot trupul.

– Ştiu că eşti bolnavă, dar nu cum zici tu. Şi iubirea... familia asta nu ştie ce înseamnă.

Trânti uşa camerei şi sări în holul lung, de unde privi către scara întunecată. Nu era nici urmă de Piele-Albastră. Chiriaşul care dormea pe podea sforăia neîntrerupt, învelit cu haina şi mişcând din picioare la fiecare inspiraţie zgomotoasă. Mintea o purtă înapoi în timp, iar trupul i se cutremură, gândindu-se la Tegatus, care stătea singur şi încătuşat. Zâmbi, sperând că el o poate vedea cumva, năzuind că într-o zi va putea fi liber. Amândoi erau prizonierii aceluiaşi om: durere după durere şi cuvânt după cuvânt forjaseră nişte lanţuri din care ştia că nu are scăpare.

Un zgomot din bucătărie umplu toată casa şi o trezi din visare. Alergă pe scări cât putu de zgomotos, sperând ca gălăgia să izgonească stafiile din mintea sa. Dădu buzna în bucătărie, unde îl văzu pe Sarapuk aşezat ca o pasăre uriaşă în capul mesei. Acesta îi zâmbi pe jumătate atunci când ea intră în cameră şi se umflă în pene:

– Fata mea drăguţă, spuse el mieros. Ce plăcere să te văd...

– Nici să nu te gândeşti, Sarapuk! i-o reteză fata, neştiind de unde izvorâseră aceste cuvinte, de parcă i-ar fi fost şoptite de o forţă nevăzută. Nu am timp pentru tine. Blake mă aşteaptă, şi el, cel puţin mă plăteşte pentru a-i ţine companie.

Fata se întoarse şi apucă o bucată de pâine de pe masă, făcând, aparent din greşeală, să cadă în poala lui Sarapuk o farfurie plină cu firimituri şi coji de ou.

– Iartă-mă, domnule Sarapuk, sunt așa de neîndemânatică!

Sarapuk o apucă de braț și o strânse cu putere, trăgând-o mai aproape. Fata simțea mirosul bucăților de pui care îi rămăseseră între dinți.

– Ai grijă, fetițo! spuse bărbatul trăgând-o și mai aproape.

Agetta înșfăcă un cuțit mare de pâine lăsat lângă resturile micului dejun. Într-o clipă, Sarapuk privea uimit lama care îi flutura la doar câțiva milimetri de nasul solzos.

– Încă puțin, domnule Sarapuk, și o să folosesc cuțitul ăsta ca să îți smulg sufletul din trup. O să îl găsesc eu mai repede decât ai fi tu în stare, nu-ți face griji! spuse Agetta, dar cuvintele păreau să fie ale Yerziniei.

Fata nu se temea câtuși de puțin, iar consecințele nu o înspăimântau.

– Ai două secunde să te hotărăști, după care te spintec și te las pe podea, ca să te roadă șobolanii.

Îl privi pe Sarapuk în ochi și zâmbi.

Mâna bărbatului se descleștă și fata putu să se îndepărteze. Sarapuk păru surprins, de parcă ar mai fi auzit acea voce la un moment dat. Agetta observă că bărbatului îi tremura o mână.

– Am mers prea departe... Îmi pare rău... Agetta, bâigui acesta, cu ochii în pământ.

Fata merse până la ușă, apoi se întoarse, cu cuțitul strâns în mână. Fără să se gândească, ridică mâna și-l azvârli spre Sarapuk cu toată forța. Cuțitul se învârti prin aer, traversă camera într-o clipită și sfâșie umărul hainei negre, ca de preot, a bărbatului, înainte de a se implânta până la mâner în peretele moale.

– Trebuie să mai încerc, zise Agetta ieșind din cameră. Voiam să te nimeresc în inimă, dacă ai așa ceva.

Fleet Street dogorea, plină de strălucire. Soarele încălzea mizeria din canal, făcând să se înalțe aburi din apa fetidă a pârâiașului ce se îndrepta spre Tamisa. Era timpul fluxului, iar gunoaiele se înălțau deasupra apei murdare, în care doi copii soioși se jucau cu o jumătate de oală.

Agetta mergea cu pas iute spre Podul Londrei. Blake putea să aştepte. Doamna Malakin putea să schimbe lumânările şi să facă curat de una singură. Agetta avea acum nevoie să îl vadă pe Thaddeus Bracegirdle şi pe copiii lui fantomatici. Dădu repede colţul, traversă strada şi în numai câteva minute ajunse la intrarea de pe Bridge Street. O mulţime de oameni se adunaseră în faţa unei cafenele, fiecare încercând să ţină strâns o foaie lată de hârtie pe care scria cu litere de-o şchioapă *London Chronicle*. Un copil care vindea ziare striga din toţi rărunchii, ţinând în mână mai multe exemplare:

– Cometa va trece pe lângă Pământ! Regele va anunţa o sărbătoare naţională!

Din mijlocul mulţimii se auzea ridicându-se murmurul agitat al unei conversaţii, în care fiecare dorea să îşi spună părerea cu privire la această ştire. Agetta îşi aminti ce spusese Blake în noaptea cutremurului şi dintr-odată totul începu să capete sens – cometa şi cartea erau legate între ele. Fata grăbi pasul. Voia să îi spună lui Thaddeus, dar asta ar fi însemnat să încalce promisiunea făcută lui Blake.

– De ce eu? strigă ea. De ce trebuie să ştiu eu toate astea?

Îi răspunse o voce din capul ei, o voce calmă, blândă şi caldă, ce îi şoptea. Agetta se opri şi ascultă, acoperindu-şi urechile pentru a scăpa de vacarmul străzii. Vocea se auzi din nou:

– Spune-i!

Porunca o făcu să se bucure şi îi aprinse simţurile. Aşa era corect să facă. Promisiunile erau făcute doar pentru a fi încălcate, secretele erau făcute pentru a fi şoptite prietenilor şi împărtăşite cu ei. Thaddeus era de încredere, gândea ea. Avea ochi blânzi şi zâmbet cald. Dacă îi spunea, îi împlinea viaţa, ar fi putut să recâştige ceea ce pierduse şi totul avea să fie bine. Inima îi zburda, simţea furnicături în mâini şi obrajii i se îmbujoraseră. Ea era cea care îşi controla destinul, şi, în cele din urmă, putea să facă pe cineva fericit.

Uşa librăriei era greu de deschis, de parcă lemnul s-ar fi umflat, ştiind cumva de dorinţa ei de a-şi încălca promisiunea. Fata

împinse ușa cât putu de tare, până când reuși să intre. Înăuntru era o liniște mormântală. Mirosul de hârtie umedă și de murdărie de pe Tamisa îi umplu nările. Din tavanul boltit, ecoul pașilor ei reverberă pe podeaua de lemn, în timp ce mergea prin labirintul de rafturi înspre masa uriașă de lemn, de unde Thaddeus își conducea librăria.

– Domnule Thad! strigă fata. Sunt eu, Agetta, m-am întors să te văd. Am vești despre carte!

În colțul îndepărtat, dinspre o fereastră îngustă, se auzi zgomotul înfundat al unor pași ușori. Agetta zări cu coada ochiului o umbră ce trecu precum o săgeată din ascunzătoarea sa în spatele unui raft.

– Te văd, spuse fata pășind cu grijă pentru a ajunge în spatele mesei, lângă scărița ce ducea la suportul de unde librarul își supraveghea domeniul. Thaddeus mi-a povestit despre tine, știu că ești aici. De ce nu ieși?

– Nu o să ți se arate, Agetta, se auzi o voce profundă, făcând-o pe fată să tresară și să se uite de jur împrejur.

Ușa pivniței se deschise și Thaddeus apăru, ducând în brațe un morman de cărți. O femeie elegantă, cu o haină neagră din lână groasă îl urma. Văzând-o pe Agetta, îi zâmbi.

– Ai grijă să nu cazi, scările astea sunt înalte ca o spânzurătoare! spuse femeia, ridicându-și gluga și îndreptându-se cu pași siguri spre ușă.

– Trimite-le domnului Hatchard, din Piccadilly, el e singurul librar în care am încredere în afară de tine, Thaddeus. El le va trimite în Franța verișoarei mele – va fi încântată de ultima mea descoperire.

Ceva din vocea femeii o făcu pe Agetta să se cutremure. În vreme ce aceasta se îndepărta, fata simți cum orice urmă de siguranță se topește, ca și cum o parte din sufletul ei îi fusese smulsă.

– Va fi plăcerea mea, lady Flamberg, răspunse Thaddeus așezând cărțile pe jos și urmărind-o pe femeie cum iese din librărie

cu naturaleţea vinului ce se scurge într-un pahar, după care se întoarse zâmbind către Agetta. A, ce bine că te văd din nou!

Fata îl întrerupse înainte ca el să apuce să mai scoată vreun cuvânt.

– Am veşti – e un secret, dar o să îţi spun. Am promis că nu spun, dar...

Se opri şi se uită împrejur prin librărie, aşteptând un semn că poate continua, aşteptând vocea care să îi spună din nou că poate să îşi calce cuvântul.

– Dacă ai promis să nu spui, ar fi bine să te gândeşti serios. Secretele au puterea lor, iar cuvintele pot avea o viaţă a lor. Sunt ca nişte săgeţi ce zboară de pe limbă.

– Vreau să spun, şi vreau să îţi spun ţie! E vorba despre carte, despre *Nemorensis*. Nu mi-a mai ieşit din minte. Numele ăsta mi s-a învârtit prin cap zi şi noapte, şi de când te-am întâlnit s-au întâmplat lucruri pe care nu le-aş fi crezut posibile.

– Cartea? Ai auzit despre carte? întrebă Thaddeus nerăbdător. Nu-mi frânge inima, fata mea! Până acum, am discutat cu mulţi oameni despre cartea asta dar de fiecare dată a fost în zadar.

– Ştiu unde e şi cine o are! izbucni Agetta, iar cuvintele îi ieşiră pe gură mai repede decât era în stare să îşi formuleze gândurile.

Urmă o tăcere prelungită, timp în care Thaddeus măsură podeaua cu paşi largi, trecându-şi mâinile prin şuviţele rare de păr.

– Pot... aş putea să o iau pentru tine, continuă fata abia auzit.

Bărbatul îşi ridică privirea.

– Pentru mine? Ai putea să iei *Nemorensis* pentru mine? Să o aduci acasă la Thaddeus? întrebă librarul, zâmbind emoţionat ca un copil. Cine are cartea?

– E stăpânul meu, Sabian Blake...

– E a mea! ţipă Thaddeus. E cartea mea, a fost dintotdeauna şi va fi întotdeauna a mea! Blake e doar un hoţ, nu are nici un drept!

Zicând acestea, izbi cu pumnul în masa de lemn, ca un copil răsfăţat care se plânge pentru o jucărie stricată.

– Pot să ți-o aduc înapoi, iar dacă e a ta înseamnă că nu o fur, răspunse Agetta. Aș putea să încerc chiar la noapte.

Dintr-odată, fata se gândi la Inigo Alley și la creatura care o înșfăcase acolo.

– Ai face asta pentru mine? Pentru Thaddeus? întrebă librarul molcom, întorcându-se către ea.

– A trebuit să îți spun, domnule Thaddeus. A fost un secret pe care nu mai puteam să îl păstrez. Atât de multe s-au schimbat...

– Un secret, și ce bucurie i-a adus prietenului tău! *Nemorensis* e o carte specială, prea bună pentru unul ca Sabian Blake. Dacă poți să mi-o aduci înapoi, vei fi răsplătită regește.

– O voi face pentru prietenia noastră, nimic mai mult, spuse Agetta, îndreptându-se către ușă, privind împrejur, ferm convinsă că e urmărită. Dacă pot să mă întorc la noapte, o să vin. Lasă ușa descuiată și o să încerc să aduc cartea.

– Iar eu voi pregăti cina. Un banchet cum nu ai mai văzut vreodată. Vom sărbători un început de aur, răspunse Thaddeus, conducând-o către ușă. Aceasta e o zi specială și l-ai făcut pe Thaddeus un om fericit.

Fata se opri la ușă, privindu-și prietenul în ochi:

– Crezi că morții pot să se întoarcă să îți facă felul? întrebă ea încruntată.

– Eu nu mă tem decât de cei vii, răspunse bărbatul. Morții sunt morți. Nu am nimic de discutat cu ei, și nici ei cu mine.

– Dar ai văzut vreodată o stafie? insistă fata.

– Am văzut multe lucruri, unele foarte ciudate, dar stafiile sunt povești de speriat copiii. Ține cont, mintea poate să îți joace feste, iar ochii se vor prinde și ei în joc. Nu voi crede decât dacă am să văd pe cineva întorcându-se din morți.

Agetta se întoarse și puse mâna pe clanță. Clopoțelul zornăi vesel și în încăpere intră aerul proaspăt al dimineții. Era nedumerită – era pe punctul de a-și trăda stăpânul, dar, în ciuda acestui fapt, se simțea atât de bine!

Fata cercetă cu privirea podul și mulțimea care încă stătea în fața cafenelei. Străinul în negru nu se zărea. În mijlocul drumului

zăcea mort un șobolan uriaș cu dinții sfărâmați. Ieși din librărie și își luă rămas-bun de la Thaddeus.

Acesta o privi prin geamul gros cum se depărtează înspre oraș. Un sacagiu orb mergea în urma ei, ducând în spate un butoiaș plin cu apă, condus de un măgar gras, care păștea cu grijă prin noroiul de pe stradă. Thaddeus verifică dacă e singur, după care răsuci cheia în broască și acoperi geamul cu obloanele.

– Cred că asta e de ajuns, spuse el cu mândrie, după care se întoarse și se îndreptă spre ușa de la pivniță.

Coborî apoi scara lungă și groasă de lemn, care scârțâia și se cutremura sub greutatea lui. Treptele îl purtară adânc în piciorul podului, unde întunericul îl învălui. De jur împrejur se auzea zumzetul apei ce spăla piatra podului care susținea casele și prăvăliile de deasupra.

Thaddeus luă lampa din lăcașul ei și o ridică deasupra capului. Strălucirea blândă și caldă a acesteia fu înghițită de genunea care se deschise în fața bărbatului, din care nu se distingeau decât scările care îl purtau din ce în ce mai adânc. În cele din urmă, ajunse la o ușă masivă din lemn, în care se vedeau înfipte o sută de piroane. În fața ei stătea atârnat un craniu de pisică, prins de ușă cu o baretă roz furată de la bonețica unui copil.

Împinse ușa și izbuti să o deschidă. Dincolo de beznă și de umbre era o cameră largă cu ziduri de piatră. Alge verzi stăteau agățate de crăpăturile din pereți. Din tavan picura apa brună a Tamisei, care forma pârâiașe iuți pe podea.

Thaddeus închise ușa în spatele lui și trase cele trei zăvoare. În cameră nu se vedea decât un scaun mare din lemn, un sfeșnic înalt din alamă și un inel gros din fier prins de un bloc de piatră din mijlocul podelei, îndeajuns de solid pentru a opri o mie de cai. Bărbatul se aruncă în scaun și privi în jur, zâmbind.

– Arată-te! strigă el, aranjându-și părul cu mâna. Nu am toată ziua la dispoziție și trebuie să vorbim.

Nu se auzi nici un răspuns, decât susurul apei pe deasupra.

– De ce vrei tu mereu să pronunț cuvintele alea stupide? întrebă el furios, bătând din picior. *Hoc est corpus meum*[1]*!* strigă el în cele din urmă, iar cuvintele răsunară în toată încăperea. Nu e suficient ca să mi te arăți, tartor al vicleșugurilor?!

În colțul camerei apăru o ceață albăstruie. Thaddeus deslușì mai întâi forma ascuțită a unui omoplat, plutind prin aer alături de trei coaste.

– *Hoc est corpus meum!* strigă bărbatul din nou. Nu mă face să aștept, vreau să vorbesc cu tine! Repede! insistă el bătând din picior ca un puști răsfățat.

Spiritul începu să prindă formă. Brațele se atașară unui trunchi musculos, acoperit cu piele albastră. Creatura stătea cocoșată, smulsă fiind din ghearele întunericului. Imediat ce se formă în întregime, se întoarse către Thaddeus.

– În sfârșit! exclamă acesta din urmă. Am o treabă pentru tine. E vorba de o fată. Are în buzunar lupa de Ormuz, așa încât ai să o poți vedea. Urmărește-o și ai grijă de oricine ar îndrăzni să o oprească să îmi aducă *Nemorensis*. Am nevoie de ea aici în seara asta, așa încât ai grijă să nu fie prinsă. Ai înțeles, Piele-Albastră?

Danby Piele-Albastră îl privi pe librar cu gâvanele sale întunecate. Șarpele i se încolăci în jurul craniului, intrându-i pe gură și ieșindu-i pe o nară.

– O voi face cu plăcere, domnule Thaddeus. După aia, pot să îi fac felul? întrebă spectrul cu voce aspră și lugubră.

– Încă nu, îmi e încă de mare folos, răspunse librarul. Să înțeleg că tu erai stafia de care mă întreba?

– A trebuit să o văd, să mă duc din nou în casa aia... zise fantoma șuierând, în timp ce șarpele îi intra și îi ieșea din hârcă. A fost ultimul loc pe care l-am văzut ca om, înainte să... Se opri, iar pielea i se închise la culoare de mânie. Acum eu sunt condamnat să umblu pe lume ca o fantomă, iar Cadmus Lamian se bucură de viață din plin. Un lucru știu sigur, că nu o să se mai

[1] În limba latină, „Acesta este trupul meu". În Noul Testament, sintagma este rostită de Iisus Hristos la Cina cea de Taină. (n.tr.)

uite în ochii potăii ei. Ce-a mai schelălăit, ca un cățeluș care țipă după maică-sa!

– Și tu ești legat de mine pe vecie, prin trei dinți și un deget tăiat, răspunse Thaddeus, scoțând din buzunar un săculeț de catifea și fluturându-l în fața fantomei lui Danby.

– Și când o să mă eliberezi? întrebă Piele-Albastră. Te-am servit bine un an și o zi, și ți-am îndeplinit poruncile de dincolo de moarte.

– Vrăjile nu sunt făcute să fie rupte, domnule Danby, iar eu ți-am promis un trup, ca să îți poți continua viața pe care ștreangul a întrerupt-o. Thaddeus împături cu grijă săculețul și îl puse la loc. Nu ar fi nostim să îți dau trupul lui Cadmus Lamian sau pe cel al lui Blake? Ai putea să alegi ce fel de viață vrei – sudoarea unui han din Londra ori eleganța unei locuințe din Bloomsbury Square. Ai putea să te plimbi ca un dandy, cu buzele înroșite și cu gust de ciocolată în gură. Ai putea chiar să păstrezi șarpele pe post de animal de casă...

12. Împotriva acelor de ceasornic

Candelabrul mare din alamă strălucea cu lumina a șaptezeci de lumânări și încălzea holul casei din Bloomsbury Square, numărul 6. Doamna Malakin aprinse ultimul fitil înainte de a coborî cu greutate pe scară ca o maimuță supraponderală și de a stinge într-o găleată cu apă beţigașul pe care îl folosise. În camera de dimineață, Blake mergea agitat din colț în colț, mușcându-și unghiile, în timp ce Isaac Bonham ședea în fotoliu, ținându-și fața în mâini.

– S-ar putea ca asta să însemne sfârșitul pentru mine, spuse Blake, oprindu-se un moment pentru a verifica pe fereastră dacă e urmărit sau nu. Nu mai știu care este adevărul. De ieri-noapte, viața mea e în mâinile unei nebune, iar dacă ceea ce am văzut azi de dimineață e adevărat, toată știința mea nu mai valorează nimic, nu mai răspunde la întrebările la care credeam că deja răspunsesem. Furios, lovi cu pumnul în perete. Sunt prins într-o capcană, Bonham. Sunt ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen, gata să fie devorată. Și culmea e ca nici nu îmi pasă. E atât de fascinantă, încât nu îmi pasă ce se va întâmpla cu mine. Aș fi putut chiar să fiu de acord cu toate planurile lor, numai să mi se dea voie să stau la picioarele ei, privind-o în ochi.

– Ești vrăjit, omule! Nu îți dai seama că te-a prins cu vreo vrajă? întrebă exasperat Bonham.

– Nu-mi pasă, Isaac. Orice se va fi întâmplat în camera aceea, mi-a schimbat felul de a privi viața. Până acum m-au interesat numai lucruri neimportante, răspunse Blake, examinându-și rana purpurie din palmă. Ani întregi am cercetat Cabala în căutarea adevărului, în căutarea unei soluții pentru problemele lumii, în căutarea unei șanse de a face bine. Un singur lucru am neglijat – pe mine însumi. Acum vreau să trăiesc pentru mine. Blake își întinse palma către Bonham. Uite, asta mi-a lăsat lady Flamberg. A trecut ca un foc prin toți mușchii mei. Mă simt acum mai plin de viață decât oricând, și amintirea chipului ei îmi umple gândurile.

– O arsură, un truc, un inductor electric ascuns ca să îți bage mințile în cap, zise Bonham băgându-și iute mâna în buzunar. Hezrin Flamberg e o femeie în cel mai bun caz ciudată, dar să zici că e vrăjitoare?

Bonham se uită înspre ușa deschisă.

– Casa asta are urechi, spuse el încet, iar doamna Malakin e bine-cunoscută pentru gura ei slobodă.

Zicând acestea, își frecă palma de mâneca groasă din bumbac a hainei, simțind cum semințele geloziei prind rădăcini.

– La urma urmei, ce s-a întâmplat astă-noapte de ți-a schimbat viața? întrebă Bonham, sufocat aproape de gândul că Blake ar fi putut împărți un moment prețios cu lady Flamberg.

– Tocmai asta e, că nu știu nici eu! exclamă Blake, oprindu-se în fața focului. Nu îmi amintesc nimic. Nu știu decât că am fost înghițit de o minge de lumină pură care strălucea prin mine, de puteam să îmi văd oasele, după care a urmat o beznă absolută. M-am trezit într-un mormânt, cu un câine mort peste mine și...

Blake făcu o pauză, privindu-și palma.

– Bărbatul acela care mă urmărea m-a găsit și m-a scos din groapă. Și asta nu e tot, continuă bărbatul agitat. L-am văzut cu

ochii mei înviind un mort, un dandy împușcat într-un duel de un individ vulgar de undeva din Nord. L-a înviat!

– Ești sigur că era mort?

– La fel de mort precum câinele cu care am împărțit mormântul astă-noapte. Și el l-a înviat, l-a făcut la fel de viu cum ești tu. Asemenea magie nu am mai văzut niciodată! Și asta nu e tot! continuă Blake, închizând ușa masivă de stejar. Omul care mă urmărea mi-a spus că îl cheamă Abram Rickards și că e ceva în casa asta de care ar trebui să mă tem.

– Locuiești în casa asta de când a fost construită și îi știi fiecare colțișor. Omul e nebun!

– Poate că are multe defecte, dar în nici un caz nu e nebun. Încep să cred că are dreptate. Se întoarce de dimineață să stăm de vorbă. Mi-a promis că îmi va răspunde la o întrebare ce îmi arde în inimă.

– Toți avem întrebări. El e doar un păcălici care se joacă cu imaginația ta! Dacă vine aici mâine-dimineață, nu are să facă altceva decât să îți fure toată argintăria, după care se va face nevăzut. Un asemenea om nu e de încredere.

– Am avut încredere în lordul Flamberg, dar el are în cap numai Noul Ierusalim, o Londră în care să nu mai existe vagabonzi, lichele și săraci. După cum vorbea, sunt convins că el și prietenii lui au pornit Marele Incendiu. Blake se opri și îl iscodi pe Bonham. Cred că nu au vrut să omoare doar șoarecii. Cometa are să ducă la bun sfârșit ce a început – o să omoare toți oamenii și o să radă Londra de pe fața pământului. După aceea, el și prietenii lui or să poată face tot ce poftesc.

– Cum de nu ți-ai dat seama mai devreme? întrebă mâhnit Bonham. Orașul acesta controlat de Flamberg și de prietenii lui. Doar nu crezi că regele și Parlamentul conduc țara asta! Viețile noastre sunt în mâinile lui Flamberg, iar regele dansează după cum i se cântă. Nebunul nici măcar nu e invitat la adunările lor.

– Am auzit zvonurile, dar credeam că e doar vorbărie de cafenea, răspunse Blake.

– Poate să fie de cafenea, dar adevărul e că viețile noastre sunt în mâinile lor, de la prețul grâului, la ceea ce citim în *London Chronicle*. Au mai multă putere decât toată știința și magia ta, Blake. Flamberg, demonul acela gras, e adevăratul rege, iar Hezrin e regina lui. Bonham se ridică de pe scaun, traversă camera și se uită prin spațiul îngust rămas între draperii, cercetând întreaga piață. Ei bine, astăzi nu ești supravegheat. Nu încă.

Cinci coloane de piatră marcau cele cinci vârfuri ale stelei incizate pe podeaua de piatră a camerei. Acoperișul boltit era presărat cu puncte luminoase, iar de cheia din boltă era suspendat printr-un lanț gros de aur căușul metalic în care ardea un șomoiog îmbibat în ulei, ce trimitea pe tavan umbre dense și scânteieri de chihlimbar.

Dedesubt, patru siluete având chipurile acoperite cu măști, fiecare înfățișând o altă creatură, stăteau la vârfurile stelei. Unul dintre acestea, cel dinspre sud, era lăsat liber, ocupat fiind doar de un scaun din lemn. Toate cele cinci puncte erau conectate printr-un cerc de aur, în mijlocul căruia se afla statuia înaltă din teracotă a unei creaturi cu mâini împletite care i se sprijineau pe șolduri, și o figură alcătuită din straturi succesive de frunze de stejar.

– Nu putem să îl mai așteptăm mult, spuse bărbatul cu mască de vulpe, îndepărtându-și gluga de pe cap. Luna se ridică, iar ceea ce avem de făcut va fi îndeplinit la noapte.

– Nu suntem decât patru colțuri ale stelei, spuse o voce blândă din spatele măștii de tigru, mișcându-se agitată pe scaun. Avem puterea să înfăptuim un lucru atât de mare în seara aceasta?

– Există o singură cale de a afla, șuieră o voce îmbătrânită din spatele măștii de hermină. Dacă facem farmecul și funcționează,

vom fi vrăjit creatura și o vom vedea cu ochii noștri, chiar aici și chiar acum.

– Să începem, atunci, spuse aspru capul de bufniță.

Masca de vulpe se ridică încet de pe scaun și se îndreptă către statuia de teracotă. În mână strângea o cutiuță din argint cu capac împodobit cu perle. În timp ce mergea, își trase mantia pe umăr, răsuci capacul și îl puse în buzunar. Scoase cu grijă câteva bucăți de unghie omenească și le potrivi atent pe degetele statuii.

– Cu osul lui, îți dă viață, spuse el, trecând în lateral și punându-și mâna pe umărul umed și rece al statuii.

Masca de hermină se ridică și păși spre creatură în același timp cu masca de bufniță și cea de tigru. Se prinseră în cerc în jurul acesteia, mergând împotriva sensului soarelui, atingându-i capul de fiecare dată când treceau prin fața lui.

Hermina căută în săculețul de catifea pe care îl purta în jurul gâtului și scoase două monede de aur. Se opri în fața statuii și i le așeză cu mână tremurândă pe ochi.

– Bani murdari, furați din buzunarul lui. Invocat de alchimiști, elementul te va face să vezi.

Acum era rândul măștii de tigru să se apropie. Își scoase mantia de pe umeri și prinse să o răsucească deasupra capului, învăluindu-se pe sine și statuia cu o vâltoare de catifea. Părea că darul ei pentru creatură trebuia să rămână ascuns vederii celorlalți.

– Îți dăruiesc viață. Suflarea mea va fi și suflarea ta, sângele meu va fi și sângele tău. Vezi pentru mine, iubește-mă din toată inima, fă mereu ce îți poruncesc!...

Își puse buzele peste buzele de stejar și îi dărui un sărut, apoi suflă peste ele.

– Sekaris, creatură a pământului, ascultă-mă!

Abia rosti aceste cuvinte și pălmui fără milă fața de stejar. Mantia alunecă pe podea. Masca era murdărită de noroi verzui, iar pe buzele femeii se întinsese vopseaua.

– Sângele meu va fi al tău.

Rostind acestea, femeia scoase un stilet de argint și se împunse în deget. Sângele se împrăștie pe podea, țâșnind ritmic din rană pe creatură.

– Vei avea viață, Sekaris, vei colinda prin visele omenirii și vei locui în cele mai întunecate colțuri ale minții lor.

După aceasta, femeia rosti o incantație:

Noroi, sânge și os,
Suflarea celei căzute să aducă viață pietrei,
Intonând numele sub luna crescătoare,
Sekaris, Sekaris, fă ce e de făcut!

Toți patru se îndepărtară, ca la un semn, de creatură și se așezară pe vârfurile stelei, așteptând. Deasupra lor, mingea de foc unduia agale, aruncând în cameră o lumină leneșă. De peste tot se auzi o zarvă de stăncuțe[1], care apărură ca din senin, blocând orice fărâmă de lumină cu aripile lor. În mijlocul cercului, Sekaris nu se clinti.

Masca de vulpe se uită la vârfurile stelei.

– Creatura e moartă. Avem nevoie și de capul de șarpe ca să putem face vraja.

– Așteaptă, răspunse capul de tigru. Așteaptă ca el să respire, așteaptă să asculte păsările negre, așteaptă ca zgomotul lor să îi cheme sufletul.

[1] Stăncuța, pasăre înrudită cu corbul și cioara, este considerată în unele culturi ca aducătoare de ghinion sau chiar de moarte. De aici, asocierea pe care autorul o face între acestea și un ritual magic malefic. (n.tr.)

Păsările negre plonjară deodată și prinseră să zboare în jurul statuii, de parcă ar fi adus cu ele, legat cu fir de argint, sufletul creaturii.

– Uite! țipă masca de bufniță. Se mișcă!

În lumina palidă, brațul creaturii începu să se miște încet, fiecare deget al mâinii sale împletite prinzând viață pe măsură ce timpul se scurgea. O lumină argintie începu să plutească în jurul ei, precum ceața ridicată de pe ocean, înălțându-se dinspre picioare până îi acoperi tot corpul, întărind pielea de noroi și transformând-o în carne verde, tare. Frunzele de stejar care îi acopereau fața se preschimbară din lut ars într-o mască vibrantă, din spatele căreia străluceau doi ochi aurii, scrutând bezna ce domnea dincolo de cercul de aur. Buzele roșii străluceau, acoperite cu rouă proaspătă. Sekaris adulmecă văzduhul și își deschise încet gura pentru a inhala aerul plin de fum.

– Sekaris, spuse masca de tigru cu vocea sa caldă, ascultă-mă! Eu ți-am dat numele, eu te-am adus pe lume ca pe copilul meu. Mâinile mele ți-au plămădit trupul, suflarea mea ți-a dat viață. Ascultă-mă! Du-te de aici și împlinește-mi porunca, distruge-l pe cel căruia îi aparțin unghiile ce le porți! Fie ca noaptea să-ți slujească drept veșmânt. Du-te, găsește-l și așteaptă momentul potrivit. Nu lăsa pe nimeni să te oprească!

Sekaris se cutremură, pătruns de noile senzații și sentimente ale trupului abia plămădit. Mișcă din umeri, își întinse spatele, se aplecă și își plimbă palmele peste corp. Pipăi viața și făcu să foșnească frunzele care îi acopereau fața și degetele subțiri. Un zâmbet se așternu pe buzele lui înrourate care străluceau în lumina fantomatică.

– Așa am să fac, mamă, spuse el cu voce abia auzită încercând să își găsească tonul. Dorința ta... e dorința mea.

Masca de tigru se ridică și scoase din buzunar stiletul de argint, pe care i-l întinse creaturii cu mâna însângerată.

– Sekaris, du-te și găsește-l! Distruge-l și adu-mi *Nemorensis!*

Un fuior de foc albăstrui țâșni din creatură și trecu pe lama stiletului. Femeia scăpă arma jos, scuturată ca de un șoc electric. Stăncuțele umplură văzduhul în jurul ei ca o vâltoare neagră, pișcând-o de mâini și de față, în timp ce îl ridicau pe Sekaris de la pământ. Creatura începu să se schimbe, devenind argintiu-albăstruie într-un vârtej de lumină colorată. Țipa, de parcă ar fi fost târâtă în altă lume, cu glas ascuțit, ce sfâșie timpanele și alungă stăncuțele.

Sekaris pluti peste podea. Dintr-odată, o fisură neagră precum tăciunele apăru în aerul de deasupra și căzu ca o cortină de teatru, înghițind creatura și păsările ei.

Cei patru rămaseră nemișcați, privind fix la locul de unde Sekaris plecase de pe lumea aceasta. Pe podea se așternuse un strat gros de pene negre, ciocuri mici și picioare subțiri, de pasăre.

– A murit, spuse masca de vulpe, curățându-se de nenumăratele pene care îi căzuseră pe haină. Nu a putut suporta atâta magie. Avem nevoie de șarpe, ce am făcut noi nu a avut echilibru.

– Trăiește, o contrazise masca de tigru, ștergându-și cu mantia neagră sângele de pe mână. Știu că trăiește. O simt.

– Am văzut cum a fost distrus cu ochii noștri – luat pe sus ca o muscă într-un hău, răspunse masca de vulpe.

– Oare o mamă nu știe când copilul ei trăiește? Sekaris are propria mea suflare. Știu că trăiește. Îl aud cum mă cheamă.

Agetta Lamian stinse ultimul ciot de lumânare dintre cele șaptezeci care arseseră în ultimele cinci ore, acoperind candelabrul din alamă cu ceară și scrum. Scoase o cârpă din șorț și șterse fiecare braț, înainte de a smulge lumânările și a le arunca într-o găleată pe care o cărase din cameră în cameră. Din camera de dimineață răzbăteau vocile lui Blake și Bonham, iar tonul aspru dădea de înțeles că se certau.

Doamna Malakin îi spusese că cei doi nu trebuie deranjați, de unde Agetta înțelese că avea la dispoziție destul timp. Coborî cu

iuțeală de pe scară, o sprijini de un perete și apucă găleata. Ajunse la capătul scării lungi care ducea la camera ce servea drept observator astronomic. Se gândi la prietenul ei, Thaddeus, și se simți în stare să îi împlinească visul. Dacă *Nemorensis* se afla undeva în această casă, acolo trebuia să fie. Îl văzuse pe Blake punându-și manșetele roșii și scufia ciudată de mătase, cu un picior încălțat, cu altul gol, bâiguind incantații și amestecând elemente în oale de lut și în pocale de argint, din care apoi ieșeau flăcări întunecate. *Nemorensis* era ascunsă undeva la ultimul etaj, iar Agetta știa că trebuie să o găsească.

Urcând scările câte două, ajunse la ultimul etaj, uitându-se tot timpul peste umăr să vadă dacă o urmărea cineva. Era singură, însă. Ajungând pe coridorul împodobit cu cornișe delicate și decorațiuni geometrice pictate, se opri din nou. Așteptă să își regăsească suflarea, ascultând toate micile zgomote ale casei.

De jos, fata auzea strigăte înfundate. Păși cu grijă pe covorul frumos țesut, ce o conducea ca o cărare albastră la observator. Văzu în față lumânarea ce lumina coridorul impresionant, lugubru și atât de îngust, încât un singur om putea trece pe acolo. La capătul lui era o beznă absolută. Fetei i se părea că se află pe drumul spre iad. Știa că dacă urma să fie prinsă, nu va avea cale de scăpare. Imaginația ei născu din umbre creaturi ce nu existau, însă atât de reale, încât îi sfâșiau sufletul, iar rațiunea ei se luptă cu monștrii ce încercau să îi invadeze orice gând.

Se întoarse iute să privească în spate, convinsă că e urmărită. Auzise din nou vocea lui Danby Piele-Albastră șuierându-i prin minte. Cu ochii minții văzu silueta fantomei, cu șarpele negru trecându-i prin carnea putrezită.

Broboane de sudoare de gheață i se prelinseră pe șira spinării ca o procesiune de melci. Se sprijini cu mâinile de pereții coridorului pentru a nu-și pierde echilibrul, și încercă să alunge din minte orice urmă de spaimă și să se gândească numai la

Thaddeus și la ce putea să facă pentru el. Era hotărâtă să izbutească. Nu voia să îi înșele așteptările!

Agetta se apropie cu pași mici de ușă. Ciotul de lumânare de pe masă pâlpâi. Cu fiecare pas pe care îl făcea, simțea că i se taie răsuflarea. Mâinile începură să îi tremure, pe măsură ce întunericul o învăluia.

13. *Suum sudarium*[1]

Ușa observatorului avea un inel mare, din alamă, ce strălucea precum aurul în lumina lumânării. Pe suprafața acestuia se vedeau crestături adânci și proaspete, iar pe podea se vedeau așchiile de metal. Agetta împinse ușa, care se deschise imediat. Înăuntru, fata văzu telescopul uriaș îndreptat spre cer.

De cealaltă parte a camerei, văzu că ușa scrinului fusese lăsată întredeschisă, ca de un intrus. Se mișca încet, în față și în spate. Nu mai văzuse niciodată ce se afla în interior – Blake fusese foarte discret în legătură cu ceea ce se afla înăuntru. La urma urmei, aceasta era camera lui magică și nu le era deschisă celor cu mintea prea legată de cele pământești. Gândindu-se numai la *Nemorensis* și la cât de fericit ar fi Thaddeus să o regăsească, Agetta deschise complet ușa scrinului și se uită înăuntru. Pe singurul sertar din interior văzu cartea. Fata își trecu palmele peste copertele din piele veche și urmări cu degetul conturul formelor bizare

[1] În limba latină, „Marama Lui". Sintagma se referă la marama Sfintei Veronica, pe care aceasta I-a întins-o lui Hristos pe drumul său spre Golgota. Conform tradiției, pe această marămă s-au imprimat trăsăturile chipului Mântuitorului. (n.tr.)

imprimate pe acestea. Luă cartea uşor şi o strânse la piept, vrând parcă să o absoarbă în propriul corp. Dintre pagini căzură firicele de praf, de parcă fiecare capitol s-ar fi împrăştiat într-un nor alburiu, ce cădea la picioarele fetei pe măsură ce aceasta ieşea din cameră.

Abia atunci auzi Agetta zgomotul de răsuflare înăbuşită venind din spatele draperiilor. Se opri, neştiind dacă nu cumva o înşelase auzul. Zgomotul se auzi din nou, iar perdelele unduiră, ca umflate de curent, în timp ce singura lumânare din cameră arunca umbre lungi şi înşelătoare pe podea. Fata ţinu *Nemorensis* la piept, încremenită de spaimă. Din locul de unde se auzea răsuflarea ieşi o mână lungă şi subţire, care începu să dea la o parte draperia.

Lumina lunii umplu camera. Agetta nu îndrăzni să se mişte, privind îngrozită în ochii galbeni ai lui Sekaris, care o luminară ca două felinare.

– Cartea mea... spuse creatura pe un ton blând, întinzându-şi mâna.

Mintea Agettei prinse să gonească. Ştia că nu poate să îl dezamăgească pe Thaddeus.

– *Nemorensis,* spuse ea. *Nemorensis* se numeşte şi îi aparţine lui Thaddeus Bracegirdle.

Spunând acestea, făcu paşi mici, dar siguri, către ieşire, luptându-se din răsputeri să îşi înfrângă frica.

Sekaris păşi stângaci înspre ea, târându-şi picioarele pe podeaua de lemn, cu sclipiri mânioase în ochi. Agetta strânse cartea la piept cu o mână, se întoarse ca o sfârlează şi ieşi în fugă din cameră, trântind uşa în spatele ei. Ajunsă pe hol, căută frenetic din priviri ceva cu care să blocheze creatura înăuntru. Văzând cheia în broască, o răsuci iute, încuind uşa. Se sprijini de zid şi inspiră adânc, pradă panicii care îi punea pe jar fiecare nerv şi muşchi.

– Agetta! se auzi o voce de jos. Tu eşti, fetiţo? Era Blake. Ce se întâmplă? E aproape miezul nopţii!

– Sunt în regulă, domnule Blake, nu a fost decât un curent care a trântit uşa, strigă Agetta, conştientă că aceasta era singura ei şansă de a ieşi cu cartea din casă.

Erau doar nişte cuvinte, iar înşelăciunea era a doua ei natură, aşa încât vorbele îi curseră de pe buze precum mierea. Se opri în beznă şi ascultă cu atenţie. Nu se auzi nici un răspuns şi nici paşi pe scară. Se uită în spate la uşa care începea să se îndoaie sub apăsarea stângace a creaturii, ce încerca să o deschidă cu mâinile ei stângace. Fata se pregăti să se îndepărteze.

Abia se întoarse, şi din spatele ei se auzi un zgomot asurzitor de lemn spart în mii de aşchii. Mai rapidă decât un glonţ, mâna lui Sekaris trecu prin uşă, o înşfăcă pe fată de gât şi începu să o tragă înspre sine, izbind-o de uşă ca pe o păpuşă de cârpă.

Pe măsură ce Sekaris o izbea nemilos de scândură, aşchii ascuţite se împlântau în faţa fetei. Neabătută, Agetta strânse cartea în braţe, convinsă că nu avea să îi dea drumul. Izbi cu toată puterea uşa cu piciorul, şi chiar lovi peste mână creatura cu tomul îmbrăcat în piele, sperând, împotriva raţiunii, că strânsoarea monstrului avea să slăbească.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă, fetiţo? întrebă de jos Blake, alergând pe scări împreună cu Bonham.

Agetta îşi simţea picioarele tot mai moi şi ochii umflaţi în orbite. Mâna creaturii îi răpea orice urmă de aer. O ceaţă roşie începu să se aştearnă peste mintea ei, şi alunecă. Cu un ultim efort însă, izbi cu *Nemorensis* în mâna care o ucidea.

Pentru o clipă, simţi cum monstrul îşi slăbeşte strânsoarea. Agetta izbuti să îşi elibereze gâtul şi căzu în genunchi. Sekaris o căută frenetic, încercând să o prindă încă o dată. Fata se târî pe covor, strângând cu o mână cartea, în timp ce monstrul încerca să smulgă uşa din balamale cu degetele sale subţiri.

– Ce faci, Agetta? strigă Blake, din ce în ce mai aproape.

Fata se ridică în picioare atunci când Sekaris reuși să spargă un panou al ușii, împroșcând cu așchii în toate direcțiile. Agetta alergă cu răsuflarea tăiată înspre locul de unde venea lumina și vocea aspră a lui Blake. La doi pași de ea se afla ușa care ducea la scările de serviciu. Acestea coborau trei etaje, ajungând la bucătărie și la intrarea servitorilor. Îi auzea pe Blake și pe Bonham alergând zgomotos pe holul de la etajul inferior, bocănind cu pantofii pe covor și pe podeaua de lemn. Se uită în spate și văzu cum Sekaris era pe punctul de a sparge și ultimul panou al ușii care scârțâia, chinuită, din toate balamalele. Agetta ajunse la ușa scărilor dintr-un salt și puse mâna pe clanță. Reuși să o deschidă cu ușurință și fu întâmpinată de un miros de varză fiartă. Cu piciorul pe prima treaptă, fata închise ușa în urma ei, lăsând numai o crăpătură mică, îndeajuns cât să vadă ce se întâmplă pe hol.

Sekaris izbea ultimul panou, încercând stângaci să treacă prin gaura uriașă pe care o făcuse. Se împiedică și se rostogoli pe covor, lovind masa și răsturnând lumânarea de pe ea.

Blake alergă în fața lui Bonham și dădu primul cu ochii de creatură.

– Isaac, răcni el, în timp ce prietenul lui se străduia gâfâind să îl ajungă, ia-ți pistolul, omule!

Bonham își răscoli buzunarul, căutând pistolul mic, de dandy. Sekaris reuși să se ridice în picioare și se uită la cei doi. Privindu-l atent pe Blake, se cutremură, după care își examină degetele prelungi, le duse la gura aproape în întregime acoperită de frunziș și le gustă, fără grabă, pe fiecare în parte.

– Chiar ești tu, spuse monstrul, apropiindu-se de cei doi. Poți să alegi calea ușoară, și atunci îți promit că te voi ucide repede, sau calea grea a luptei, dar atunci ar dura un pic mai mult.

Bonham scoase din buzunar pistoletul și ochi monstrul, în timp ce Blake se trase în spate.

– Încă un pas, demonule, și apăs pe trăgaci, amenință Bonham.

– Nu mai sta de vorbă cu el, trage! țipă Blake, disperat.

– Nu pe tine te vreau, răspunse creatura pășind fără grabă spre ei, ci pe *el*.

Degetul lui Sekaris îl arătă pe Blake.

Bonham ezită și se uită la prietenul lui.

– Împușcă-l! zbieră Blake, bătând în retragere. Vrea să mă omoare!

Bonham armă pistolul, ridică brațul și trase. Coridorul îngust răsună de explozia pulberii, ce propulsă glonțul și bucățile incandescente de cartuș, și care îl loviră pe Sekaris în plin, dezechilibrându-l. Monstrul rămase nemișcat, urmărind cum o porțiune din carne i se transformă înapoi în lut ars.

– A murit? întrebă nedumerit Bonham, încărcând din nou pistolul cu glonțul și pulberea pe care le scoase dintr-o borsetă elegantă de la brâu.

Blake ieși prudent de la adăpostul prietenului său.

– Nu se mișcă și nu mai scoate nici un sunet. Așteaptă aici până îmi iau sabia, răspunse el, luând-o la fugă pe scări.

Agetta se strecură în liniște pe scară, prin bezna deplină, cu siguranța pe care i-o dădeau miile de drumuri făcute pe acolo.

Bonham rămase de gardă, cu pistolul ațintit spre creatura prăbușită, care umplea coridorul. Blake se întoarse iute, ținând strâns o spadă marinărească pe care o avea de la tatăl lui.

– Nu am crezut că are să vină ziua când o să vreau să folosesc arma asta, zise el apropiindu-se. Creatura asta e cu siguranță mai ciudată decât orice am văzut noi vreodată, și cu siguranță nu e un exponat de menajerie.

Bonham rămase la capătul coridorului, în timp ce Blake se apropia de monstru, ținând prudent spada în față. Ajuns lângă Sekaris, îl înțepă cu vârful ascuțit, dar creatura nu se mișcă. Încurajat de lama impunătoare pe care o avea în mână, bărbatul înfipse cu putere arma în piciorul creaturii. Vârful ascuțit intră

fără efort în carnea verde, mâloasă. Blake privi cum zona din jurul rănii se usca, devenind lut ars.

– L-ai omorât, Bonham, vino să vezi!

Bărbatul se uită apoi la fața acoperită cu frunze și la ochii reci, de aur.

– Asta e o creatură din iad, cu siguranță. Acum mă crezi că suntem mai mult decât un agregat de carne și sânge? Știința mea are să dovedească asta, acum că am o creatură pe care să o arăt societății. Privindu-l pe Bonham, continuă: Sunt sigur că toate acestea au legătură cu apariția cometei. Parcă tot iadul e tulburat de apariția ei. Va trebui să fim foarte atenți, Bonham. Cu cât se apropie mai mult steaua, cu atât mai ciudate vor fi lucrurile care se vor întâmpla.

– Crezi că ți-a mâncat servitoarea? întrebă Bonham, uitându-se împrejur după Agetta.

– Orice se va fi întâmplat, vom afla în curând. Nu mă interesează ce i s-a întâmplat ei. Servitorii pot fi înlocuiți, iar tatălui ei îi putem explica faptul că fiica lui se odihnește în stomacul unui înger din iad. Oh, ce n-aș da să îi văd expresia când i-am spune asta! Blake izbucni în râs. Așa cum o știu, mă mir că monstrul mai era în viață când l-ai împușcat tu. Vom afla în curând ce s-a ales de ea, fiindcă am de gând să spintec creatura și să îi fac autopsia. O șansă ca aceasta s-ar putea să nu-mi mai iasă niciodată în cale.

Blake era conștient că Sekaris fusese trimis la el de cineva. Îi examină iute carnea, căutând vreun semn ori vreun talisman care să îi trădeze originea. Mintea lui se mișca repede, lacomă de cunoaștere. Monstrul nu era decât un dar ceresc, un copil al unei alte lumi trimis de cometă pentru a extinde orizontul cunoașterii omenești.

– Ajută-mă să îl duc pe o masă, după care o să îl tăiem în bucăți și avem să ne hrănim cu știință.

Blake era copleşit de această dorinţă. Faţa îi strălucea când apucă picioarele lui Sekaris şi începu să târască monstrul către observator. Corpul mort era rece şi lipicios, întocmai ca pământul umezit de rouă. Un fluid lipicios îi acoperi palmele cu un strat verzui precum smaraldul.

– Haide, Isaac, e foarte greu!

Bonham rămase pe loc, neclintit ca o stană de piatră, cu pistolul îndreptat spre Sekaris şi degetul pe trăgaci. Avea un aer melancolic şi părea să nu dea nici o atenţie cuvintelor lui Blake. Se uită la creatură, examinându-i fiecare colţişor ca şi cum i-ar fi amintit de cineva foarte familiar.

– Isaac, e *mort!* Nu e nevoie să îl împuşti din nou! În vocea lui Blake începea să se simtă iritarea. Nu vreau să aştept toată noaptea, Isaac.

Bonham tresări, smuls din reverie. Se uită la Blake şi puse pistolul în buzunar.

– Ce soi de creatură e? întrebă el, apucând mâinile grele şi ajutându-şi prietenul să care cadavrul în observator. Cercetând faţa monstrului, continuă: Pare făcut de mâna omului, ca o statuie căreia i s-a dat viaţă.

Blake avea răspunsul la îndemână.

– Dacă nu mă înşel, creatura e ceva ce mi-am dorit de mult să văd. Am auzit că unul asemănător ar fi fost creat la Praga, dar zvonurile despre naşterea lui au fost îngropate în timpul pogromului[1]. Au distrus jumătate din oraş încercând să îl găsească, şi i-au omorât pe toţi cei bănuiţi că ar fi avut vreo legătură cu crearea lui. Unii spun că încă mai trăieşte, închis în vreun templu ascuns, departe de ochi iscoditori.

Blake râse încet, până aduseră creatura în mijlocul camerei.

– Nu am crezut că va veni ziua când Sekaris mă va vizita pentru a cina împreună.

---

[1] Probabil că se face referinţă la cel mai mare pogrom din Praga, în 1389. (n.tr.)

– A zis că vrea să te ucidă, îl corectă Bonham.

– Chiar asta ar fi făcut, dacă nu ai fi fost atât de priceput în mânuirea pistolului. Creatura asta a fost trimisă să mă ucidă de către cineva care mă vrea mort sau care vrea ceva ce am eu, răspunse Blake, examinând unghiile cadavrului. Astă-noapte, mi-am pierdut unghiile de la mâini, tăiate din carne în timp ce stăteam lipsit de cunoştinţă în mormânt. Dacă nu mă înşel şi dacă îmi amintesc corect formula, ar trebui să le găsesc înfipte în mâna creaturii.

Blake se uită atent la mâna monstrului şi smulse din vârful fiecărui deget o bucată de unghie omenească.

– Ţi-am zis, Bonham. Uite dovada. Nu mai am nimic de adăugat.

Blake dădu din cap, aprobându-se parcă de unul singur.

– Cine ar vrea să îţi facă asta? Doar eşti om de ştiinţă.

– Am bănuielile mele, Isaac şi mai ales un gând pe care nu vreau să îl cred. E mai bine, de dragul tău, să nu ţi-l dezvălui. Eşti singurul meu prieten şi nu aş vrea să îţi împărtăşesc o informaţie din pricina căreia să fii ucis.

Blake îi zâmbi lui Bonham. Avea faţă de acesta o afecţiune profundă, îi era prieten fidel până la capăt. Până şi atunci când aveau păreri diferite ori se certau, erau legaţi de o prietenie de nezdruncinat.

Ridicând cadavrul pe masă, Blake îşi aruncă privirea asupra scrinului unde ţinea cartea. Uşa era întredeschisă. Blake scăpă din mână corpul creaturii şi se uită la uşa deschisă cu un aer uluit.

– A dispărut, spuse el încet. Cartea mi-a fost furată.

Deschise uşa până la capăt, dar înăuntru nu era nimic de văzut. Cartea dispăruse.

– Cineva a furat *Nemorensis,* răcni el, alergând spre coridor.

Bonham îl prinse de umeri, aducându-l înapoi în cameră.

– Pentru numele lui Hermes, calmează-te, Sabian!

– Ea a furat-o! Știu că ea a fost! Monstrul a surprins-o în timp ce venea să îmi facă de petrecanie. Nu a mâncat-o, ea a fugit cu cartea mea! Știindu-l pe Lamian și pe diavolul lui de copil, ar fi în stare să o taie în bucăți și să o vândă pe post de hârtie igienică! Blake era mânios la culme, iar fața i se împurpurase. Dă-mi pistolul, Isaac, și îl scutesc pe călău de o muncă în plus! Poate că e un copil, dar pentru asta o să moară, fie spânzurată, fie împușcată, cum preferă ea!

– Agetta Lamian e doar un copil, nu e cu adevărat responsabilă pentru ceea ce face.

– E destul de mare să știe că dacă furi de la stăpân, faci o crimă capitală! A primit de la mine destul de-a lungul anilor, și de câte ori nu am închis ochii când mă buzunărea pe mine și pe oaspeții mei! Pentru că a furat cartea, însă, are să plătească cu viața sau are să fie transportată în colonii[1]!

Blake vorbea plin de mânie. În *Nemorensis,* Blake crezuse că poate găsi răspunsul la orice întrebare. Cartea prezisese apariția cometei și văzuse cu ochii lui cum îi creștea numărul de pagini. Era prețioasă, magnifică și puternică. Îi prinsese imaginația în mrejele ei și pusese stăpânire pe sufletul lui.

– În cazul acesta trebuie să găsim cartea și să o recuperăm înainte ca pușcăriașii de la Newgate să îi împuținеze numărul paginilor, răspunse Bonham, slăbindu-l din strânsoare pe Blake. Dacă plecăm acum, ajungem la han înainte să o distrugă. Creatura ta va trebui să aștepte până când îi vom face disecția.

Scoțând din buzunar o batistă mare, roșie, o așează peste fața monstrului.

– Nu îmi plac ochii morților – au prostul obicei de a te fixa cu privirea.

---

[1] Pentru a decongestiona închisorile din Anglia, condamnații erau transportați peste ocean, formând colonii de deținuți. Cel mai cunoscut exemplu de astfel de colonie este Australia. (n.tr.)

Blake și Bonham ieșiră pe hol. Bonham se întoarse către Sekaris, și, pentru o clipă, fu convins că monstrul se mișcase. Se uită din nou, se convinse că se înșelase, apoi închise ușa în urma sa. Cei doi bărbați se îndreptară către scara de serviciu.

14. Himera

Ceața care umpluse Fleet Street era atât de densă, încât felinarele din fața caselor și prăvăliilor nu izbuteau să o împrăștie. Agetta alergă iute prin semiîntuneric și sări agilă peste hoitul descompus al unei capre aruncate în fața măcelăriei de pe Chancery Lane. Oasele îi fuseseră curățate de câini și de oameni, care trăseseră de carnea crudă pentru a-și potoli foamea. Căpățâna descărnată atârna într-o parte, abia așteptând parcă să o muște pe față de călcâie. Agetta se uită la scheletul animalului, ca și cum acesta ar fi urmat să prindă viață și să o urmărească precum un dragon nocturn.

Ținea cartea strâns la piept și simțea că aceasta devenea din ce în ce mai fierbinte. Se opri și o înfășură în haină, ca să nu își mai ardă mâinile. Observă apoi că *Nemorensis* devenea mai grea, apăsându-i brațele pentru a o forța să îi dea drumul. Agetta simți că în cartea aceea era o putere nepământească. Dintr-odată, o spaimă neomenească puse stăpânire pe mintea fetei; era ca și cum tomul ar fi vrut să o oprească din fugă, răspândind pe fiecare figură, umbră, și alee atâta groază încât să o sperie și să o determine să îl arunce pe jos.

Vedenia caprei moarte o chinuia; în timp ce alerga înspre han, imaginea ei îi trecea mereu prin fața ochilor, preschimbându-se din capră în leu, și apoi în dragon.

– Oprește-te! Oprește-te! țipă fata trecând pe lângă un grup de bătrânei adunați în fața unui bar să bea gin.

Aceștia râseră de ea, iar unul chiar încercă să îi prindă părul lung cu mâna soioasă. Agetta era convinsă că tomul striga pe toată lumea, încercând cu disperare să îi taie avântul. Greutatea cărții creștea la fiecare pas și căldura ei o umplea de sudori. „Încă un pas, încă un pas!" gândi fata, năpustindu-se pe ușă.

Agetta sări din noroiul străzii direct pe scările proaspăt curățate ale hanului. Dintr-odată, Nemorensis deveni de trei ori mai grea și o aruncă la podea. Fata se prăbuși pe treaptă și se lovi de ușa de lemn, rostogolindu-se pe hol.

– Tâlhar! strigă Agetta, încercând să se ridice.

Nici un răspuns.

– Tată, vino să mă ajuți!

Din nou, liniște. Casa nu scotea nici cel mai mic zgomot.

Lăsând cartea lângă vatră, fata intră iute în bucătărie. Cadmus Lamian era prăbușit pe scaunul lui, lângă jăraticul din șemineu. Mirosul de friptură de vită umplea camera. Agetta alergă la el și îl apucă de umeri, scuturându-l ca să alunge orice urmă de somn.

– Trezește-te, tată! Am ceva să îți arăt! spuse ea, plină de nerăbdare.

Cadmus sforăi și îi îndepărtă mâna de pe față, de parcă ar fi fost o muscă. Agetta văzu la cureaua lui cheile de la mansardă. Fata stătu o clipă pe gânduri, după care se aplecă și le desfăcu, băgându-le în buzunarul ei.

– Mă poate ajuta cineva? Vă rog! strigă ea.

Ușa de la bucătărie se trânti. Agetta înțelese iute că nu e singură. Se întoarse și îl văzu într-un scaun pe Dagda Sarapuk.

– Nimeni nu are să te ajute pentru că nimeni nu poate să te ajute. Toți sunt vrăjiți. Toți cei din casă dorm din pricina vrăjii mele și a Mâinii Glorioase.

Sarapuk arătă spre o mână tăiată și acoperită cu ceară, așezată pe o policioară peste șemineu. Fiecare deget ardea cu o flamă palidă, albăstruie.

– Aceasta e foarte veche, tăiată de la un spânzurat. La un moment dat aveam și perechea ei, adică și mâna dreaptă, dar pe aceea i-am lăsat-o unui prieten drag. Mă surprinde mereu puterea ei. Nu m-a dezamăgit niciodată. Toată lumea va dormi până când o voi stinge, după care au să se trezească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sarapuk se foia în scaun, chicotind de unul singur.

– Atunci eu de ce nu am căzut pradă vrăjii tale? întrebă Agetta, căutând din priviri o cale de scăpare din cameră.

– Nu erai aici când am făcut farmecul. Nu am putut să îți verific camera, iar eu și tatăl tău eram sus, ocupându-ne de oaspetele lui.

– Tegatus? Ce i-ați făcut? întrebă îngrozită fata.

– Deci știi de înger? Nu te teme, pentru moment e încă în viață, deși s-ar putea să nu mai fie multă vreme.

Sarapuk lovi cu piciorul într-un sac negru de pe podea, care părea să fie moale și ușor.

– Penele lui. L-am ușurat de ele, l-am jumulit ca pe un curcan de Crăciun și am să i le vând pe toate, împreună cu toate șuvițele lui de păr de aur. Sunt bune pentru poțiuni, museline și altele asemenea. Prișnițe pentru cei tineri, săpunuri pentru cei orbi, un panaceu pe care voi avea plăcerea să îl ofer lumii pe bani. Sarapuk îi zâmbi. Apoi am să îi sfărâm oasele ca să obțin praf de înger și am să îi spintec măruntaiele ca să caut originea sufletului. Iar dacă n-am s-o aflu într-un înger, ce sorți de izbândă aș avea cu simplii muritori?

– L-ai ucide doar pentru atâta lucru? întrebă Agetta căutând o armă.

– L-aș ucide pentru mult mai puțin. De când tot jefuiesc morminte și disec cadavre căutând lăcașul sufletului, mi-am dorit – ba nu, m-am rugat să primesc – o asemenea creatură.

Sarapuk se opri. Dinții îi clănțăneau, iar bărbatul o privi pe fată subțiindu-și buzele într-un surâs ce părea să îi spintece obrazul.

– Poate ai vrea să mi te alături în această cercetare? Am simțit mereu nevoia unui asistent, iar tu ești o prezență atât de plăcută!

– Și ce aș avea de câștigat de aici? întrebă fata prudentă.

– Te-aș întreține ca pe o doamnă și nu ai mai avea nevoie să muncești vreodată. Ai putea chiar să ai tu însăți o servitoare pe care să o pui la ce treburi vrei. Domnul și doamna Sarapuk ar putea să stea acasă și să se distreze...

Fața lui Sarapuk strălucea la gândul acesta.

– Am putea să trăim într-o nouă Londră. Am prieteni sus-puși care în curând s-ar putea să ajungă și mai sus.

– Atârnați în streang, așa or să ajungă prietenii tăi. Ai idei mărețe pentru un șarlatan de doi bani.

– Lucrurile nu vor rămâne mereu la fel. Se apropie o stea care ne va schimba viitorul. Londra va fi distrusă, așa mi-au spus prietenii mei astă-noapte. Au de gând să construiască un oraș nou, unul de aur, măreț, fără șobolani și fără ignoranți. Sarapuk își frecă palmele. Sunt și eu inclus în planurile lor. Închipuie-ți! Bătrânul doctor Sarapuk să stea la masă cu unii de rangul lor!

– Prietenii tău au gusturi proaste. Ție nu ți-aș da voie să mănânci nici măcar din același bol cu câinele meu! i-o reteză nemiloasă Agetta.

Sarapuk își frecă barba.

– Dacă tot ai pomenit de potaie, pe unde mai e acum?

Agetta se gândi o clipă și răspunse:

– A plecat. Așa face din când în când, dar se întoarce mereu, răspunse ea agitată, și gândurile negre i se putură citi pe față.

– Ei, în cazul acesta nu mai am de ce să mă tem. Tatăl tău e fermecat, câinele a dispărut și te am numai pentru mine... fără întreruperi.

Sarapuk se ridică de pe scaun și păși spre fată.

Cu toată puterea de care era în stare, Agetta ridică masa și o răsturnă înspre Sarapuk, împrăștiind făină în toată camera.

Sarapuk se aruncă peste masa prăvălită, însă Agetta se ascunse în spatele scaunului tatălui ei, împingându-l spre Dagda în timp ce acesta o urmărea prin bucătărie. Cadmus Lamian căzu peste Sarapuk și îl ținti cu greutatea trupului său inert pe podeaua rece. În timp ce Agetta se grăbea să ajungă la ușă, bătrânul întinse mâna cu o iuțeală nebănuită, și o înșfăcă de gleznă, atât de puternic încât fata simți degetele de gheață înfigându-i-se în carne.

Cu o mână, fata reuși să apuce clanța din os și încercă să se elibereze, trăgând cu toată puterea. Sarapuk nu slăbea strânsoarea, încercând să își elibereze cealaltă mână de sub greutatea lui Cadmus Lamian.

– Nu te las să pleci, gâfâi el, strângând și mai tare. Renunță, fetițo! Lasă-te în voia mea!

Sarapuk se târî mai aproape, trăgându-l cu sine și pe Cadmus. Reușind să își elibereze și cealaltă mână, o apucă și mai bine pe fată de picior. Agetta scăpă clanța din mână. Strânsoarea bătrânului devenea de nesuportat. Apucă o sticluță brună și îi aruncă pe față lichidul din interior. Sarapuk începu să răcnească, cu ochii arși de oțetul tare. Ducând mâinile la ochi, o eliberă pe fată, iar aceasta o luă la fugă spre ușă.

– Să arzi, Sarapuk! Să arzi în iad pentru asta! îi strigă ea, după care trânti ușa și se opri în hol, gâfâind.

Ridicându-se pe vârfuri, fata întinse mâna și apucă o cheie groasă de fier de pe tocul ușii, pe care o încuie de două ori. Aruncă apoi cheia cât putu de departe și o auzi cum zornăie și se oprește în cele din urmă într-o gaură de șoarece.

Nemorensis stătea în mijlocul holului, absorbind parcă ultimele picături de căldură ale jărateculuí. Din doi pași, Agetta traversă încăperea și încercă să ridice tomul de jos. Căldura emanată însă de acesta îi arse mâinile. Din bucătărie, din spatele ușii încuiate, se auzea cum Sarapuk se zbate să scape de sub greutatea trupului adormit al lui Cadmus. Fata se uită în sala de mese. Pe fiecare scaun se afla un client adormit, unii căzuți cu fețele peste mâncare, de parcă ar fi fost surprinși de vrajă în timp ce mestecau, alții încolăciți pe podea ca niște mâțe bine hrănite.

Domnul Manpurdi ședea la masa cea lungă. Bandajele care îi acopereau rănile din palme se desfăcuseră și se rostogoliseră pe podea. Agetta urmări cum o picătură de sânge se scurge din rană și se prelinge pe dosul palmei și pe deget, căzând în cele din urmă într-o băltoacă de pe podea.

Mânioasă, fata lovi cartea cu piciorul, apoi fugi pe scări. Deschizând ușa dormitorului, o auzi pe mama ei sforăind zgomotos. Dormea și ea, fie din pricina vrăjii, fie din pricina beției. Agetta se întoarse spre scările ce duceau la mansardă și în clipa aceea deveni conștientă de frigul care se lăsase. Se uită împrejur, temându-se că are să îl vadă pe Danby Piele-Albastră. Sprijinit de zid se vedea un chiriaș înfășurat în haina lui, de sub care ieșea o pereche de bocanci uriași. Fata făcu iute câțiva pași până la scară, după care urcă treptele și ajunse în fața ușii încuiate. Scoase cheia din buzunar și o răsuci încet în broască.

Tegatus stătea legat în lanțuri, cu capul ras și cu tunica acoperită de sânge. Mâinile îi erau împreunate, iar sângele i se scurgea în poală. Agetta văzu cu groază ce făcuseră tatăl ei și Sarapuk.

Îngerul își ridică privirea și încercă să zâmbească.

– Te-am auzit strigând după ajutor, dar nu am reușit să vin. M-am gândit că nu ai vrea să mă vezi așa.

– L-am văzut pe Sarapuk și mi-a spus ce are de gând să facă cu părul și cu penele tale.

– Mi-a tăiat și unghiile, atât de adânc încât mi-a dat sângele. În timp ce îmi făceau asta, râdeau amândoi. Se opri și o privi pierdut pe Agetta. Sunt un înger căzut. Sunt aici pentru că asta am vrut. M-am îndrăgostit de femeia pe care am fost trimis să o salvez. M-am pierdut în ochii ei și am uitat cine sunt. Ce nu știam era că femeia este pierdută pentru totdeauna, prizonieră a unei făpturi care vrea să ne piardă pe toți. Tegatus își zornăi lanțurile. Credeam că îngerii sunt în afara puterii lui, dar până și noi putem fi prinși în mreajă.

Agetta vorbi repede.

– Am nevoie ca tu să fii puternic, Tegatus. Am găsit o carte. O să o duc prietenului meu de la London Bridge. Am nevoie să mă ajuți.

– Nici pe mine nu pot să mă ajut, răspunse îngerul, după care își ciuli urechea. Domnul Sarapuk încearcă să se elibereze din bucătărie. Îl aud cum se izbește de ușă.

Agetta nu îi luă în seamă răspunsul.

– Am nevoie să vii cu mine la prietenul meu, Thaddeus, el ne va putea ajuta pe amândoi. Fata scoase cheile din buzunar și i le oferi lui Tegatus. Una dintre astea trebuie să fie cea potrivită pentru lanțurile tale.

Agetta observă pe legătură o cheie mică, de bronz, acoperită cu litere minuscule, într-o limbă pe care nu o înțelegea. Găsind lupa de Ormuz, privi scrisul cu ajutorul ei și citi cu voce tare:

– „Îngerii ce renunță la gloria lor vor fi ținuți în întuneric, prinși cu lanțurile eterne ale Judecății de Apoi".

Privindu-l pe Tegatus, îl întrebă:

– Și asta ce vrea să însemne?

– E un avertisment pentru mine. Chiar dacă mă eliberezi din lanțurile acestea pieritoare, eu tot nu voi fi liber. Voi fi legat până la Judecata de Apoi. Am renunțat la tot, și aceasta e răsplata mea.

– Și nu te poți salva?

– Numai dacă mă întorc și caut binecuvântarea dezvinovățirii. Eu, însă, am mers prea departe pentru aceasta. Tegatus se opri și o privi pe Agetta, apoi cristalul ce strălucea în mâna ei. Unde ai găsit lupa de Ormuz? O singură dată am mai văzut ceva asemănător.

– Mi-a dat-o Thaddeus, spuse fata cu mândrie. Mi-a spus că e un dar special pentru mine.

– Thaddeus e un om deștept. Mi-ar plăcea mult să îl întâlnesc.

– M-a rugat să îi găsesc cartea și i-am găsit-o. „Adu-mi *Nemorensis* și ai să îl faci pe Thaddeus un om fericit." Asta mi-a zis. Vreau să i-o aduc, și astfel să-i fac o bucurie.

– Îți place de Thaddeus pentru că e bun cu tine?

– E bun, e liniștit și se gândește la ceilalți. Mi-a spus că o să pregătească cina, banchet i-a zis el, și că o să privim răsăritul împreună.

Agetta introduse cheia în lacăt și o întoarse, deschizând mecanismul încet. Cătușele căzură. Tegatus era liber.

Îngerul se ridică în picioare și întinse mâinile.

– Sarapuk sparge ușa, spuse el, atotștiutor. Dacă vrei să scăpăm de aici, ar fi bine să plecăm imediat.

– Repede, răspunse Agetta, apucându-l de mână. Va trebui să împrumuți hainele tatei, de la el din cameră. Dacă ieși așa pe stradă, oamenii vor crede că ai scăpat de la balamuc și te vor duce la casa de nebuni imediat ce punem piciorul afară.

Coborând pe scări, ținându-l pe Tegatus de mână, fata nu se temea deloc de Piele-Albastră. Îngerul părea să nu aibă greutate, de parcă lumea nu ar fi avut nici o putere asupra lui.

Ajunseră împreună în camera lui Cadmus Lamian, iar Agetta îl împinse înăuntru și așteptă afară. Îi spusese să ia cei mai buni bocanci pe care îi găsește, o haină groasă și o cămașă. Tatăl ei le păstra pentru ocazii speciale, pentru zilele fericite când mergea în urma unui coșciug, îngropându-și un alt prieten. Îi plăceau la nebunie înmormântările, cu caii împodobiți, trăsura lungă și văduva înlăcrimată, însoțită de un câine, ce deschideau cortegiul. Înmormântările erau ocazii pentru care merita să te îmbraci bine.

Tegatus se schimbă iute și ieși pe ușă arătând întocmai ca un gentilom englez, îmbrăcat cu o haină frumoasă, cămașă, bocanci franțuzești și pantaloni de lână. Agetta zâmbi.

Ajungând pe hol, Tegatus văzu cartea pe podea, lângă foc, radiind căldură din paginile sale. Fără ezitare, apucă tomul și îl ținu strâns sub braț.

– E nevoie să fie controlat, spuse el. *Nemorensis* îți poate simți mintea și se poate juca cu spaimele tale. Dacă îi dai voie, va pune stăpânire pe tine și se va juca la infinit cu imaginația ta.

– Dar e numai o carte, nu-i așa?

– *Nemorensis* e inima magiei, furată din rai. Acolo trebuie să se întoarcă.

Tegatus părea transformat complet. Ochii lui de smarald străluceau cu o pasiune pe care Agetta nu o mai zărise. Pașii lui aveau un scop, iar vocea o forță cuceritoare.

– Vreau să mă duci la prietenul tău, spuse îngerul trecând pe lângă ușa bucătăriei. Pace ție, domnule Sarapuk! Liniștește-te, că de nu am să vin la tine și am să îți smulg urechile și limba. Te sfătuiesc să stai liniștit până își va reveni toată lumea din vraja pe care ai făcut-o. M-ai înțeles? Sarapuk nu se mai lovi de ușă. Gata, spuse Tegatus, întorcându-se către Agetta. Haide să ieșim pe stradă și fie ca stelele să ne binecuvânteze!

Împreună, părăsiră casa și se îndreptară către râul Fleet. Ceața era în continuare groasă, agățându-se de case și ascunzând vederii cerul întunecat. În spatele lor, o trăsură grăbită se opri în fața hanului. Agetta și îngerul se ascunseră lângă ușa unui postăvar, privind cum Blake și Bonham sar din trăsură și intră grăbiți în casă.

Tegatus o privi pe Agetta prin semiîntuneric.

– Mă tem că te caută pe tine și pe cartea aceasta. Ai furat-o?

Agetta se uită în altă parte, acoperită de rușine. Se simțea astfel pentru prima oară în viață. I se părea că minciunile îi erau scrise pe față și că nu putea face nimic pentru a le ascunde. Tot ce păstrase până atunci în întuneric era acum expus la lumina ce emana din înger.

– Cine sunt? întrebă Tegatus, adăpostind-o pe fată în haina lui groasă, în timp ce mergeau grăbiți înspre Podul Londrei.

– În noaptea asta, a fost o creatură în camera stăpânului meu din Bloomsbury Square. Era ca un om cu o față de frunze și cu pielea ca pământul ud. Mirosea a pădure și ochii îi străluceau ca focul. A încercat să mă oprească să iau cartea. Ei l-au împușcat, iar eu am fugit și am luat-o. A trebuit.

– Nu era a ta! *Nemorensis* e o carte de profeții. Nu e pentru ochii omenirii. Secretele pe care le conține sunt mult peste puterea lor de închipuire.

– Știu că vorbește despre cometa care se apropie de pământ. L-am auzit pe Blake vorbind despre asta în noaptea cutremurului. E aici, deasupra noastră, arătă Agetta cu degetul în sus.

– Și a spus cum se numește cometa? întrebă Tegatus emoționat.

– Absintos... A zis că se numește Absintos.

– Atunci mai avem foarte puțin timp. Fiecare oră trecută ne pecetluiește soarta. Pe măsură ce se apropie steaua, nebunia are să pună stăpânire peste pământ și peste văzduh. Vor fi eliberate forțe pe care lumea nu le-a mai văzut de la Facere încoace. Mă rog ca prietenul tău, Thaddeus, să ne poată ajuta.

15. *Timeo daemones et dona ferentes*[1]

Sarapuk băgă Mâna Glorioasă în buzunarul hainei, după care se aruncă pe podeaua bucătăriei, la timp pentru a nu fi observat de Cadmus Lamian, care se trezi din somnul magic. Un zgomot puternic de pe hol îl alertă. Se auziră uşi trântite şi murmurul clienţilor smulşi, la rândul lor, din reverie. Domnul Manpurdi se trezi într-o baltă de sânge. Vraja se risipi din ultimele colţuri ale casei.

Blake lovi nervos cu pumnul în uşa bucătăriei, şi, văzând că e blocată, o izbi cu piciorul. În timpul acesta, era privit de o mulţime de spectatori somnoroşi şi dezorientaţi, dar plini de curiozitate, adunaţi pe hol şi în sala de mese.

– Ţine-i la distanţă, Isaac! strigă Blake, în timp ce izbea cu piciorul, încercând să rupă uşa. Dacă vreunul dintre animalele astea face vreo mişcare, împuşcă-l ca pe un câine!

---

[1] În limba latină, „Mă tem de demoni, chiar şi atunci când aduc daruri". Parodie a celebrului vers vergilian *Timeo danaos et dona ferentes*, din Eneida, II, 49, prin care Laocoon îşi exprimă neîncrederea în calul de lemn lăsat în urmă de greci pentru a-i amăgi pe troieni. (n.tr.)

– Ajutați-ne! strigă Sarapuk cu cea mai plângăcioasă voce de care era în stare. A înnebunit! L-a atacat pe tatăl ei în timp ce dormea și a fugit în noapte!

Sarapuk începu să geamă și să plângă, sperând ca talentul lui actoricesc să nu treacă neobservat și ca ușa să fie spartă înainte să fie nevoit să repete rolul.

Un bărbat înalt și gras, cu păr negru, des și scurt ca un covor, cu mâini gigantice, terminate cu unghii lungi și murdare, ieși din sala de mese. Examină iute scena, și, auzind discursul funebru al lui Sarapuk, traversă holul din trei pași, împingându-i pe Blake și Bonham, după care lovi ușa de stejar ca un taur furios.

Lemnul se îndoi, dar nu cedă. Bărbatul se uită la ușă, încruntat. Era cu un cap mai înalt decât mulțimea din jurul său, care aștepta cu nerăbdare ca el să mai încerce o dată. Era un uriaș, orfan din naștere, care trăia din spectacolele pe care le dădea în Grădinile Vauxhall. În prima săptămână de viață purtase numele florilor care umpleau coșulețul în care fusese găsit. Acum, Campion, Omul-Urs, era celebru pentru mărimea sa, pentru părul bogat și pentru dinții pe care îi pilise pentru a forma un rând de colți bruni.

– Fă-o din nou! îi strigă Blake.

– Am eu... spuse încet Manpurdi, căutând ceva printre bandaje.

– Pe Hermes, interveni Bonham, dărâmă ușa, omule!

– ... cheia, continuă Manpurdi, pe tonul celui care știe că nimeni nu îl ascultă.

Campion mugi. Întregul lui trup vibră, în timp ce strigătul lui răsună pe pereții tencuiți. Se apropie în fugă de ușă, sări și se izbi de lemnul acesteia cu un zgomot asurzitor. Ușa sări din balamale, fiind proiectată în bucătărie, unde se lovi de masă.

Sarapuk stătea întins pe podea, alături de Cadmus, ca un șarpe gata să își înghită prada. Gemea, plângea, tremura, simulând o mare suferință:

– Uite ce a făcut! A înnebunit! L-a atacat pe tatăl ei, iar pe mine a încercat să mă omoare! A plecat, a fugit cu străinul de la ultimul etaj!

– Ce? bâigui Cadmus. Ce a făcut?

– A fugit! Te-a atacat, ne-a încuiat aici și a fugit cu mizerabilul de la mansardă.

Sarapuk dădu din cap, străduindu-se să fie compătimit de spectatori. Manpurdi stătea într-un colț, cu cheia în mână, ascultând atent.

– Cu cine a fugit? întrebă mânios Blake, făcându-și loc prin mulțime apucându-l pe Sarapuk de guler. Vorbește, omule, până nu te strâng de gât!

– Agetta a fugit cu un bărbat care stătea la mansardă. Tegatus, un chiriaș din...

Se opri și se uită la Cadmus, sperând ca acesta să îl ajute cu un cuvânt.

– Omul era din... Italia, interveni Cadmus. Tegatus pretindea că are aripi, era parte din menajeria mea. O achiziție recentă.

– Așa, deci, Sarapuk, vrei să îmi spui că Tegatus ăsta a fugit în miez de noapte cu Agetta? îl iscodi în continuare Blake, fără să îl slăbească din strânsoare.

– Da, domnule Blake, da. Omul e un hoț, un netrebnic!

– Avea o carte cu ea când a plecat?

– O carte?

– Da, omule, o carte! Mare, cu pagini groase, cu coperte împodobite!

Blake îl lăsă pe Sarapuk să cadă pe podea.

– A, cartea aceea! Da, o avea. Zicea că e a ei și că vrea să o vândă, minți Sarapuk, dorind să o vadă pe Agetta condamnată pentru furt.

– Cadmus Lamian, fata ta e o hoață! izbucni Blake, acoperind cu vocea lui murmurul mulțimii adunate în jur. A furat ceva de preț de la mine și vreau acel lucru înapoi! Mi-a fost încredințat mie și nimic de pe lumea asta nu ar putea să mă despăgubească.

Dacă nu îl primesc înapoi, am să te văd pe tine și pe fata ta atârnând în streang!

– A furat și de la mine! A încercat să ne omoare, pe mine și pe Sarapuk, în timp ce dormeam! răspunse Cadmus.

– Îmi pare rău că nu a reușit, continuă Blake fără menajamente. Am să scormonesc prin toată Londra ca să dau de ea, și dacă o găsesc mă bate gândul să o scutesc de streang și să o înec cu mâna mea în Tamisa.

Blake era cuprins de mânie. Pierderea cărții îi ardea inima, iar în sufletul lui se strecura încet un dor de răzbunare.

– Nu pot să o controlez, domnule Blake. E femeie acum, seamănă cu maică-sa. Nu mă poți face pe mine responsabil pentru faptele ei. Uită-te la mine – sunt victima unui copil nerecunoscător, un nevinovat prins într-un joc al vieții.

Cadmus ridică din umeri și întinse palmele goale.

– Nici măcar nu ești în stare să îți stăpânești copilul! Ești un idiot inutil care nu se gândește decât la el însuși, izbucni Blake.

– Inutil și idiot s-ar putea să fiu, domnule Blake, dar fata asta a furat de la mine de nenumărate ori. A furat și de la alții.

Cadmus băgă mâna în buzunar și scoase un pumn de monede din argint.

– Ia uite! Le-am găsit în camera ei. Mă tem că de la Domnia Ta sunt furate. Vezi, domnule Blake, îți fură până și pâinea.

Cadmus puse monedele în mâna lui Blake. Acesta îi spuse mânios:

– Mă cumperi, Lamian? Vrei să te scap de streang pentru treizeci de arginți?

– Doar îți înapoiez ceea ce îți aparține, domnule Blake. Sunt un om cinstit, și am fost înșelat amarnic de propriul copil. Cadmus privi amărât în pământ. Dacă o prinzi, spuse el fără să își ridice ochii, voi depune mărturie cu plăcere.

– Atunci o să îi aduci o bucată de pâine cât timp putrezește în pușcăria de la Newgate, până să o lege călăul de mâini și să îi dea drumul prin trapă.

Blake se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Ce va fi, va fi, domnule Blake, răspunse Cadmus încet.

Imaginea Agettei atârnând moale în ştreang nu îi mai ieşea din minte.

Blake şi Bonham îşi făcură loc printre oameni şi ieşiră pe strada inundată de ceaţă. Chiriaşii stăteau nemişcaţi, privindu-l pe Cadmus în tăcere. Omul-Urs se încruntă şi mai tare, luând cheia din mâna lui Manpurdi. Sarapuk zâmbea în sinea lui, cu faţa luminată de jarul chihlimbariu.

– Ieşiţi afară! Ieşiţi! răcni Cadmus, scoţându-i pe toţi din cameră, cu excepţia lui Sarapuk.

Campion îşi târî trupul mătăhălos afară din cameră, aplecându-şi capul pentru a nu se lovi de toc, iar Manpurdi ieşi, lăsând în urmă o dâră de sânge. Sarapuk ridică uşa şi o sprijini de toc, pentru a se pune la adăpost de urechile curioase.

– Ce ai făcut, Sarapuk? întrebă Cadmus, furios. Dacă Blake o găseşte pe Agetta, o să o spânzure, iar dacă se află adevărul, tu şi cu mine vom avea aceeaşi soartă ca şi ea. Am făcut destule prostii care să mă ducă la pierzanie. Îmi place gâtul meu atât de lung cât e acum. Numai la gândul că Erasmus Duvall mă va dezbrăca şi îmi va vinde hainele pentru gin îmi îngheaţă sângele în vine.

Cadmus tuşi nervos, strâmbându-se. Parcă vedea degetele soioase ale lui Duvall, călăul de la Newgate, deschizându-i nasturii şi tăindu-i o şuviţă de păr ca să o vândă vrăjitoarelor, care făceau din ea leacuri de variolă.

– După ce mori, îţi trece prin inimă un ţăruş, ca să fie sigur că nu te mai ridici.

– Asta ar fi trebuit să îi faci şi tu lui Danby Piele-Albastră, ca să fii sigur că n-o să te mai tulbure, murmură Sarapuk.

– Nu am avut nici o legătură cu moartea lui. S-a spânzurat singur.

– E ciudat cum a putut să se spânzure, cu o rană la cap şi cu mâinile legate la spate, răspunse fără grabă Sarapuk.

– Zvonuri, zvonuri, protestă Cadmus.

– Gândește-te că ai făcut un bine societății, ai scăpat-o de o pacoste, ai îndepărtat un furuncul de pe piciorul vieții, bolborosind Sarapuk emoționat. Era un individ fără suflet, un hoț și un ticălos. Cine îi duce dorul? Născut din împreunarea diavolului cu o măgăriță!

– Ia nu îl mai vorbi de rău pe Piele-Albastră! Era un prieten bun, chiar dacă am avut neînțelegerile noastre.

– Neînțelegeri care au făcut ca el să pățească un... accident nefericit, spuse Sarapuk, frecându-și palmele, aplecându-se spre Cadmus: M-am gândit, Cadmus. Suntem prieteni de mult timp, dar afacerea noastră s-a dus de râpă. Îngerul și-a luat zborul și acum e greu de găsit. Am primit niște informații care mi-au cam tăiat pofta de trăit în Londra. Am să plec în curând, mă duc înspre nord. Aerul e mai curat, mai bun pentru minte. Bărbatul se uită prin cameră cu ochi de viezure, așteptând parcă o voce. E timpul să o luăm fiecare pe drumul său, prietenul meu drag, dar mă voi gândi mereu la tine.

– Aveam planuri, răspunse mânios Cadmus. Aveam planuri măreție să construim un spital, să facem avere de pe urma bolnavilor. Se schimbă toate astea doar din pricina unor informații de la prietenii tăi?

Sarapuk se gândi îndelung, iar pe față i se citi nehotărârea. Deținea un secret care îi zdrobea inima și îi măcina mintea, pe care jurase că nu îl va împărtăși nimănui.

– Oh, de ar putea pietrele să vorbească! strigă el. Dacă ți-aș putea spune ce îți rezervă viitorul, ție și tuturor celor care stau în cocina asta, atunci inima mi-ar fi mai ușoară.

Se uită solemn la Cadmus.

– Londra nu ți-a făcut nici un bine. Ai nevoie să schimbi aerul. Pleacă de aici cât poți de repede, ți-o spun ca unui prieten. Va veni o vreme când pe pietrele astea va fi înscrisă agonia și pieirea.

– Vorbește laudanumul din tine, Sarapuk. Ai înnebunit?

– Ar fi fost bine, răspunse acesta, ținându-și fața în palme. De alții nu mi-ar păsa, dar de tine și de fata ta...

Deodată, un nor de praf începu să se miște prin bucătărie ca o furtună, rotindu-se și doborând mobila, azvârlind scaunul cel mare și greu în cealaltă parte a camerei, de parcă ar fi fost din hârtie. Farfuriile de tinichea se prăbușiră de pe masă, iar lumânările pe jumătate arse și sticlele de oțet se prăbușiră pe podeaua de piatră.

Cadmus sări în spate speriat, văzând cum masa se cutremură și se îndreaptă către ușă, ca împinsă de mâini nevăzute. Sarapuk făcu un salt să se adăpostească, dar trecu pe lângă el ca un glonț și se lovi de ușă, tăindu-le orice cale de scăpare. Tigăi smulse din agățători cădeau peste ei, iar găleata cu murdării fu proiectată de-a lungul camerei, ca un proiectil dintr-un tun franțuzesc.

– Ce se întâmplă? întrebă speriat Sarapuk.

– Încă un cutremur. Pământul geme ca o femeie în chinurile facerii, răspunse Cadmus, care nu mai avu timp să se ferească de un polonic care zbură prin cer și îl lovi în piept.

Într-o parte, raftul cu cuțite începu să zăngăne, după care partea din față îi fu smulsă și proiectată în foc, transformând vatra într-un vulcan de jar. Lamele ascuțite prinseră să zboare din cutia căptușită cu cârlți, trecând milimetric pe lângă Lamian și înfigându-se în perete, în timp ce acesta se făcuse mic pe podea, ascunzându-se cât putea de bine în spatele căzii.

– Vrea să mă omoare, Sarapuk, strigă Lamian. Nu e cutremur, e o creatură din iad!

Sarapuk se ascunse lângă masă. Cadmus se repezi și încercă să o dea la o parte pentru a putea scăpa din acea cameră a morții. Își înfipse degetele între masă și tocul ușii, trăgând cât putu de tare. Încet, ușa de lemn începu să cedeze și din spatele ei se întrezări o fărâmă de lumină venind dinspre hol.

– Campion, suntem prinși aici, strigă Lamian după ajutor, vârându-și mâna în crăpătura din ce în ce mai mare.

Dintr-odată, masa cedă și se îndepărtă, revenind însă apoi, cu o viteză ametitoare. Cadmus răcni din toți rărunchii. Picioarele i se înmuiară și rămase țintuit de zid, agățat într-o mână.

Se lăsă o liniște sinistră. Un curent rece suflă prin bucătărie, răscolind praful. Particulele se adunară, clădind încet-încet forma unui om. Mai întâi se formă haina, apoi picioarele și, în cele din urmă, capul și fața. Sarapuk văzu fantasma și se lipi de zid. Figura scoase un stilet ascuțit din buzunar și apucă cu cealaltă mână un mănunchi uscat de măselariță. Murmură jurământul morților de mai multe ori, cerând protecția sfinților.

Masa se depărtă de ușă, iar Cadmus se prăbuși pe podea. Ridică ochii și se uită neîncrezător la fantasma din fața sa.

Sarapuk amenință fantoma cu cuțitul și tăie de mai multe ori mănunchiul de măselariță.

– Piei, creatură, du-te înapoi în lumea întunericului și părăsește locul acesta! strigă furios, sărind de pe un picior pe altul. Îți poruncesc, în numele Sfântului Venerius[1] să pleci!

Fantasma absorbi toate particulele de lumină din cameră, încercând să capete formă și substanță. Spiritul stătu în fața lor, cu chipul acoperit de un abur de nepătruns. Se cutremura, luând formă. În cele din urmă, trăsăturile chipului său deveniră clare.

Cadmus recunoscu spectrul după tenta albăstruie a pielii și după tatuajul viu. Inima îi bătea cu putere, așteptând ca stafia să vorbească. Știa că e Danby Piele-Albastră, iar gândul că acesta se întorsese din morți îl îngrozea. Simțea cum îl părăsesc puterile pe măsură ce creatura îl fixa mai intens cu privirea lipsită de viață. Părea că Danby nu e încă în stare să îl vadă, ca și cum privea camera, dar o vedea în alt timp.

Sarapuk se ghemui lângă masă și rupse tăcerea:

– Nu pe mine mă vrei, ci pe el! strigă la fantoma care se uita cu atenție prin cameră.

Șarpele se târî peste capul mortului, trecând printre firele lui rare de păr și strecurându-i-se printre buzele subțiri, de culoarea levănțicii.

---

[1] Două persoane cu numele de Venerius sunt venerate de Biserica Catolică, unul dintre ei episcop la Milano în secolul al V-lea, altul călugăr pe insula Tino, din golful La Spezia, în secolele VI–VII. (n.tr.)

– Te aud, diavole, dar nu te văd, spuse Danby privind prin întuneric. Îți știu vocea, dar nu îmi amintesc de unde și nu știu de când.

– Sunt Sarapuk, doctorul Sarapuk. Te-am îngrijit.

– Sarapuk... Da, îmi amintesc de Sarapuk. Mereu beat, fără un sfanț, ai omorât mai multă lume decât ai vindecat. Arsenic și laudanum în varză, o jumătate de kilogram de mercur la o halbă de bere, să alunge frigul din oase. Ăsta era Sarapuk!

– Da, da, alunga frigul din oase, îl întrerupse bărbatul.

– Și a omorât-o pe biata femeie care a băut așa ceva. O țin minte, Helen Fury, la Leul Negru, de pe Drury Lane, pe 28 septembrie. Am văzut-o cum se sufoca a doua zi, și tu erai prea beat ca să o ajuți.

– Nu pe mine mă bântui, Piele-Albastră, ție nu am vrut să îți fac rău! scânci Sarapuk.

– Te-am văzut cum mă disecai. M-am agățat de viață și nu am vrut să îi dau drumul. Am fost vrăjit, prins de un vrăjitor din lumea de dincolo. Ca și în viață, în moarte stau agățat între ființare și pierzanie.

– Pe mine mă vrei, Piele-Albastră, spuse Cadmus, ridicându-se în picioare și înfruntând fantoma. Nu o să mă joc cu tine. Nu m-am ascuns de tine cât timp trăiai, de ce aș face-o după ce ai murit?

– A, dulce ca muzica e vocea ta! Moartea m-a făcut să nu te mai văd, dar acum te aud din nou.

– Ce vrei de la mine, Piele-Albastră? Nu am chef de glume!

– Îți aduc un dar. Deși mâinile mele sunt prea slabe ca să îl poarte, îți pot spune unde se află. M-ai ucis pentru asta, dar nu ai aflat unde e. Vezi tu, Cadmus, am bănuit că nu faci decât să-mi întinzi o capcană, așa încât am dezgropat aurul și l-am ascuns într-o librărie. E sub raftul de jos, sub un volum, *Micrographica,* acolo ai să îl găsești. Aurul nu îmi mai servește la nimic. Giulgiul ăsta nu are buzunare, spuse Danby, lăsând să îi scape un suspin adânc.

– Îmi aduci un dar și nu vrei să te răzbuni. De ce? întrebă Cadmus.

– Moartea te face virtuos, nu mai pot continua cu dorința de răzbunare. În inima mea nu mai e loc pentru planuri omenești. Aș da totul pentru un an și o zi în trupul unui om – să simt cum soarele îmi atinge pielea și cum ginul îmi mângâie limba. Ar fi pentru mine un paradis regăsit. Plăcerile cărnii sunt tot ce știu și ele mi-au fost răpite. Fantoma se uită spre locul unde stătea Lamian. Anii au fost buni cu tine, Cadmus. Ia darul meu și folosește-l, căci vei fi și tu în curând așa cum sunt eu!

Din toate părțile se auzi un țipăt de copil, torturat parcă în joacă. Vocile se apropiară.

– Gardienii au venit după mine, spuse Danby, începând să se topească. Ai grijă să faci ce ți-am spus, Cadmus! Ai vrut banii mei când eram în viață, bucură-te de ei, acum că sunt mort.

Trei siluete scunde trecură prin ușă de parcă nici nu ar fi existat și îl înconjurară pe Danby, luându-se de mâini și dansând în jurul lui. Nu aveau trăsături, ci doar forma unor copii mici, pierduți în moarte ca niște umbre fugare. Spiritele cenușii dansau din ce în ce mai repede, urmând parcă ritmul unei tobe neauzite. Danby începu să se facă nevăzut, iar pala de vânt veni din nou să scuture tigăile de pe jos, reușind să aducă masa înapoi în centrul camerei.

Sarapuk se cutremură de frică atunci când creaturile se contopiră într-o sferă de lumină pură ce scânteia în centrul încăperii. Lumina orbitoare îi desenă pe figură umbre violente, în timp ce el își acoperea ochii cu mâna. Cadmus suportă lumina cât putu de mult, dar fu și el obligat să își acopere fața cu palmele. Într-o clipă dispăru, iar camera se scufundă într-un întuneric greu, pe care numai jarul și fărâma de lumină ce intra pe crăpătura ușii se străduiau să îl împrăștie.

– Ești acolo, Sarapuk? întrebă încet Cadmus, încercând să găsească un scaun, pe pipăite, precum orbii.

Dagda Sarapuk se strecură neobservat prin bucătărie până la ușă, își făcu loc pe tăcute pe lângă ușă, după care ieși pe hol și de acolo, în stradă.

– Dagda, nu mai văd, unde ești? întrebă Cadmus, mergând încet prin bucătărie, lovindu-se de masă și căzând la podea. Ajută-mă, omule, ajută-mă!

În cel mai întunecos colț al camerei, lipită de perete, o umbră îl aștepta pe Lamian să se apropie.

16. *Herba Sacra*

La colțul Bishopsgate Street, o femeie îmbrăcată în zdrențe ținea strâns în palme un mănunchi de ierburi, în timp ce Agetta și Tegatus mergeau încet pe stradă, îndreptându-se către Podul Londrei. O lumânare groasă, pusă într-un bol de sticlă, lumina palid împrejurimile. Felinarul pâlpâia și sfârâia, aruncând o văpaie aurie prin ceață, de parcă ar fi fost un ochi de vulpe. Vocea ascuțită a femeii spintecă noaptea:

– Verbină! Rută! *Herba Sacra!* Iarba Harului, te ferește de moarte! Gustați din pâinea căinței!... Doar un bănuț! strigă ea, întinzând o tijă de verbină lemnoasă, cu floricele delicate, albastre, la capăt. Bagă floarea în gheață de noiembrie și alungă duhurile!

Tegatus se uită în pământ, încercând să nu privească în ochii femeii. Era obosit și îi amorțiseră picioarele în bocancii lui Cadmus, pentru că nu era obișnuit să meargă atât de mult.

– Pentru doamna, conașule? O să o apere de multe, spuse femeia fluturându-i verbina prin față. Am o ramură pe care să o poarte ca pe o ghirlandă, să o ferească, să nu se lege farmecele de

ea, să nu o muște câinii turbați, să nu o muște șerpii. E bună și de ciumă!

Agetta îl trase de mână.

– Te rog, Tegatus, mereu mi-am dorit o ghirlandă de verbină! spuse ea, căutând în buzunar un bănuț.

Îngerul strânse mai tare cartea sub braț și se uită în altă direcție, temându-se că ceva din mimica sa l-ar putea da de gol.

– Un mănunchi doar, spuse fata, întinzându-i bătrânei bănuțul.

– Nu prea e un domn, dacă te lasă pe tine să plătești, comentă răutăcios femeia, întinzându-i Agettei ghirlanda de flori albastre, uscate. Nici măcar nu se uită în ochii mei, șopti ea în continuare. Nu e omul cu care să te plimbi la ora asta.

– Și ce iarbă ai recomanda tu în situația asta? izbucni Tegatus. Salvie, să îmi coloreze bila? Sau gălbenele, ca să scap de negi? Nu te privesc pentru că mie îmi pasă pe ce îmi cad ochii.

Femeia nu răspunse. Ridică din umeri înspre Agetta și strecură bănuțul în buzunar. Agetta zâmbi și îl luă pe Tegatus de braț, conducându-l pe stradă.

– Nu e de pe aici, e străin de Londra.

– Nu e străin de iad, ascultă bine, fetițo! Omul ăsta are pe umăr mâna morții și o să te ia și pe tine cu el dacă poate.

O trăsură mare și neagră se apropia cu repeziciune. Vizitiul biciuia fără milă cei patru cai. Roțile huruiau asurzitor pe caldarâm, iar Tegatus o trase pe Agetta într-o parte, ferind-o din calea lor.

– Se duce undeva, nu merge la întâmplare, comentă Tegatus, lungind pasul și obligând-o pe Agetta să fugă, ca să nu rămână în urmă. Ți-am spus că se apropie nebunia, spuse el când ajunseră în cele din urmă la arcul de la Podul Londrei. Superstiția și magia umplu inimile; nimeni nu se obosește să cerceteze adevărul.

Tegatus se opri și privi împrejur. Se opri câteva clipe la intrarea în cafenea, ca să vadă dacă fuseseră urmăriți sau nu.

– Am senzația că suntem supravegheați, spuse îngerul. Nu pare să fie un om. Stă undeva în ceața de pe lângă arcadă. Simt că... așteaptă.

– Nu știe nimeni că suntem aici. Cum am putea fi urmăriți? întrebă Agetta, lipindu-se de ușă.

– Cartea aceasta vorbește cu întunericul, strigă în noapte și urechile tale omenești nu o aud. Toate spiritele din Londra vor fi atrase de ea ca fluturii de lumina lumânării. Or să vină să râdă de tine și să îți fure energia. Agetta strânse ghirlanda de verbină cu putere. Nu o să te ajute. Nu e decât o floare uscată, comentă sarcastic Tegatus, de parcă i-ar fi citit gândurile. Frunzele îndepărtează melancolia și ușurează durerea, dar nu au nici o putere pentru a-l alunga pe diavol.

– Ce a vrut să spună femeia aia, că moartea te stăpânește? Crezi că a văzut ceva? șopti fata.

– Cartea vorbea prin ea, îi dicta ce să spună. E o carte ticăloasă și a fost scrisă cu viclenie. *Nemorensis* are puterea de a schimba felul în care gândim, de a pune stăpânire pe mințile noastre și de a ne seduce rațiunea. Mulți au căzut pradă frumuseții ei și au crezut tot ce stătea scris, dar în fiecare profeție se află o minciună. Distorsionează adevărul, adaugă un pic aici, un pic acolo. Îi spune unui om să se păzească de necaz noaptea, după care îl surprinde ca pe un hoț, venind în zori. Cred că ai să auzi mai multe înainte de răsăritul soarelui.

– I-a spus lui Blake că vor trece douăzeci și una de zile de la cutremur până când cometa va lovi pământul, zise Agetta, trăgând cu ochiul peste pod, la librăria lui Thaddeus. L-am auzit când îi spunea despre asta lui Bonham, înainte să mă găsească în dulap.

– Mă tem că Absintos e mai aproape. Se pare că doctorul Blake nu își dă seama cu ce puteri se joacă.

Tegatus cercetă podul de la un capăt la celălalt.

– Știu că e aici, simt, dar nu poate fi văzut. Spune-mi, Agetta, când te așteaptă prietenul tău?

– I-am spus că mă întorc în seara asta.

– Singură?

– Da. Nu știam că ai să vii vreodată cu mine. După o pauză, fata continuă: Tu și Thaddeus sunteți primii oameni pe care i-aș putea numi prieteni. Amândoi ați fost atât de buni cu mine. Într-un fel, v-am găsit pe amândoi condusă de soartă. Pe tine te-am găsit la mansardă, iar dacă nu ar fi fost Yerzinia, nu l-aș fi întâlnit niciodată pe Thaddeus.

Spunând acestea, fata se înfășură mai bine cu șalul.

– Deci Yerzinia e o prietenă?

Tegatus păru șocat la auzul numelui ei.

– Cea mai bună prietenă pe care aș putea să o am – atât de drăguță și de elegantă, are trăsura ei. Știi, de fapt *ea* m-a găsit pe mine. Soarta. Mi-a spus că voi deveni ca ea.

– Ți-a spus că veți fi surori și că nu îți va mai lipsi niciodată nimic?

Agetta nu răspunse, ci privi în jos. Avea senzația că mintea ei era o carte deschisă, că oricine se uita la ea putea să îi citească gândurile și să îi afle cele mai intime secrete.

– Ce v-a pecetluit prietenia? O gură de lichid arzător sau semnul în formă de lună care arde, roșu ca sângele, în palma ta?

– Amândouă, răspunse fata.

– Atunci ești de două ori blestemată. Yerzinia asta a ta vrea mai mult decât prietenie.

– Știu, îl întrerupse Agetta. Mi-a spus că pot să îmi las viața în urmă, și...

– Și poți să fii lăsată fără viață, aruncată în canalul acesta deschis pe care îl numiți Tamisa și azvârlită de ape pe un mal unde nimănui nu îi pasă de tine și nimeni nu va ști de tine.

Tegatus respiră adânc și repede, de parcă ar fi fost lovit în piept.

– Am nevoie de odihnă. Acum mă duc să îl întâlnesc pe amicul tău.

Întrebările lui Tegatus erau lipsite de menajamente și Agetta începea să nu se simtă bine în prezența lui. Parcă regreta deja că îl ajutase să scape și că îi împărtășise secretele prieteniilor ei. Tegatus le analizase proiectând asupra lor lumina lui, corupând tot ceea ce ei îi păruse până atunci extraordinar de frumos, de bun și de adevărat, mânjindu-le cu înșelăciune și intrigă. Simțea că în sufletul ei crește un sentiment de mânie față de înger. Își dorea să îl fi lăsat să putrezească în acea mansardă, și încercă să își acopere mânia sub nenumărate alte gânduri pentru a-și ascunde sentimentele. Se gândi la mama ei, la spălatul farfuriilor și la îmbăiatul în Tamisa. Își lăsă mintea să danseze de la un vis la altul, pentru ca el să nu-i observe nemulțumirea crescândă.

Tegatus părea distras, distant. Mintea îi hoinărea departe, în vreme ce picioarele îl purtau peste caldarâm către librărie. Își ținea mâna la piept, de parcă o amintire dureroasă l-ar fi înjunghiat. Agetta îl urmă de la distanță.

Ușa librăriei era întredeschisă, fixată cu o bucată mototolită de hârtie. Agetta se aplecă să ridice șomoiogul, pe care îl băgă din instinct în buzunar. Tegatus se mai opri o dată pentru a scruta întunericul dinspre Bishopsgate. Ceața se ridica în fuioare groase, în timp ce deasupra capetelor lor se ciondăneau două stăncuțe. Podul era gol. În depărtare se auzea vocea plângăreață a vânzătoarei de ierburi, cerându-le credulilor să cumpere *Herba Sacra*.

Îngerul își ridică mâna și scoase clopoțelul din lăcașul lui.

Pe fața Agettei se citi nemulțumirea care îi creștea în inimă.

– De ce... apucă ea să șoptească.

Tegatus îi acoperi gura cu asprime și deschise cu grijă ușa librăriei, intrând împreună cu fata. Odată intrat, o ținu pe Agetta lipită de perete, și examină atent șirurile lungi de rafturi. Fata văzu cum ochii lui zăbovesc asupra fiecărui ungher din librărie, trecând de la podeaua scorojită din lemn, la tavanul bogat

ornamentat. Cu greu, îi eliberă fetei gura, făcându-i în același timp semn cu degetul să păstreze liniștea.

La capătul fiecărui șir de rafturi, câte un opaiț lumina intervalul. Un curent constant, venind de dedesubt, dinspre Tamisa, șuiera pe jos, împrăștiind praful. Zumzetul fluxului umplea încăperea, răsunând din perete în perete, inundând cu gemetele sale rafturile adormite.

Era un sunet de care Agettei nu îi păsa, pentru că îi amintea de trecut, de un Ajun de Crăciun, când privise cum barcagiii de pe Tamisa se chinuiau să scoată un băiat care căzuse prin gheață în șuvoiul nemilos de dedesubt. Îl smulseseră în cele din urmă și îi puseseră trupul albăstrui pe gheață. Un barcagiu solid se așezase peste băiat, încercând să îl încălzească, în timp ce copilul tușea și vărsa apa înghețată care îi umplea plămânii. Totuși, ceea ce o marcase pe Agetta era lipsa de compasiune a mulțimii, care stătea adunată în jurul unui foc la Târgul Gheții și urmărea un urs luptându-se cu doi dulăi uriași. Văzuse cu buzele strânse cum gloata râdea la vederea ursului în agonie, în vreme ce în spatele lor un copil se lupta cu moartea, îngrijit doar de un barcagiu care renunțase la haina lui.

Râul părea să îi înconjoare, mai zgomotos decât îl auzise până atunci. Tegatus înainta, stând lipit de perete, iar Agetta îl urmă îndeaproape. Simțea că ceva se schimbase. Librăria își pierduse farmecul. În aer plutea o amenințare stridentă.

– Aud vocile unor copii, îi șopti Tegatus, trăgând cu ochiul din spatele unui raft.

Agetta nu auzea nimic în afară de vuietul apei care, trecea, sugrumată, prin arcul de piatră de sub librărie.

– Vorbesc despre Thaddeus... nu e aici!

Agetta intră în panică. Librarul îi promisese că avea să o aștepte. Credea că singura ei scăpare avea să fie el, că numai el putea să îi ofere o nouă viață. Fără să se gândească, o luă la fugă prin fața îngerului spre biroul înalt din centrul încăperii. Memorase fiecare rând de rafturi, mai întâi la stânga, apoi la

dreapta, prin labirintul de hârtie. Nu se opri decât în fața biroului. Dintr-un salt, ajunse pe suportul înalt și de acolo se uită de jur împrejur. Își dădu seama pentru prima oară de vastitatea încăperii. Tavanul boltit, pereții groși și coloanele cu capitel în formă de coarne de berbec și de ghirlande cu frunze ce răsăreau dintre rafturile de stejar dădeau librăriei un aspect de biserică.

Îngerul părea destul de mic de unde îl privea fata. Se gândi cât de mult se schimbase de când Sarapuk îi răpise penele și părul. Voia să îl convingă să îi arate aripile, ca să își bată joc de oasele lipsite de puf, și să glumească numindu-l gâscan de Gravesend, jumulit de viu. Amărăciunea creștea în ea precum un talaz, și, pe măsură ce Tegatus se apropia, fata îl disprețuia tot mai mult.

– Va trebui să ascundem cartea, spuse îngerul privind împrejur. Și ce ascunzătoare poate fi mai bună decât o librărie? Vezi copiii? Poate se joacă cu noi. Se vor apropia atunci când nu le va mai fi frică.

– Erau aici înainte de venirea străinului. Putea să îi audă la fel ca tine, deși eu nu puteam, spuse ea pe un ton indiferent, dorindu-și ca Tegatus să plece și să o lase să îl găsească singură pe Thaddeus.

– Cum arăta bărbatul de care vorbești?

– Ca tine, numai că era mai bătrân. Aceiași ochi. Părea un uliu care se băga în treaba mea, răspunse fata rotindu-și ochii prin librărie. Lui Thaddeus nu i-a plăcut și cred că nici de tine nu o să te placă.

– Bărbatul acela a spus ce vrea?

– Voia o carte, scrisă de o soră sau de cineva care întorsese spatele propriei familii.

– A spus cum îl cheamă? întrebă Tegatus, așezând *Nemorensis* pe raftul de jos, alături de un tom vechi și prăfuit, cu coperte verzi, pe care scria cu litere de aur *Micrographica*.

– Nu, nu a zis. De ce, ar fi trebuit s-o facă?

Se auzi un zgomot asurzitor de cărți răsturnate de pe unul din rafturile din colțul încăperii. Agetta sări de pe platformă și alergă de-a lungul intervalului, urmată îndeaproape de Tegatus. Lângă fereastra cea mare, scăldat în lumina molcomă a unei lumânări verzi, se vedea un morman de cărți.

Tegatus o apucă pe Agetta de haină și o trase în spate.

– Ascultă! Sunt prin apropiere.

Cei doi stătură nemișcați, în liniște deplină. Din spatele raftului se auzea clar un plânset de copil. Îngerul păși cu grijă până la capătul intervalului și se uită după colț. Agetta îl urmă, nedorind să fie lăsată singură – numai gândul acesta îi îngheța sângele în vine. Simțea într-un fel că se înșelase în privința lui Tegatus. Furia o părăsea. Fata întinse mâna și îi atinse haina.

În fața lui Tegatus stătea un băiat zdrențăros, în picioarele goale. Fața lui slabă și palidă era marcată de vânătăi negre. Tegatus se uită fix la băiat, care nu avea mai mult de unsprezece ani. Acesta își ținea mâinile cenușii pe față, încercând să șteargă de pe obraji roua sărată a lacrimilor. Privea în direcția unei bălți de sânge de pe podea, clătinându-și capul, fără să își dea seama că Tegatus și Agetta sunt alături de el.

– Domnul Thaddeus, îl auzi îngerul șoptind, în vreme ce de afară se auzea mugetul unui tunet.

– Te-a lăsat cumva domnul Thaddeus singur? întrebă îngerul cât putu de încet și de blând, dar voind în același timp să se facă auzit.

Băiatul se întoarse și privi în direcția lor cu ochii săi incredibil de albaștri, nesigur dacă poate sau nu să vadă creatura care îi vorbește.

– Cine e? întrebă. Ce vrei? Abia dacă te văd!

Băiatul privi conturul desenat în lumină al îngerului, și întinse mâna, ca pentru a alunga o vedenie.

– Te văd, copile, și te aud, spuse Tegatus îndreptându-se spre el. Ce s-a întâmplat cu domnul Thaddeus?

– Cu cine vorbești? întrebă Agetta, care nu vedea nimic.

Băiatul ezită și se depărtă un pic.

– Nu eu am făcut-o! se apără el, văzând privirea lui Tegatus ațintită asupra bălții de sânge. Au venit după el, o creatură din lumea mea, care semăna cu garguiele de la London Tower, și un om care știa rimele.

Băiatul se opri și se uită la Agetta, care stătea în spatele îngerului, agățată de haina lui.

– Am mai văzut-o, când a venit pe la librărie. Ea poate să mă vadă?

– Nu, încă nu. E prea legată de lumea ei, răspunse Tegatus. Ce s-a întâmplat cu Thaddeus?

– L-au luat, l-au târât din librărie într-o trăsură, spuse băiatul, cu ochii la balta de sânge. I-am urmărit până la arcadă, dar nu pot să merg mai departe pentru că acolo se termină lumea mea. Acolo am părăsit lumea pământească... Am băut apă sub librărie, iar apa m-a tras tot mai jos. Trăiesc în *Gemara*[1], un loc al nedesăvârșirii. Suntem mulți acolo.

– De ce nu ai trecut în lumea cealaltă? îl întrebă Tegatus.

Băiatul ezită. Îngerul văzu cum imaginea lui tremura, gata-gata parcă să dispară.

– Domnul Thaddeus mi-a dat o casă. E un om bun. El e familia mea acum!

Băiatul îl privi atent pe înger.

– Pe tine te văd bine. Nu ești din lumea ei, nu?

– Nu sunt din nici o lume. Sunt din altă parte.

– Nu ești nici om, nici un Diakka[2] dintre aceia care l-au luat pe domnul Thaddeus.

– Am auzit o voce, Tegatus, interveni Agetta. Cum îl cheamă?

---

[1] *Gemara* reprezintă în tradiția iudaică un corpus de comentarii rabinice la *Mishna*, catalogul legilor ebraice, sistematizat în jurul anului 200 d.Hr. *Mishna* și *Gemara* formează *Talmudul*. (n.tr.)

[2] Cuvânt creat de Andrew Jackson Davis, un spiritist american, pentru a desemna un spirit căruia nu i se poate acorda încredere. Autorul, însă, îl folosește cu sensul de „înger pervertit". (n.tr.)

– Ai un nume? întrebă îngerul. Fata vrea să știe.

– Am avut, dar când am trecut în *Gemara* mi-a fugit din minte și nu s-a mai întors. Mi-a fost furat. Poate că dacă mi-aș ști numele...

Pe stradă se auzi un zgomot puternic de roți. Prin fereastra aburită și printre picăturile fine de ploaie, Agetta văzu trăsura neagră. De la fereastra acesteia, o pereche de ochi roșii scruta librăria.

– S-au întors, spuse băiatul, având groaza întipărită pe chip. E Diakka! E cel care l-a răpit pe domnul Thaddeus. Trebuie să vă ascundeți.

Îi făcu lui Tegatus semn să îl urmeze. Îngerul o apucă pe Agetta de mână și o luă la fugă, urmând copilul-fantomă prin librărie. Trecură pe lângă rafturi fără număr, unele mai joase, altele atât de înalte încât aproape că atingeau tavanul, până ce ajunseră la un șemineu înalt, lângă fereastra ce dădea spre râu.

– E o ascunzătoare aici. L-am auzit pe domnul Thaddeus vorbind despre ea. Fata poate să se ascundă acolo, iar noi putem să trecem în *Gemara,* nu or să ne vadă acolo. Apasă pe piatra de la baza coloanei și fata va fi în siguranță în perete!

– Nu pot să trec în lumea ta. Sunt prea legat de un loc, împotriva voinței mele.

Ușa librăriei se deschise și încăperea se umplu de zgomotul aspru al unei răsuflări grele. O creatură zgâria podeaua cu gheare lungi, ascuțite. Ceața de afară invadă prăvălia și începu să înghită lumina opaițelor. În prag se oprise un bărbat înalt, cu păr lung, sârmos, și o haină groasă, de țară. Într-o mână ținea o lesă, de care stătea legată o creatură pitică și neagră, pe jumătate câine, pe jumătate maimuță, care adulmeca aerul, zbătându-se și scrutând încăperea cu ochi roșii precum sângele.

– Dacă sunt aici, Diakka o să îi găsească, spuse bărbatul privind spre trăsură.

Tegatus apăsă pe o piatră lungă de la baza șemineului și o împinse pe Agetta în spațiul dintre o coloană de piatră și vatra pe care ardea un buștean proaspăt. Fundul șemineului se ridică,

dezvăluind o încăpere micuță, plină de fum. În colț, un șir îngust de scări ducea în sus, prin întuneric. Băiatul trecu prin zid și se așeză între ei. Conturul lui era desenat prin fum, așa încât Agetta îl putu vedea pentru prima oară.

De afară se auzea cum Diakka zgâria podeaua de lemn, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

17. *Aurora sanguinea*

Părea că tot noroiul negru și gros de pe străzile din Holborn se lipise de bocancii lui Bonham. Acesta încerca din răsputeri să îi curețe cu o lamă de metal, în fața casei de la numărul 6 din Bloomsbury Square. Blake trecu pe lângă el în goană, ținând strâns mânerul aurit al spadei și blestemând în șoaptă întreaga noapte. Nu voia ca Bonham să îl urmeze așa că urcă în goană scările, lăsând în urmă o dâră de noroi pe covorul turcesc, țesut cu măiestrie, ce acoperea podeaua de lemn de pe holul cel mare. Era nebun de furie că nu o găsise pe Agetta și nici tomul furat de aceasta. Simțea cum se scufundă din ce în ce mai adânc într-un ocean de amărăciune și de ranchiună. „Lumea e plină de nebuni care se autoiluzionează și de critici care nu își văd negii veninoși ca niște excremente de șoareci de pe propriile fețe", se gândea el, plin de ură față de toți cei care îndrăzniseră să îi numească știința magie.

Se întoarse și îl privi pe Bonham, care își curăța meticulos bocancii. Blake îl cunoștea de mulți ani, dar prietenia lor fusese marcată de neînțelegeri pe care preferase să le ignore. Ca un sfânt, îl dusese pe Bonham în spate prin apele adânci, permițându-i să îi

fure ideile. Acum, privindu-l cu atenție, văzu un om incapabil de vreun gând original, un om pentru care nu simțea altceva decât dispreț.

Blake scoase spada din teacă și o înfipse în fiecare treaptă pe măsură ce urca spre observator. Holul lung era încă plin de urmele luptei din noaptea trecută. Așchii de lemn stăteau înfipte în pereți precum acele unui arici, iar acolo unde călcaseră picioarele lui Sekaris creșteau acum licheni verzi. În observator, Blake privi cu durere raftul gol unde depusese cu grijă atât de prețioasa *Nemorensis*. Orice speranță murise, credea el, iar acum drumul spre cunoaștere nu mai trecea decât prin imaginația lui. Nu se mai putea baza pe *Nemorensis* ca să îl îndrume.

Sekaris stătea întins pe masă, cu batista roșie încă pe ochi. Blake traversă camera și împunse creatura cu vârful spadei. Pielea monstrului era tare și greu de străpuns. Trebuiau să îl creadă acum toți pechinezii spilcuiți care se dădeau oameni de știință. Societatea Regală nu mai putea să râdă acum de el, se gândi Blake gândindu-se să taie în bucăți monstrul și să li-l servească academicienilor cu varză rece.

Se aplecă și examină pielea creaturii, privind picurii strălucitori de rouă care se prelingeau pe ea. Apucă frunza groasă care îi forma urechea și o smulse cu o mișcare scurtă. O puse în lumina opaițului, frecând între degete stratul fin de ceară care o acoperea. La atingere, semăna cu ciocolata, la miros cu tutunul. Frunza-epidermă îi aminti de Cafeneaua lui Oldbenberg, unde într-o noapte luaseră o capră și îi trecuseră sângele în venele lui Joshua Oldbenberg. Din ziua aceea, omul devenise o minune a societății londoneze, behăind și lovind cu capul, transformat de elixirul sanguin dintr-un servitor de cafea într-un erbivor.

– Mi s-au stricat pingelele, anunță Bonham, intrând neauzit în cameră. Am dat o avere pe pantofii ăștia și în numai o oră, noroiul a trecut prin ei ca prin hârtie.

– Astea-s sunt vremurile, răspunse Blake.

Bonham se apropie neplăcut de mult și se uită peste umărul lui, în vreme ce el examina mai îndeaproape creatura.

– De unde o fi venit? întrebă el distrat, împungându-l cu degetul.

Blake nu răspunse, încercând să îngroape discuția în tăcere.

– Probabil e vreun animal nou de prin Africa, continuă neabătut Bonham. Am văzut odată unul cu un gât atât de lung, încât era în stare să mănânce frunzele din vârful unui copac. Avea coarne pe cap ca un diavol și o limbă de putea să își lingă propriile sprâncene.

– Interesant, șopti Blake.

Bonham traversă camera și se duse la telescop, uitându-se prin tubul de alamă la cerul nesfârșit.

– Câte zile mai sunt până se va dezlănțui haosul în Londra?

– Poate cincisprezece, poate șaisprezece. E destul timp să ne punem la adăpost.

– Cometa ta apare mult mai aproape decât m-aș fi așteptat, zise Bonham, întorcându-se către Blake.

– Acum ești și astronom, Isaac? întrebă acesta sarcastic, iritat de interesul lui Bonham pentru cometa *lui*. Ia să văd! spuse el în cele din urmă și veni la telescop, împingându-l pe Bonham din calea sa.

Se uită la cometă. Avea acum mărimea unui pumn și era îndeajuns de strălucitoare pentru a fi văzută cu ochiul liber. Coada nu se mai vedea, iar Blake descoperi pentru prima oară că ceea ce numea cu mândrie cometa lui își schimbase cursul și era acum mai aproape de Pământ cu câteva zile decât îi spusese cartea.

– Isaac, avem o problemă, zise el privind în spațiu. Cometa se apropie dintr-o altă parte a cerului, și mâine dimineață are să fie vizibilă chiar și la lumina zilei. *Nemorensis* s-a înșelat sau... sau *eu* m-am înșelat. Panica i se citi pe față. Mai avem cel mult două zile până când va veni Ziua Judecății.

Blake se îndepărtă de telescop și se frecă la ochi, dorind parcă să scape de imaginea cometei. Tremură și merse către fereastră, privind în jos, către piață.

Afară, Londra se trezea din somn. În lumina din ce în ce mai puternică, oamenii începură să umple străzile cu obișnuitul lor vuiet. Încă din zori, vizitiii treceau zgomotos pe străzi în trăsurile lor. Copiii se adunau la colț de stradă în picioarele goale pentru a cerși. Vânzătoarele de lapte mergeau aplecate de greutatea putineielor pe care le purtau pe cobilițe, ce li se implântau adânc în carnea umerilor. Nimeni nu își dădea seama de soarta care îi păștea.

– Nu au nici cea mai mică idee, zise Blake, ros de remușcări, privind mulțimea de dedesubt. Nu putem face nimic. Dacă le spunem, nu facem altceva decât să provocăm și mai multă moarte.

Se opri și se uită la Bonham.

– Flamberg *are* dreptate, mai bine să moară repede și fără să își dea seama ce se întâmplă decât încet, știind că cerul are să se prăvălească peste ei.

Bonham nu răspunse. Se uita în oglinda de deasupra focului, în timp ce își încălzea picioarele.

– Mă chinuiește dorința să le spun ce se întâmplă, izbucni Blake, deschizând fereastra și scoțând capul afară. Se apropie o cometă și veți muri cu toții! strigă el cât putu de tare.

Nu se auzi nici un răspuns, nu se văzu nici un cap care să se întoarcă. Blake strigă și mai tare spre omuleții de pe stradă:

– Peste două nopți, viețile voastre vor fi spulberate de pe planetă și vouă nu vă pasă decât să aveți mâncare în stomac și gin pe limbă!

– Lasă, Blake! zise Bonham, trăgându-l de la fereastră. Nu are nici un rost, omule! De ce ești atât de sigur că va lovi planeta mai devreme? Cartea spunea...

– Cartea s-a înșelat, eu m-am înșelat! Nu știu cum de s-a întâmplat. Era foarte clar. Când am citit *Nemorensis,* cartea mi-a spus că de la vederea cometei până când aceasta va lovi Pământul se vor scurge douăzeci și una de zile. Acum, când mă uit prin telescop, e clar că mai avem foarte puțin timp. Bestia și-a schimbat cursul și cred că vine să devoreze Pământul.

Blake tăcu și închise ochii. Simțea că mintea i se sfâșie în două, ca și cum ar fi fost trasă în direcții opuse de mâini nevăzute. Își puse fața în palme.

– Simt că se dă o bătălie în capul meu, Isaac. Într-o clipă simt că trebuie să îi ajut, în cealaltă – nu îmi pasă de ceea ce se întâmplă cu lumea. Am să îi spun lui Yeats ce s-a întâmplat, iar el are să povestească lumii în ziarul lui. Atunci am să pot părăsi viața asta cu conștiința împăcată.

– Nu te grăbi! Omul nu e de încredere, nu e unul de-al nostru. Mai bine îi spui lui Flamberg și îi dai lui voie să răspândească vestea.

Bonham vorbea repede, iar ochii i se plimbau cu repeziciune de la Blake la fereastra deschisă. Dintr-odată, se repezi la acesta cu brațele întinse, de parcă ar fi fost gata să îl arunce de la etaj.

– V-am adus micul dejun, mugi doamna Malakin, dând buzna în cameră cu un platou de carne aburindă și cafea.

Femeia îl văzu pe Bonham înaintând spre Blake.

– Nu! strigă ea.

În clipa următoare, Isaac îl apucă pe Sabian de haină și îl smuci înapoi în cameră.

– Pentru numele lui Hermes, Blake, am crezut că ai să cazi, zise el privind-o aspru pe doamna Malakin. Te clătinai, cuprins de nebunie. Toate cele prin care ai trecut zilele acestea au fost prea mult pentru tine. Blake o privi din nou pe doamna Malakin. Pregătește-i camera, are nevoie de odihnă, îi porunci el, conducând-o afară din observator. Haide, Sabian, ai nevoie de somn. Ai destul timp la dispoziție să te întâlnești cu Yeats, dacă trebuie. Du-te în camera ta și odihnește-te o vreme. Am să mă îngrijesc eu de tine.

Bonham îl conduse în grabă afară din observator în holul lung, apoi spre camera pe care o pregătea doamna Malakin. Blake se așeză pe pat, iar Bonham îi scoase pantofii murdari din picioare, îl acoperi cu haina de noapte și puse pe foc câteva surcele.

– Dormi, dragul meu Sabian. În curând lumina zilei îți va elibera mintea de toate necazurile.

– Și cometa? întrebă pe un ton extenuat Blake, în timp ce mintea îi căzuse pradă unor neliniști cum nu mai trăise niciodată.

– Cometa are să fie tot acolo când te trezești, și atunci putem să ne gândim la un plan.

– Dragă Isaac, începusem chiar să nu mai am încredere în tine. Acum știu ce înseamnă adevărata prietenie. Blake încercă să scape de confuzia din mintea sa. Ah, sunt bun de dus la balamuc!

– Nebunia poate să pună stăpânire pe tot ce avem mai scump, răspunse Bonham, scoțând-o pe doamna Malakin din cameră și conducând-o spre scara servitorilor. Nu trebuie deranjat, ai înțeles, Malakin? Nu îi aduci nici o infirmieră. Doctorul are nevoie de somn.

Doamna Malakin fu împinsă pe scara întunecoasă, iar ușa fu trântită și încuiată în urma ei. Bonham se întoarse repede în observator, închizând geamul și blocându-l cu încuietoarea din metal. Se uită în oglindă și își verifică înfățișarea, curățându-și picăturile de noroi de sub ochi. În spatele lui văzu mâna lipsită de viață a lui Sekaris atârnând spre podea. Bonham zâmbi în sinea sa.

Cu mâna stângă, Isaac căută în buzunar o sticlă cu dop de lemn. O prinse bine și o scoase cu grijă. Sticla de un albastru închis strălucі în lumina focului. Bonham scoase ușurel dopul și privi lichidul opac dinăuntru. Ținând sticla cu o mână, își băgă degetul mic în soluție și îl duse la gură, simțindu-i gustul sărat.

Traversă camera și ridică batista de pe fața creaturii. Se uită la Sekaris și văzu rana lăsată de glonț. Noroiul verde se întărise pe margini. După ce își înmuie degetul mic în lichid, Bonham lăsă să se scurgă pe rană câteva picături.

– Lacrimi de înger o să îți muște rana precum colții de câine. Apă sărată, lacrimile Harului, izvor ajutător de viață nouă, Foc pentru spirit, pământ pentru adăpost, doboară templul acesta prin vrajbă!

Bonham repetă vraja de câteva ori în timp ce spăla rana cu lacrimile de înger. Înmuie un colț de batistă în sticlă și frecă ochii monstrului cu el, bâiguind între timp incantații. Turnă apoi restul lichidului în gura creaturii și își bagă sticla înapoi în buzunar.

Lacrimile de înger străluceau pe pielea verde a lui Sekaris. Bonham cercetă creatura pentru a descoperi vreun semn de viață, și își puse urechea pe pieptul lui pentru a auzi vreo bătaie de inimă. Era rece, umedă și moartă de-a binelea. Bonham știa bine că aceasta nu era o creatură lumească. Carnea întărită și ochii de aur îi evocau o dimensiune dincolo de capacitatea lui de înțelegere. „Băgăreț nebun", își spuse el privind în ochii reci ai monstrului.

Bonham cercetă camera cu privirea, convins că printre cutiile și hârtiile de acolo avea să găsească ceva care să îl ajute să își ducă sarcina la bun sfârșit. Îl privise la un moment dat pe Blake folosind un inductor electric pe o broască și urmărise uluit cum toți mușchii micuței creaturi se încordau și tremurau pe măsură ce Blake acționa maneta aparatului, trimițând mici fulgere prin inductor și prin sârmulițe de cupru în animal. Mai fusese o vreme când el și Blake invocaseră spiritul unui soldat mort de mult timp recitând rimele din *Cartea lui Nebukathosiz*. Apăruse ca o umbră și le vorbise preț de câteva minute, povestindu-le cum fusese asasinat la Hanul de la Două Poduri, fără ca cineva să îi fi găsit vreodată trupul, îngropat fiind sub un morman de cărămizi la etajul de sus. El și Blake călătoriseră împreună până la hotarele științei, ale magiei și ale rațiunii omenești. Își împărtășiseră mai multe secrete decât frații.

Un gând puse brusc stăpânire pe Bonham, făcându-l să își dorească să vadă monstrul în viață și să îi dea drumul. Căută frenetic prin toate cutiile până găsi inductorul electric. Bărbatul desfăcu firele subțiri de cupru și le duse până la masă, legându-le de încheieturile lui Sekaris. Traversă apoi camera și ajunse la maneta aparatului. Mirosul de noroi încins umplu camera ca aburii sulfuroși ai iadului. Atunci Bonham privi în sus și văzu că

încheieturile creaturii ardeau precum iasca. Şocurile electrice dăduseră greş. Nu produseseră decât duhoare; o duhoare mai mare decât cea din abatorul de la Spitalfields.

Îndepărtă semnele experimentului, asigurându-se că firul era bine strâns pe bobină şi întreg aparatul era aşezat înapoi în cutie, de parcă nimeni nu s-ar fi atins de el. Atunci îi veni o idee – să-i transmită creaturii propria respiraţie. Era un gând venit din străfundurile sufletului său, aşezat acolo de o mână nevăzută.

Se uită la Sekaris şi la faţa lui frunzoasă, la ochii adânci şi la buzele subţiri şi roşii printre care se ridica un gaz puturos de mlaştină. Ştia ce are de făcut şi nu era măcinat de nici o îndoială. Bonham sărută creatura şi suflă în gura acesteia cât de adânc putu, aproape sufocându-se cu duhoarea care îl izbi imediat în faţă, lipindu-i-se de obraji ca o barbă. Alergă la fereastră, încercând cu disperare să ia o gură de aer curat şi să îşi cureţe plămânii.

Nu se întâmplă nimic. Creatura nu dădea nici un semn de viaţă. Nu făcea decât să se uite fix la tavanul decorat cu reliefuri şi cu fresce reprezentând divinităţi antice. Bonham scuipă, amărât de eşecul lui şi îşi cuprinse faţa în palme. Apucă spada de pe perete, cu gândul de a-i reteza capul lui Sekaris şi de a-l pune la picioarele lui lady Flamberg.

În camera de jos, doamna Malakin mişcă un dulap, pregătindu-se să aprindă focul şi să cureţe grătarul. Bonham aşeză spada lângă şemineu şi ieşi încet din cameră, trăgând uşa după sine. Privi înapoi prin lemnul perforat, dar creatura nu se mişca, prinsă de mănuşa catifelată a morţii. Bonham alergă pe scări până la uşa principală, pe care o trânti în urma lui, zguduind întreaga casă. Se uită în stânga şi în dreapta prin ceaţa dimineţii ce învăluia copacii din Bloomsbury Square. Pe neaşteptate, o trăsură neagră se opri în faţa lui, având ferestrele vopsite tot în negru şi încuiate. Vizitiul era îmbrăcat într-un pardesiu închis la culoare, cu gulerul ridicat.

Bonham căută în buzunar şi scoase o pipă albă.

– Lampa ta luminează bine? îl întrebă pe vizitiu, care dădu din cap afirmativ fără a scoate o vorbă. Atunci vom merge împreună. Se zice că Podul Londrei e un loc foarte bun pentru a-ți găsi viitorul.

Deasupra, Blake stătea întins în patul său cu baldachin, draperii verde-închis și saltea din păr de cal. Dormea agitat, chinuit în vis de monștri.

În coșmarul lui, era prins într-o pivniță lungă și rece. Era convins că undeva, în întunericul ce îl înconjura, stătea ascuns un străin, așteptând. Îi auzea răsuflarea, dar nu îi vedea figura. Era din nou copil, singur și înspăimântat, neavând pe nimeni care să îi alunge teama. Atunci se auzi un baston de orb lovind podeaua – poc, poc, poc! Blake îi simțea prezența umplând pivnița și sufocându-l.

Panicat, acoperit de sudoare, se decise să fugă. Era, însă, lipit de podea – picioarele lui parcă prinseseră rădăcini. Încercă să ridice tălpile de jos, dar acestea se înfigeau și mai bine în podeaua de cărămidă.

Pe măsură ce zgomotul bastonului se apropia, Blake știa că avea să fie descoperit, și rușinea lui dezvăluită. Exista, însă, un cuvânt care, dacă era pronunțat, l-ar fi îndepărtat pe străinul care îl căuta. Încercă disperat să își aducă aminte ce ar fi trebuit să spună. Pe măsură ce se gândea, simți că o coajă de copac îi acoperă picioarele, prinzându-l într-un coșciug de lemn.

Își dădu apoi seama că e pe o plută, purtat de un curent puternic printr-o cameră, iar de sus cădeau șoareci, dornici să scape de inundație. Săreau peste el și i se agățau de spate. În depărtare, o lumină puternică ardea la capătul tunelului, trimițându-și razele peste apă.

Blake încercă să se trezească și se scutură ca să scape de amintirea visului. Se trezi în cele din urmă și se uită împrejur prin camera întunecoasă. Nu era sigur dacă mai dormea încă, sau dacă fusese transportat pe o altă lume care semăna bizar de mult

cu cea obișnuită. Prin draperii văzu la capătul camerei silueta unui om.

– Bonham?

– Nu, răspunse vocea întunecată. Sunt eu, gardianul sângelui tău.

18. Rumskin Ashmodai

În întunericul profund, Tegatus se scutură ca o pasăre mare și stângace. Nu se auzea nimic în afară de murmurul Tamisei ce se strecura pe sub arcadele podului.

Agetta se foi pe banca joasă de piatră, lungă de la un capăt la celălalt al cămăruței, ascultând orice zgomot venea dinspre librărie. Gânduri ciudate îi invadară mintea, cum ar fi regretul profund că îl ajutase pe înger să scape și că îl luase cu ea în această călătorie. Simțea că fusese vrăjită, că fusese constrânsă prin magie să îl ajute. I se părea că sub zâmbetul lui angelic lucra de fapt un demon hidos.

Pe întuneric, se gândi să îl ucidă, să caute vreo armă cu care să îl doboare, ceea ce nu făcu decât să stârnească o mulțime de întrebări. Era posibil să ucizi un înger? Dacă da, prin ce mijloace? Era vreo tehnică anume? Trebuia să folosească un cuțit de argint sau să îi coasă pleoapele cu fir de aur? Fata se trase mai departe de el. Trebuia să cunoască vreun cuvânt magic care i-ar provoca moartea? Erau oare îngerii doar niște oameni cu aripi?

Agetta încercă să își imagineze chipul lui. Nu trecuse mult de când intrase în camera secretă, însă întunericul parcă îi răpise

amintirile. Încercă să se gândească la prima oară când îl zărise. Chipul lui avea forță, din spatele ochilor răzbătea o lumină puternică – era atât de atrăgător, încât îi tăiase respirația. Acum părerea ei se schimbase și detesta prima zi când îl văzuse.

– Cum le vorbește cartea oamenilor? întrebă ea în șoaptă, nesigură dacă Tegatus era încă alături de ea.

– Îți dă libertatea de a gândi ce vrei. Ia un gând nevinovat și îl transformă într-un țipăt de agonie. Un cuvânt răutăcios se transformă într-o litanie a maliției și a urii. Îți dă voie să fii om până la capăt.

– Și de ce o vor toți atât de mult? întrebă fata cât putu de încet.

Întunericul o făcea să simtă că vorbește de una singură sau cu un zeu care îi putea răspunde pe înțelesul ei.

– Vor *Nemorensis* pentru că le spune secrete. Acesta e cel mai mare defect al omenirii – vreți mereu să știți ceea ce e ascuns. A fost scrisă de cineva care deține mai multă putere decât ar trebui.

– Dar băiatul va fi mereu o fantomă?

– Întrebări peste întrebări. Și cui i le pui, unei persoane pe care o urăști atât de mult?

Urmă o tăcere prelungă, timp în care Tegatus își lăsă cuvintele să străpungă crusta dură a minții ei.

– Simt ce se petrece în mintea ta. Îngerii sunt precum peștii, sunt în stare să simtă vibrațiile ce vin spre ei. Cu sufletul vorbești mult mai tare decât cu gura. Zarva pe care o faci le va spune tuturor spiritelor rele din oraș că te ascunzi aici.

– Mi-ai schimbat viața, îi răspunse ea nervoasă. Dacă nu ai fi apărut tu, aș fi în continuare cu tata și nu aș fi furat cartea.

– Uiți de Yerzinia, de Blake și de toți ceilalți care ți-au influențat acțiunile. Nu ești atât de inocentă, știai bine ce faci.

– Și atunci cum se face că un înger poate să se aleagă cu aripile smulse? Cum de se lasă prins într-o menajerie omenească?

– Pentru că am căzut din har, nu pot să neg. Am fost un nebun pentru că am lăsat sentimentele să îmi controleze rațiunea

și să mă tragă departe de perfecțiune. Dragostea e puternică și să iubești ceea ce nu e de iubit e groaznic.

– Putem să întrebăm cartea ce are să se întâmple cu noi?

– Te-ar minți, pentru că a fost scrisă de cel mai mare mincinos. Părintele tuturor minciunilor a mâzgălit fiecare pagină, și de atunci conduce lumea. Tegatus își puse mâinile pe zidul de piatră. Vezi tu, copilă, specia ta e obsedată de cunoașterea secretă pentru că vi se pare că asta vă dă puterea de a vă influența viețile. Dă-i unui om un secret, scrie-l într-o limbă străveche și pune-l între copertele unei cărți. Spune-i după aceea că tomul vine dintr-o altă lume și că în condițiile în care îl folosește așa cum trebuie, îi va aduce bogăție și putere. Rezultatul se numește *Nemorensis*. E o carte căreia îi place să fie iubită, o carte care se crede Dumnezeu. Din cauza aceasta au murit atâția pentru a o găsi și a o păstra. Pentru fiecare pagină întoarsă pretinde un sacrificiu, pentru fiecare cuvânt citit cere o plată, iar aceasta e moartea. Atinge-o și îți va arde mâna, citește-o și îți va arde mintea, iar după ce o citești, vei fi prinsă în ghearele ei!

– Și Blake? întrebă Agetta, făcându-și dintr-odată griji pentru fostul ei stăpân.

– E terminat. Otrăvit prin privire, un om cu sufletul în flăcări.

– Thaddeus a zis că la un moment dat cartea a fost a lui.

– La altceva nici că mai poate să se gândească. A devenit pasiunea lui. În fiecare clipă, tomul îl strigă precum un copil. Ar da tot ce a posedat vreodată și i-ar vinde pe toți cei pe care i-a cunoscut pentru a mai avea o dată cartea. Tegatus se opri și ascultă cu atenție. Te-ar sacrifica până și pe tine.

Înainte ca fata să poată protesta, îngerul îi puse mâna la gură. Dinspre librărie se auzea clar zgomotul făcut de Diakka pe podeaua de lemn.

– Un șoarece mort, spuse o voce puternică. Hai, frumusețea mea, nu ăsta e micul tău dejun!

Cuvintele umplură ascunzătoarea și răsunară pe scara spiralată.

– Nu e nimeni acolo, continuă bărbatul trăgând fiara de lângă şemineu.

Se auzi uşa de la intrare trântindu-se, apoi se lăsă liniştea. Tegatus trase de o piatră din spatele şemineului, iar zidul se dădu la o parte, inundând camera secretă cu lumina veselă a focului.

Băiatul-fantomă apăru dintr-odată lângă el şi zâmbi.

– Au plecat. Suntem singuri.

Agetta îi auzi tremurul vag al vocii şi pentru o clipă îi zări chiar şi chipul, desenat de un fuior de fum.

– Putem pleca în siguranţă? întrebă ea cu chipul scăldat de lumina aurie.

Tegatus ascultă cu atenţie zgomotele de afară.

– Nu sunt sigur. Ceva e în neregulă... dar nu îmi dau seama ce.

– Au plecat, au plecat cu toţii, nu mai sunt aici, insistă băiatul poruncindu-i parcă lui Tegatus să îl urmeze.

Agetta îl auzi cu claritate, şi cu fiecare cuvânt devenea mai strălucitor, de parcă furia intensă de care era stăpânit l-ar fi făcut vizibil.

– Trebuie să mergem cu el, spuse fata, trăgându-l pe înger de mânecă. Trebuie să ies de aici, trebuie să îl găsesc pe Thaddeus.

Agetta îl împinse pe Tegatus şi se strecură prin spaţiul îngust dintre zidul şemineului şi foc. Cărămizile o ardeau pe spate, iar căldura focului îi uscă instantaneu pielea de pe faţă. Ieşi din ascunzătoare împleticindu-se prin librărie, urmată de băiat, care trecu prin flăcări de parcă acestea nici nu ar fi existat.

– Eu nu vreau să ies, zise Tegatus din ascunzătoare. Poţi să pleci dacă vrei, dar eu am să rămân aici.

– Trebuie să vii acum, insistă băiatul.

– Lasă-l să rămână, dacă asta vrea, zise bărbatul în clipa în care uşa de la pivniţă fu deschisă de Diakka. Pot în orice moment să îmi trimit prietenul după el. Carnea de înger e în orice caz mai suculentă decât oasele uscate de copil.

– Tegatus! strigă Agetta văzând că Diakka se apropie, înfigându-şi ghearele în podeaua de lemn.

Bărbatul eliberă creatura din lesă, iar aceasta o ajunse pe fată. O prinse cu mâinile de maimuță de guler, apropiind-o de fața sa. Diakka răsuflă peste ea, adulmecând-o și examinând-o cu un ochi verde. Îi mirosi pielea cu nasul turtit, apoi îi linse încet picăturile de sudoare de pe față cu limba sa albastră. Fața i se crispă într-un zâmbet sinistru și își întoarse capul către stăpânul său.

– Nu încă, spuse acesta pe un ton obosit, curățându-și praful de pe haină și îndreptându-și cu o mână masca pe față.

Creatura oftă și o adulmecă încă o dată pe Agetta, îngropându-și capul în părul ei. Bărbatul se apropie cu lesa și își prinse animalul.

– Gata, Rumskin! Nu e pentru tine! Am instrucțiuni să o duc la Stăpânul Templului, poate abia atunci ai să te bucuri de oasele ei. Se uită la șemineu și spuse: Băiatul îmi spune că mai e cineva în ascunzătoare, un înger dacă nu mă înșală memoria.

– Ți-a spus asta fantoma?

– A trebuit să îmi spună, nu a putut face față tentației de a-și afla numele. Ne aștepta să ne spună de cum am ajuns la librărie. Îl avem pe Thaddeus, avem și adunătura lui de strigoi. Ogarul meu e excelent la vânătoarea de fantome, spuse bărbatul râzând.

– Și de ce ne-ar da de gol atât de repede? Cât de important poate să fie numele lui?

– Copila mea dragă, numele e singurul lucru de valoare pe care îl are. În nume sunt toate amintirile legate de viața lui adevărată. Acum stă între viață și moarte fără să poată merge nicăieri. Numele i-a fost răpit atunci când a fost făcut prizonier. După ce și-a aflat numele, poate fi eliberat din existența lui parțială și se poate îndrepta spre lumea de dincolo.

– Îl ții prizonier în moarte furându-i numele?

– Nu eu, ci acela care l-a prins în clipa morții. Nu trebuie decât să îl vrăjești atunci când sufletul părăsește corpul sau să ai o bucată de os ori un smoc de păr. Dacă știi cuvintele potrivite, poți să îl ții prizonier pentru eternitate.

Agetta își feri cât putu fața de Diakka, uitându-se în altă parte. Cercetă din priviri camera pentru a-l descoperi pe cel care o trădase.

– Rumskin te place, comentă bărbatul trăgând de lesă. Nu ne mai trebuie decât un preot ca să vă căsătorim.

– Tata zicea că cine ar vrea să mă ia trebuie plătit bine, încercă Agetta să glumească depărtându-se de fiară.

– O, dar și el e plătit bine – mănâncă orice și pe oricine poate. E o creatură cu apetituri deosebite – unele nici nu pot fi satisfăcute cu mâncare. Bărbatul se uită la șemineu. Îngere! strigă el. Ieși din mormântul acela sau ai să rămâi acolo pentru totdeauna!

– Poți să omori îngeri?

– Pot fi *transformați,* schimbați din starea de glorie în... Făcu o pauză și se uită la Diakka. Ei, uită-te la Rumskin. Nu a fost mereu atât de frumos.

Bestia tremură și își scutură blana, dar nu slăbi strânsoarea în care o ținea pe Agetta.

– Problema cu îngerii e că ajung foarte repede să se iubească pe ei înșiși. Ia-i din rai, de sub ochii scormonitori ai stăpânului lor și au să descopere imediat că sunt, ca noi toți, destul de receptivi la pofte, continuă bărbatul cu ochii la Diakka. Rumskin a fost odinioară o asemenea ființă, la fel de bun ca toți ceilalți, dar a fost copleșit de pasiuni și transformat în frumoasa mea Diakka.

Rumskin se ridică pe picioarele din spate și țipă fioros, făcând pereții să se cutremure. O aruncă pe Agetta la podea, se zbătu în lesă și își dezveli colții albi și lungi, scuipând sânge de un roșu aprins. Bărbatul scoase din cizmă o baghetă din lemn de tisă și lovi creatura pe spate. Fiecare lovitură lumina camera cu strălucirea unui fulger, făcând-o pe Diakka să se zbată de durere. Se liniști apoi și se întinse pe podea, mârâind baritonal.

– Destul! strigă bărbatul. Avem treabă de făcut și un melc de scos din cochilie. Haide, heruvimule!

Tegatus ieși din ascunzătoare. Era tras la față și ochii îi erau plini de tristețe. Agetta văzu cât de prost se simțea în hainele tatălui ei. Îmbrăcămintea funerară atârna pe el.

– Un înger – ce frumos! exclamă bărbatul în vreme ce Diakka sărea ca un câine agitat. Poți să faci ceva pentru mine? Arată-mi aripile!

Tegatus se uită la Agetta. Fata îi vedea durerea întipărită pe față atunci când își fixă ochii în tavan.

– Nu are aripi, interveni Agetta. I-au fost tăiate ca să nu mai poată zbura. Tata îl voia pentru menajeria lui, așa că i-a luat toate penele.

– Tatăl tău va fi un om bogat. Penele de înger sunt aproape la fel de rare ca dinții de înger și ce mi-aș mai dori să îl văd pe Rumskin al meu cu un colier din dinți de înger proaspăt scoși.

Diakka mârâi la Tegatus, trăgând de lesă.

– Cred că vrea să vii cu noi. Avem o trăsură afară și sunt oameni care așteaptă să te întâlnească.

Dintr-odată, băiatul ieși din spatele unui raft, având pentru prima oară o formă clar vizibilă în lumina focului și a zorilor care ajungeau și în librărie, strecurându-se prin geamul murdar.

– Și cu mine cum rămâne? Mi-ai promis numele!

– Am mințit! răspunse rece bărbatul, zâmbind răutăcios. Vei mai rămâne aici preț de câteva secole, timp în care ai să îi bântui pe toți cei care intră aici. Joacă-te cum vrei, băiete, dar nu ne sta în cale!

Diakka îl lovi pe băiat în plin, de parcă trupul fantomatic al acestuia ar fi fost pe deplin solid. Băiatul fu proiectat pe podea, trecu prin câteva rafturi și dispăru din vedere. Rumskin se uită la stăpânul său cu bucurie diabolică și mârâi.

– Acum vom pleca, spuse bărbatul. Nu cred că îmi veți face probleme, dar dacă se întâmplă asta, am să îl las pe Rumskin să vă mestece oasele, ați înțeles?

Le făcu semn să se îndrepte spre ușă. Tegatus își întinse mâna spre Agetta. Aceasta se uită la el, apoi la podea, luându-se după bărbat. Diakka încercă să îl muște pe înger când trecu pe lângă el, după care merse în urma lui, îndreptându-se cu toții către ieșirea din librărie.

Prin ușa întredeschisă, Agetta văzu trăsura neagră ce îi aștepta și auzi cum caii loveau nervos caldarâmul cu copita. Gândul de a evada puse stăpânire pe mintea ei, în vreme ce Rumskin o apucă de haină și o mirosi. Tegatus mergea încet în spatele ei, ca și cum

ar fi fost singurul membru al unui cortegiu îndurerat, doborât și ostenit. În fruntea procesiunii mergea țanțoș bărbatul, ținând lesa aruncată fără grijă peste umăr.

– Poate temnicerul meu să îmi spună cum îl cheamă, sau consideră ignoranța o virtute? întrebă Tegatus.

Bărbatul se opri, se întoarse și scoase din cizmă bagheta de tisă, cu care atinse fața îngerului.

– Numele meu nu are nici o importanță pentru tine, dar poți să îmi spui... Komos. Nu e numele care mi-a fost dat la naștere, dar e destul de bun pentru un înger.

– Un om cu un nume atât de festiv[1] și cu o mască de corb pentru a-și ascunde minciunile! Ciudată ocupație, să vânezi copii și să fii stăpânul lui Diakka. Vii, evident, dintr-o altă lume.

Tegatus își ridică privirea spre un morman de cărți ce se clătinau deasupra capului său.

– Să îmblânzim creaturi ca aceasta e foarte simplu pentru noi. Londra e plină de bestii. După ce voi doi aveți să vă aflați sfârșitul, eu și Rumskin o să ne ducem la țară, să vânăm oi.

Abia pronunță ultimul cuvânt, că ușa se și trânti. De deasupra se prăbuși mormanul de cărți, aruncându-i lesa din mână și prăvălindu-i-se în spate. Bărbatul ridică mâinile pentru a-și apăra capul, căci volume zburau spre el din toate direcțiile. Rumskin se năpusti la rafturi, încercând parcă să îl prindă pe atacatorul invizibil. Komos fu obligat să bată în retragere în fața barajului necruțător de tomuri.

Agetta și Tegatus se chirciră lângă ușă, privind ploaia de hârtie și coperte din piele. Un tom mare și negru se prăbuși de pe raftul cel mai înalt și îl izbi pe Komos direct în piept, doborându-l la pământ. Se auzi un râset de copil. Komos se uită împrejur, cu o figură de cremene sub mască.

– Rumskin, porunci el scurt, adu-mi-l!

---

[1] În greaca veche, *Romos* este numele unui dans frenetic, asociat uneori cu ritualuri religioase în onoarea lui Dionysos, zeul vinului. (n.tr.)

Eliberă monstrul din lesă, iar acesta privi spre rafturile înalte, căutând cel mai mic indiciu că băiatul ar putea fi acolo. Urechile i se încordară pentru a prinde sunetele de neauzit, iar ochii îi urmăreau forme nevăzute ce se mișcau pe rafturile cele mai înalte, imediat sub tavan. Diakka își fixă privirea într-un punct și se linse pe buze, încordându-și toți mușchii. Dintr-odată, sări până sus, cățărându-se pe rafturi.

Din câțiva pași ajunse în cealaltă parte a camerei, după care se opri, examinând terenul, căutându-și victima. Sări apoi pe podea, lovindu-se de un raft și împrăștiind cărți în toate direcțiile. Începu să îl urmărească pe băiatul-fantomă, în timp ce acesta fugea printre coridoarele de cărți. Komos sărea furios, îndemnându-și bestia să alerge mai tare. De pe fiecare interval se auzea respirația zgomotoasă și plină de emoția vânătorii.

Băiatul-fantomă trecu printr-un raft, ajunse în fața Agettei, apoi dispăru printr-un zid. Spre groaza ei, Diakka făcu același lucru, ținându-se după copil și dispărând la rândul său în perete.

Din pivniță se auzi un zgomot de luptă și țipete de copil. Băiatul fu azvârlit prin podea, ca și cum ar fi fost proiectat dintr-o țeavă de tun. Atârnă o clipă în aer, apoi se prăbuși pe scânduri, iar Diakka intră prin ușă, cu colții dezgoliți pentru a ucide. Se aruncă asupra copilului, dar acesta se răsuci și dispăru într-un raft, după care apăru pe partea cealaltă.

Komos aruncă bagheta de tisă înspre băiat, lovindu-l peste față. O lumină orbitoare umplu camera, iar băiatul încremeni.

– Lasă-l în pace, strigă Agetta. Nu a suferit destul? Ce mai vrei să îi faci?

– Va fi absorbit, la fel ca prietenii lui, răspunse Komos prinzându-l din nou pe Rumskin în lesă. Doar pentru asta sunt buni. Bărbatul se uită la ea. Poate că nu ai să înțelegi asta niciodată, dar el nu își va împlini viața. Nu va avea parte de paradis, nu va avea parte de viața de apoi. Pentru el s-a terminat. Nu merită decât să fie anihilat. Komos se întoarse către Tegatus. Du fata în trăsură! Voi veni și eu imediat. Rumskin va avea grijă

să nu fugiți. La urma urmei, nu vrem să îi speriem pe oamenii care locuiesc pe pod. Cine ar vrea să fie trezit de vedenia unui înger fugărit de un demon?

19. Trăsuri şi comete

– Cum de intri într-o casă fără să ai cheie? întrebă Sabian Blake, mestecând o felie de brânză îngălbenită şi plină de căpuşe. Eram singur, iar doamna Malakin sigur nu te-a lăsat să intri. Ai văzut privirea pe care ţi-a aruncat-o când a venit să îmi aducă micul dejun.

Abram Rickards îl trezise pe Blake din somnul întunecat, bântuit de coşmaruri. Cu un simplu gest al mâinii alungase umbrele întunericului din mintea sa – trăsese draperiile. Refuzase cele câteva cești cu ciocolată pe care i le oferise Blake în vreme ce stătea liniştit şi îl asculta.

– O cheie nu înseamnă nimic, răspunse Abram. O încuietoare e proiectată pentru a fi desfăcută, iar mie mi-a fost încredinţată siguranţa ta. Sunt apărătorul tău.

– De cine trebuie să mă aperi? Pot să am grijă de mine. Am şi o sabie, care să mă scape de nebunii puşi pe harţă.

– Te apăr de tine însuţi şi de unii dintre prietenii tăi, răspunse Abram privind spre piaţă.

– Şi cine ţi-a dat dreptul să mă aperi?

Blake mușcă cu poftă din brânză, iar căpușele i se urcară pe buze.

– Mai ții minte când ai căzut în râu, copil fiind? Nu puteai să țipi și apa te trăgea la fund. Dintr-odată, te-ai trezit că vezi soarele și că apa te duce la vale. Ți-ai dat seama atunci că muriseși și că treceai dintr-o lume într-alta?

Blake scuipă brânza pe pat.

– Cum de ai știut? Eram singur și nu am povestit nimănui. Am așteptat să mă usuc înainte să mă duc acasă. Te joci cu mintea mea!

– Nu mă joc cu nimic! strigă Abram, lovind cu pumnul în perete, făcând să cadă bucățele de tencuială din tavan. Eu te-am scos din adâncuri! Ce om se poate salva singur de puterea mormântului? Abram își întinse mâinile către Blake. Le vezi? Ele te-au scăpat din mormântul de ape și te-au tras din adâncuri! Mâinile astea au readus viața în trupul tău mort, lipsit de viață, răsuflarea mea ți-a umplut plămânii seci. Te-am privit cum crești. Am plâns pentru tine, am pus o vorbă bună pentru tine, am pledat cauza ta când dădeai de necazuri. Mai ții minte când încercai să obții aur din plumb și ai aruncat în aer acoperișul? Cine te-a apărat de foc? Ce spirit a alungat creaturile pe care le invocaseși, dar de care nu mai puteai să scapi, atunci când dansai ca un nebun cu manșetele de mătase?

– Te joci cu totul, strigă Blake. Ce știi tu despre mine nu sunt decât lucruri care mi-au fost smulse din minte, furate din mine în timp ce dormeam. Aruncă farfuria pe podea și sări din pat. Acum vii la mine să mă chinuiești ca un Shibbetta care îmi suge viața din oase. Ești un vrăjitor, un demon...

– Sunt un înger. Sunt îngerul *tău!* spuse Abram încet.

Blake se uită la chipul său reflectat în oglinda cu ramă aurită de deasupra șemineului. Fața începu să i se schimbe. Pe buze i se așternu un zâmbet care se lățea, anticipând cascada de râs care se pregătea să năvălească din stomac.

– Un... un... Încercă să pronunțe vorba de nepronunțat, dar hohotul de râs nu îi dădu voie. Ești un mincinos și e cazul să pleci chiar acum, izbuti el să articuleze, ținându-se de burtă, scuturat de hohotele de nestăvilit, care îl făcură să cadă pe spate. Un înger! Omul spune că e un înger! Un șarlatan, un vagabond, un hughenot care a venit să îmi fure banii! Astea da, dar să cred că ești un înger? În nici un caz!

– Atunci de unde știu că încă mai plângi moartea mamei tale? Că ți-ai otrăvit pisica cu mercur, încercând să o scapi de purici, după care ai împăiat-o și ai lăsat-o sub podea, unde a duhnit săptămâni întregi? Știu toate astea pentru că mi-ai fost dat în grijă și pentru că, orice ai fi făcut, ai încercat tot timpul să îți urmezi căile egoiste. Abram îl apucă pe Blake de guler și îl ridică de jos, ținându-l într-o mână. Ce ai crezut când l-am vindecat pe acel dandy după duel, că a fost un truc?

– Da, șopti Blake, dând din picioare fără să atingă pământul, ca o păpușă.

– Știam eu, exclamă Abram, trântindu-l. Nu ai fi în stare să crezi nici dacă ai vedea pe cineva adus înapoi la viață. Nu crezi în propriii ochi? Nu ești în stare să vezi adevărul sau dumnezeul acestui veac ți i-a acoperit cu un văl de neîncredere?

Abram se duse la fereastră. Atmosfera din cameră se schimbă, iar Blake simți o dorință irezistibilă să îl asculte.

– Există un plan pentru viața ta, un plan care să îți aducă bunăstare, nicidecum nenorociri, să îți dea speranță, să îți ofere un viitor. Acestea nu sunt cuvintele mele, ci ale celui care m-a trimis. Trebuie să le dai ascultare. Zilele revoltei au trecut, vremurile când o luai pe propriul drum au apus. Ascultă-mă!

– Ești un maestru al vorbelor și un virtuoz al vicleșugului, dar nu mă păcălești. Uită-te la tine. Abia dacă ești de vârsta mea și totuși spui că mă cunoști de când eram copil. Mă crezi nebun? Nu ești înger, ești un francuz mâncător de broaște care fuge de propriul rege. Nici nu vreau, nici nu am nevoie de vreun înger.

– Să te las atunci în plata Domnului? Să te las pradă unei comete care să otrăvească marea și să îți distrugă orașul?

– Știi despre cometă? întrebă uluit Blake, apropiindu-se de fereastră. Cum de știi?

– *Știu*, pentru că vremea i-a fost stabilită în urmă cu mult timp, la fel ca și scopul. *Știu* că ai citit *Nemorensis* și că ai fost prins în mreaja minciunilor acestei cărți și mai știu că nici măcar tu nu vrei să vezi distrugerea care e pe punctul de a se produce. Abram îl privi pe Blake în ochi. Crezi în continuare că nu pot să îți fiu de ajutor?

Blake îl privi atent, cercetându-i liniile feței. „Dacă acesta e un înger, de ce arată ca un om?" se gândi el.

– Nu știu ce să mai cred, răspunse el, îndreptându-se către pat. Sunt atât de multe în joc, sunt atât de multe de pierdut...

Abram nu îi luă în seamă răspunsul. Se duse la ușă, o deschise și se uită pe coridor. Închise ușa la loc și răsuci cheia în broască.

– Nu suntem niciodată prea atenți. Ești supravegheat de o creatură trimisă să îți ia *Nemorensis*.

– Am dat ochii cu bestia care a încercat să mă omoare azi-noapte.

– Dunamezul[1] a încercat să te ucidă?

– Unde erai atunci, apărătorul sângelui meu? Din fericire, Bonham a împușcat monstrul și acum e întins pe masă, în observator.

– Un dunamez nu poate fi împușcat. E un spirit, lipsit de existență materială.

– O, acesta avea substanță, chiar destulă! O substanță verzuie, de consistența noroiului care duhnea ca o latrină plină. Știa cine sunt și ținea morțiș să mă omoare. Era Sekaris.

– Arată-mi mâinile, spuse îngerul, după care i le apucă fără să îi ceară voie și îi inspectă unghiile. Tu ți le-ai tăiat?

---

[1] Una dintre creaturile terifiante specifice literaturii lui G.P. Taylor, care preia un corp uman și se întrece în oroare cu Dracula. (n.r.)

Blake nu răspunse. Simțea că începe din nou coșmarul. Știa ce avea să urmeze și mintea îi desena cu lux de amănunte scena care avea să se desfășoare în continuare. Dădu din cap că nu și se uită în podea, simțindu-se ca un copil dojenit de tatăl său.

– Când s-a întâmplat asta? își continuă îngerul interogatoriul, trecând de la mâinile lui Blake la părul lui. Ai vreun semn? În formă de lună? O arsură pe piele?

Blake își întinse palma.

– Asta cauți?

Abram privi rana și zâmbi.

– Te-a durut? întrebă el, la care Blake aprobă dând din cap. Bine! Data viitoare gândește-te de două ori înainte să îți oferi mâna unei femei.

– Nu am avut de ales, lady Hezrin Flamberg poate să fie foarte convingătoare.

– Deci *așa* își zice. Eu o cunosc sub un alt nume, deși, la drept vorbind, are multe. Igrat, Kattevmiria, Lillith, Yerzinia... Răspunde ca un câine la toate.

– Vorbești de parcă a-i cunoaște-o bine.

– Colecționează îngeri și orice altceva care îi stârnește interesul. O știu de o eternitate, din Paris, Roma, Constantinopol, Babilon. Igrat nu se schimbă niciodată, are mereu aceiași ochi adânci și minunați care îți răpesc sufletul. Și o pereche de mâini cu care îți poate smulge inima.

Urmă o tăcere prelungă, timp în care Abram cercetă camera și adulmecă aerul.

– Nu, nu e nicidecum om, continuă el, anticipând întrebarea lui Blake. Lady Flamberg, așa cum o știi, s-a hrănit cu sângele nobililor de la Facerea Lumii încoace, iar tu ești prins în mrejele ei.

– Cum pot să știu că spui adevărul? întrebă curios Blake, urmându-l pas cu pas pe Abram prin cameră.

– Nu trebuie decât să te uiți la mâna ta. Arsura aceea e marca trădării ei. E un semn care să spună iadului că îi aparții. Uită-te mai atent!

Blake se uită la linia neagră ce înconjura arsura de culoare roșie. Vedea că pe lângă punctele de un negru profund, existau și puncte albe și linii roșii care păreau să formeze șiruri de cuvinte.

– Ai dreptate. E un text scris într-o limbă rareori vorbită de oameni sau de îngeri, răspunse Abram întrebării nerostite. Vei afla că sunt cuvinte din *Nemorensis*. Te leagă de ea, are cale liberă spre inima ta.

Blake se uită la rană, încercând să citească inscripția miniaturală ce înconjura luna roșie.

– Minți, ea nu ar face niciodată așa ceva.

– Ba te-ar ucide fără să clipească. Creatura din noroi *este* Sekaris. A fost trimis pentru a te ucide. Oasele tale l-au condus către tine.

> Noroi, sânge și os,
> Răsuflarea celei căzute să aducă viață pietrei,
> Intonând numele lunii
> Sekaris, Sekaris, fă ce e de făcut!..

– Nu aud decât rime și vrăjitorii, protestă Blake. Sekaris a fost trimis să mă ucidă, dar nu pot să cred că de către lady Flamberg. Poate că ești apărătorul meu, poate că știi totul despre viitor și despre cometă, dar să știu că ai fost infirmierul meu mă face să mă simt tras pe sfoară. M-ai ridicat atât de sus, încât nici nu mai simt că ating o piatră cu piciorul. Când am căzut în râul Fleet, am crezut că m-am salvat singur, iar acum știu că a fost lucrarea unui înger. Ești la fel de bun pentru mândria mea ca o oglindă ruginită.

– Și ai prefera să te las singur în fața primejdiei care te paște?

– Da, răspunse ferm Blake.

– Foarte bine, am să te las în pace până data viitoare când îmi vei cere să intervin.

– Nu am să ți-o cer. Sângele meu este în grija mea.

Îngerul răsuci cheia în broasc, deschise ușa și ieși pe hol.

– Aș vrea să îl văd pe Sekaris. De mult nu am mai văzut așa ceva. Era la Praga, mi se pare, în 1662. Și atunci a fost mâna lui lady Flamberg. Sau pe atunci își spunea baroneasa Manrique de Moya?

Blake îl conduse pe Abram în observator. Ochii îi iscodiră iute camera. Masa era goală. Nu era nici urmă de creatură.

– Aici era! exclamă Blake, trecându-și degetul peste masa murdară de noroi, de alge verzi și mucegai. Era mort, mort cu adevărat! continuă el, nevenindu-i să își creadă ochilor și căutând o explicație pentru care monstrul să fi dispărut. L-am văzut pe Bonham împușcându-l! Sekaris s-a prăbușit la pământ și pielea i s-a preschimbat în lut ars. Știu că era mort!

– Sau e viu, sau Bonham l-a luat pentru sine, zise Abram, după care se apropie de fereastră. Sekaris a dispărut, dar cometa a venit.

Pe cer, cometa era vizibilă cu ochiul liber. Plutea ca o lună sau ca un diamant prins într-o montură, înconjurat de luminițe mici ce scânteiau împotriva luminii soarelui. Blake se apropie în grabă.

– Îi va înnebuni pe toți. Se vor teme pentru viețile lor și vor crede că este un semn de la Dumnezeu. Trebuie să spun adevărul *Cronicii,* zise Blake, frecându-și nervos fața. Yeats va spune tuturor, ca să aibă timp să se pună la adăpost.

– Cometa e la numai două zile distanță. Va lovi în noaptea cu lună plină. Nu te teme, Blake, nu te teme!

– De ce zici mereu „nu te teme"? Poți s-o spui atunci când stai de vorbă cu ciobani și fetișcane, dar eu sunt om de știință. Teama mea e un fapt dovedit, calculat de rațiune și cu foarte puțin loc pentru încredere în îngeri. Blake îmbrățișă orașul cu privirea. Am să îl văd pe Yeats azi; mâine le va putea spune tuturor.

– Sunt mai multe lucruri în joc, nu doar cometa. Yerzinia are un plan, iar tu ești cheia acestuia. Are prieteni care uneltesc și... Abram făcu o pauză și îl privi pe Blake. Găsește *Nemorensis* și adu-mi-o! Asta poți să faci și singur. Te avertizez, însă, fă asta singur! Să nu te încrezi în nimeni!

– Unde să te găsesc după aceea? Pe un vârf de ac[1]? Ascuns în cămara mea?

– Pronunță-mi adevăratul nume!

Un curent puternic de aer trânti ușa. Bucățile fragile de lemn se împrăștiară pe podea, lăsând tocul gol și făcând balamalele să scârțâie. Abram cercetă camera de parcă ar fi căutat un șoarece în hambar.

– Ai un oaspete, doctore Blake, care își arată în cele din urmă chipul.

Abram alergă într-un colț și se lipi de zid. Blake rămase unde era, luminat de raza de soare care năvălea veselă pe fereastră, învăluit de un nor de praf ce se vedea în lumină ca un roi de albine.

– Nu văd nimic, ce e?

Se auzi un zgomot dinspre partea dreaptă, de parcă o creatură ar fi alergat pe lângă zid, târșâindu-și picioarele pe podea. Abram o luă la fugă, răsturnând totul în calea sa și ținându-și mâinile aproape de podea, de parcă ar fi vrut să prindă un animăluț mic și invizibil. Prin norul de praf, Blake deslușì o arătare mică, ce alerga pe podea, ca un cățeluș. Abram încercă să prindă creatura, râzând.

– E așa de amuzant să fugi după ei, strigă el alergând în jurul camerei, fără să îi pese ce strica.

---

[1] Aluzie la problema dezbătută de Thomas de Aquino – dacă mai mulți îngeri pot ocupa același loc în spațiu, idee parodiată apoi de diverși gânditori, în special din epoca iluministă, care încercau să demonstreze futilitatea preocupărilor filosofiei scolastice. Astfel, problema teologică a substanțialității îngerilor s-a transformat în interogația retorică: câți îngeri ar fi în stare să danseze pe vârful unui ac ascuțit? (n.tr.)

Blake apucă telescopul și îl ținu bine.

– Haide, Blake, e așa amuzant!

Abram sări pe un scaun, de acolo se agăță de draperie, apoi se prăbuși pe podea, luptându-se cu ceva invizibil în mâini.

– Nimic pe lume nu e mai plăcut decât să fugărești un dunamez, strigă el plin de încântare, ținând strâns o masă incertă, care începea să se materializeze.

– Ce e?

– E dovada, dovada că nu mint. E un dunamez, trimis să îți invadeze creierul, să locuiască în trupul tău și să fure cartea. Ar fi așteptat momentul potrivit și ar fi sărit în oasele tale, împingându-ți sufletul într-un colț al minții. Te-ar fi dus apoi pe scări, după aceea într-o trăsură, și de acolo, direct la stăpâna lui. Și, după cum îi cunosc pe dunamezi, ți-ar fi băut tot vinul înainte de asta!

Creatura începu să crească și prinse formă. Gâfâia și se zbătea să scape din strânsoarea lui Abram. Mârâia și horcăia pe nasul subțire și gura îngustă, plină de dinți ascuțiți.

– Ce vrei să îți dau ca să mă lași în pace? întrebă creatura, încercând să își întoarcă privirea spre înger.

– Nu vreau nimic de la tine, răspunse acesta aspru, prinzându-l de gât. Am să te trimit într-un loc de unde nu mai poți să faci rău.

– Nu, nu! Nu vreau să fac rău, am fost vrăjit și mi s-a poruncit să vin aici pentru ființa asta, mi s-a promis căldura și trupul ei, scheună arătarea.

– Cine ți-a poruncit?

– Nu pot să-i spun numele, m-ar ajunge și în iad și m-ar chinui mai mult decât ești tu în stare s-o faci.

Dunamezul se strâmbă de durere, prins ca într-o menghină de strânsoarea lui Abram. Blake simți că îl părăsesc puterile la vederea creaturii. Își dădu seama că o mai văzuse undeva, sculptată în piatră. În fața lui se afla unul dintre garguiele de pe acoperișurile caselor care alcătuiau Newman Row. Îl priviseră

cu ochi reci în fiecare zi, iar el nu se gândise nici o clipă la ei. Acum, unul dintre ei se afla în fața lui, viu, respirând. Inima îi bătea cu putere, iar panica pusese stăpânire pe el.

– Ce mai am de văzut? Mai au cerurile și alte surprize pentru mine? Dar Sekaris? Unde să fie?

– L-a luat prietenul tău, l-am văzut eu, interveni creatura, vorbind cu o voce răgușită și lăsând saliva să îi curgă din gură cu fiecare cuvânt. Când dormeai tu, l-a luat și l-a dus de aici. L-am urmărit și l-am ascultat. A dus creatura la o Societate, spunea că aceasta o să-i aduc celebritatea, spunea că o să-l facă bogat *Cronica.*

– Au obiceiul să mintă, Blake. Eu nu aș crede nici un cuvânt, îl întrerupse Abram și îl ridică de jos cu o mână.

– Ăsta e adevărul, țipă creatura, devenind mai vizibilă și mai solidă. Celălalt bărbat a cercetat camera înainte să plece, a scos un instrument și a încercat să facă astfel încât curentul electric să treacă electricitate prin corpul fiarei.

Blake se uită la Abram, confirmând din priviri existența unui asemenea instrument.

– Prietenul tău nu merită încrederea pe care i-ai arătat-o, în cazul acesta, zise Abram. Mă voi întoarce. Am multe să îți spun și avem atât de puțin timp la dispoziție! Mai întâi, trebuie să duc creatura asta în locul care îi e hărăzit, de unde nu se va mai întoarce niciodată.

Zicând acestea, strânse arătarea și mai puternic, sugrumând-o aproape.

– Nu, nu, nu! țipă dunamezul pe măsură ce Abram se dezintegra sub privirile lui Blake.

Bărbatul privi cum îngerul părea să devină opac, iar carnea îi era înghițită de o rază de lumină. Dispărea din ce în ce mai mult, ținând monstrul în brațe, până când dispăru complet.

Blake se uită împrejur. Camera părea goală și amenințătoare, iar soarele dimineții desena umbre pe podea. Abia

atunci observă pata de noroi de lângă ușă. Observă pentru prima oară urmele de mucegai ce duceau dinspre cameră înspre scara spiralată.

20. Morbus Gallicus[1]

Ferestrele din lemn ale trăsurii nu lăsau să intre decât o rază firavă de lumină. Roţile ei cu cercuri de fier răsunau pe caldarâmul acoperit cu noroi al străzilor londoneze. Agetta stătea chircită lângă uşă, înghesuită de Rumskin, simţind cum blana lui rece şi aspră o zgârie pe piele. Mirosul lui umplea trăsura întunecoasă şi plutea prin aer ca duhoarea unui animal în putrefacţie. Komos pufăia dintr-o pipă lungă şi albă, iar tutunul aprins îi colora faţa într-o nuanţă roşcată.

– Unde ne duci? întrebă Tegatus, lipit de uşă.

– Într-un loc... de bucurie şi plăcere... care e mai presus de puterea voastră de imaginaţie, răspunse Komos în timp ce fuma. Nu e departe, iar priveliştea e uluitoare. Dar locul unde veţi fi găzduiţi e întrucâtva sărăcăcios, nu tocmai aşa cum sunteţi obişnuiţi.

Bărbatul izbucni în râs, tuşind din pricina fumului. Diakka făcu un zgomot asemănător cu cel făcut de un copil care înghite lapte cald pe nerăsuflate.

---

[1] În limba latină, „Boala franţuzească", nume dat sifilisului în Italia şi Germania. (n.tr.)

Întunericul apăsător îi aduse aminte Agettei de momentul în care descoperise un gândac mare și negru plimbându-i-se pe față. Îl prinsese pe întuneric, în ciuda împotrivirii picioarelor lui pline de cârlige, și a faptului că acesta își lăsase un picior agățat de nara ei, ca o undiță neagră. Păstrase creatura într-o cutiuță neagră și o urmărea uneori cum se plimbă stângace pe podeaua camerei ei. Acum, prizonieră într-o trăsură ce gonea, încerca să facă timpul să treacă mai repede jucându-se cu degetul în păr sau privind atentă la pipa temnicerului ei. De fiecare dată când trăgea din pipă, masca îi era luminată de strălucirea ei arămie. Agetta era convinsă că îi mai auzise vocea și, în ciuda faptului că o forță întunecată o împiedica să își amintească cine era, în străfundul sufletului ei știa că era o parte a trecutului și cheia viitorului său.

Trăsura se opri brusc. Fata auzi strigăte venind de afară, iar Diakka o apucă de mână ca să nu scape. Tegatus căzu în față chiar peste picioarele creaturii, lovind-o cu capul în burtă, dar Rumskin îl făcu să se așeze la locul său cu o lovitură de picior.

Komos izbucni în râs, fără să îi pese de ce se întâmpla. Îndesă în pipă mai mult tutun verde și trase cu poftă pentru a menține focul aprins.

– Morbus Gallicus! țipă el. Mișcă trăsura asta și du-ne pe Fish Street Hill, repede!

Zicând acestea, lovi în plafonul trăsurii cu pumnul.

Se auzi un răspuns mormăit, iar trăsura zvâcni, avântându-se pe drumul desfundat.

– Omul e pe jumătate orb, pe jumătate surd și complet nebun, zise Komos, chicotind în sinea sa, de parcă ar fi ținut pentru el o glumă extraordinar de amuzantă. De asemenea, are doar jumătate... de... nas!

Ultimele cuvinte fuseseră scuipate printre hohote de râs. Ceilalți stăteau pe întuneric, fără să își dea seama de ce râdea astfel. Diakka mârâi, frecându-și fața de Agetta, slobozind pârțuri răsunătoare, însoțite de râgâieli nu mai puțin zgomotoase, ce umplură trăsura cu un miros insuportabil de pește.

– Cât mai e până acolo? întrebă fata făcând eforturi disperate să își țină respirația pentru a nu inhala nici duhoarea, nici fumul.

– Nu mult, răspunse Komos. O, dar nu îți dori să treacă mai repede timpul scurt pe care îl mai ai de trăit! Savurează toate clipele, inspiră adânc, de parcă fiecare suflare ar fi ultima...

Trăsura se zdruncina, trecând în goană peste cadavre de animale lăsate acolo unde muriseră.

– Cu ce scop ne duci acolo? întrebă Tegatus.

– Asta ar însemna să divulg un secret, râse Komos. Acesta e un experiment divin, *Gamma draconis*[1] întâlnirea timpului, venirea dragonului. Spune-i cum vrei, dar în curând ai să o vezi cu ochii tăi. La drept vorbind, vei face parte din eveniment.

Câteva minute mai târziu, după multe schimbări de direcție, trăsura opri, iar Komos se uită afară printr-un vizor.

– Gata, spuse el pe un ton ușurat. Acum trebuie să îi ducem înăuntru...

Agetta auzi cum coboară cineva de pe plafon și cade într-o băltoacă de pe stradă. Se auzi cum bărbatul scapă un geamăt prelung, adunându-se de pe jos și plângându-se amarnic.

– La naiba! strigă bărbatul de afară, după care se auzi un trosnet de bici. Ce te uiți așa la mine, iapă nenorocită?! Îți fac eu buzele să tremure, să vezi dacă îți mai place atunci!

Biciul se auzi din nou.

– Morbus Gallicus! strigă Komos pentru a acoperi zarva târgului de pește de afară. Ocupă-te de intrarea secretă și lasă-ne să ieșim!

Omul de afară intră sub trăsură și se auzi cum meșterește ceva, scoțând o placă lată și trăgând-o pe caldarâm. Intră încă o dată sub trăsură și desfăcu un panou din podea.

Agetta privi în jos și văzu un tunel adânc și întunecos, la capătul căruia abia se distingea un opaiț pâlpâind. Pe o parte a tunelului se vedea o scară de lemn ce părea să se îngusteze pe măsură ce se afunda mai mult.

---

[1] În limba latină, „gamma dragonului". *Gamma* este numele celei de-a treia litere a alfabetului grecesc. (n.tr.)

– Cine coboară primul? întrebă Komos lovindu-şi tacticos pipa de cizmă şi urmărind cum scrumul cade în genune ca o ploaie de stele. E un drum întunecos, dar o mare frumuseţe ne aşteaptă pe toţi în adâncurile gr-gr-gropii, se bâlbâi el chicotind.

Rumskin sări sălbatic pe locul de lângă Agetta şi de acolo plonjă în tunel, apucându-se agil de scară. Pe măsură ce cobora, bloca lumina opaiţului.

– C-c-cred că voi doi trebuie să coborâţi acum, continuă Komos, încercând din răsputeri să îşi controleze râsul. Morbus vă aşteaptă cu biciul, *dacă* vă trece prin cap să evadaţi. Nu e genul de om pe care să îl vezi la lumina zilei, căci are o figură croită pentru întuneric.

Komos îi făcu semn Agettei să coboare şi îşi întinse mâna când fata alunecă şi ajunse cu picioarele direct pe scara din lemn.

– Tu urmezi, îi spuse el lui Tegatus. Şi nu încerca să zbori! Morbus te-ar prinde din aer cum îşi prinde puricii de pe faţă.

Tegatus se lăsă în tunel, folosindu-se de scaune ca să-şi menţină echilibrul. Înainte de a apuca scara şi de a începe să coboare, privi atent pe stradă. Părea să se afle la baza unui monument impunător, înconjurat de bănci de lemn, aşezat pe un mic deal. În depărtare putu să vadă râul şi razele de lumină ce se reflectau pe suprafaţa acestuia. Lângă trăsură putea să vadă cizmele înalte din piele ale lui Morbus, negre şi murdare de noroi. Haina îi ajungea până jos, măturând murdăria de pe stradă. În jurul picioarelor se încolăcea biciul lui dublu.

Tegatus clipi, apoi începu să coboare scara. Komos îl urmă, aproape călcând pe mâinile îngerului pentru a-l face să se mişte mai repede. Deasupra lor, lumina începea să pălească, până fu stinsă cu totul de placa aşezată solemn la loc de Morbus.

De dedesubt se auzea un susur de apă. Tegatus se cutremura cu fiecare pas pe care îl făcea, gândindu-se la ce îi rezerva viitorul. Era mânios că se lăsase prins, că abandonase lupta cu atâta uşurinţă. Pe măsură ce cobora mai adânc, devenea conştient de cât de mult i se schimbase viaţa. Pe vremuri, purtase flamura Celui Preaînalt în Bătălia Cerurilor, când demonul fusese învins şi azvârlit la pământ. Acum, se strecura printr-un canal, ca un şoarece plin de

purici. Rușinea i se citea pe față și nu putea decât să se bucure că expresia îi era ascunsă de bezna ce domnea de jur împrejur.

De dedesubt, auzea mârâielile lui Rumskin, care călca vesel prin apa puțin adâncă. În scurt timp, stătea aproape de Agetta, cu apa curată de izvor ajungându-i până la glezne, luminat de un opaiț așezat pe un suport. Un tunel cobora abrupt în stânga lui, iar în cealaltă direcție se vedeau niște scări impunătoare ce duceau la o ușă de lemn cu clanța mare de alamă.

Komos scoase o cheie mare din buzunar, descuie și apoi deschise încet ușa.

– Puteți intra în camera voastră, zise el umplându-și din nou pipa, cu ochii umflați. Mai e un oaspete înăuntru, unul pe care sunt convins că îl cunoști bine, fată dragă.

Komos râse, împingându-i pe amândoi spre ușă, în vreme ce Rumskin se bălăcea în apă.

Agetta își ridică picioarele din șuvoiul rece de apă. Aceasta îi curățase noroiul adunat pe pantofi, iar răceala ei îi calmase nervii. Pași în cameră, privind atentă la pereții de marmură și la podeaua din piatră cenușie, organizată în modele geometrice complicate. Nu exista nici un fel de mobilă, în afară de banca lungă din marmură de pe peretele îndepărtat și de un candelabru cu șapte brațe, de pe care se scurgea pe podea ceară fierbinte. La un capăt al băncii stătea un bărbat, într-o poziție neconfortabilă, aparent inconștient, cu capul băgat într-un sac de cânepă și mâinile legate cu sfori groase.

Komos pufăi din pipă.

– Faceți-vă comozi! Morbus are să vă aducă niște mâncare, și ceva mai târziu are să înceapă distracția.

Îi făcu un semn lui Rumskin, care trase cele două zăvoare solide, apoi trecu prin ușa de lemn și se topi în zid. Agetta suspină atunci când văzu că Diakka dispare.

– Nu e legat nici de filozofie, nici de legile fizicii[1], spuse Komos, poate să vină și să plece oricând poftește. Animăluțul

[1] Inițial, fizica a fost o ramură a filosofiei, ca și astronomia, geometria, zoologia, psihologia. (n.tr.)

meu e o ființă care nu ascultă de regulile acestei lumi, ci numai de vocea adevăratului său stăpân.

– Și ce face potaia ta acum? întrebă Agetta, așezându-se pe bancă.

– Stă și păzește tunelul de intruși și de nebuni care au impresia că pot să evadeze.

– Unde ne aflăm?

– Are prea puțină importanță pentru voi, dar vă voi spune. Sunteți la cincisprezece metri sub Fish Street, la piciorul Coloanei. L-am construit ca să comemorăm Marele Incendiu, cel pe care *noi* l-am început. Incendiul pe care niște idioți l-au stins înainte ca acesta să își poată desăvârși opera. Acum a venit timpul ca legea să se împlinească, iar voi doi aveți să ne ajutați în această misiune. O fată neprihănită... aripi de înger... ochi de broască... și toate celelalte pe care gloata oarbă crede că le introducem în rimele noastre.

Komos chicoti și se îndreptă spre ușă.

– Vă las în compania amicului vostru. Să nu vă treacă prin minte să evadați –, Rumskin nu a primit nimic de mâncare.

Bărbatul trânti ușa, iar cei doi fură lăsați singuri.

Din tunelul de afară se auzi un urlet canin, prelung și puternic, ce răsună din perete în perete și se pierdu în depărtare. Rumskin își vârî capul prin ușă de parcă aceasta nici nu ar fi existat. Căpățâna părea să plutească prin aer, separată parcă de trup, apoi dispăru din nou.

– Creatura se joacă cu tine, spuse Tegatus, plimbându-se cu pași mari prin cameră.

– Agetta, tu ești? se auzi vocea stinsă a bărbatului cu capul acoperit.

Era Thaddeus, încă în viață. Agetta se grăbi să ajungă lângă el și îi scoase sacul de pe cap. Creștetul îi era plin de sânge, iar în jurul gâtului avea un laț subțire, din mătase. În picioare avea botoșei din pânză albastră, legați cu șireturi galbene.

– Ce ți-au făcut? îl întrebă fata, ajutându-l să se așeze mai bine pe bancă și încercând să îi desfacă legăturile de la mâini.

– Au venit după *Nemorensis*. Au crezut că eu o am. Știi unde e? întrebă Thaddeus neliniștit. Nu pot să mă gândesc la altceva.

Bărbatul se opri și se uită la Tegatus.

– El cine e? întrebă suspicios.

– E Tegatus. L-am găsit în mansarda hanului tatălui meu, răspunse Agetta, zâmbind. E un înger.

– Și atunci de ce e aici? Nu poate să scape, să își ia zborul?

– A avut Sarapuk grijă de asta. I-a smuls toate penele și i-a răpit puterea. A făcut ceva greșit la un moment dat, ceva care l-a făcut aproape egal cu noi, povesti fata de parcă acesta nici nu s-ar fi aflat în cameră. Ți-am găsit cartea, dar e mai bine să nu îți spunem unde e. Rumskin probabil că ne ascultă.

– Niciodată nu a zămislit întunericul ceva mai hidos. El e bestia care m-a târât până aici, ca pe o mâță smulsă de pe covorașul ei, și m-a azvârlit aici. S-a întors azi de dimineață să mă tortureze, adus de stăpânului lui care miroase urât, Morbus.

– Ce o să ne facă? întrebă Agetta.

– Nu au de gând să ne spună, dar spuneți-mi voi tot ce știți.

Se auzi un zgomot puternic la intrarea în tunel și pași grei coborând pe scara de lemn. O creatură întunecată, cu capul acoperit, se uită pe vizorul ușii.

– Morbus! exclamă Tegatus, încercând să se ridice în picioare. Stai în spate, are un caracter vulcanic. Stai în spatele meu, Agetta, urăște copiii! continuă Tegatus, de parcă l-ar fi cunoscut foarte bine.

Ușa fu deschisă cu brutalitate și un bărbat îmbrăcat cu o haină lungă până în pământ intră în cameră.

– Mâncarea, zise acesta cu o voce aspră și dură ca un bloc de cremene. N-am idee de ce vă dau, dacă tot o să crăpați. Strică mâncarea. Ce, condamnaților le aduci micu' dejun?!

Zicând acestea, ajunse în mijlocul camerei, trăgând după el un sac plin cu pâine și brânză.

Aflându-se în spatele lui Tegatus, Agetta trase cu ochiul și rămase cu gura căscată de mirare când văzu fața hidoasă a lui Morbus. Buzele îi erau umflate și pline de bube, pleoapele îi erau

pline de răni deschise iar în mijlocul feței mâncate de vărsat se afla o gaură neagră acoperită parțial de o bucată de piele care se mișca atunci când bărbatul inspira sau expira. Fata nu mai văzuse în viața ei un om atât de hidos. Morbus părea un cadavru viu, un om mâncat încet de duhoarea morții. Văzu expresia de pe chipul ei și își dădu seama ce gândește.

– N-ai mai văzut unu' ca Morbus înainte, fetițo? Put la fel de rău pe cât arăt? Bărbatul se aplecă spre ea, scuipându-și cuvintele. Bracegirdle nu o să fie mereu aici să aibă grijă de tine... Poate vin într-o noapte să îți fur un pupic de pe buzele alea dulci. Atunci să te văd pe unde scoți cămașa, cum porți și tu boala mea.

Morbus făcu un pas în spate și se uită la Tegatus.

– Ei, asta-i bună! Dacă nu mă-nșel, ești un înger, ai pe urechea dreaptă semnu' lăsat de sângele mielului. De mult n-am mai văzut semnu' ăsta. De mult, și nu în gaura asta nenorocită. Înseamnă că te-au adus pentru cheful din seara asta. Tu ești găina – o să te ferchezuiască, o să te curețe de pene și o să te dea lu' Rumskin. Ce mai noapte o să fie!

Morbus își scoase căciula. O șuviță lungă și groasă căzu pe jos, ca smulsă din rădăcină. Craniul lui era acoperit de pustule, care arătau precum niște vulcani din care erupea puroiul galben. Agetta încercă să își îngroape fața în haina lui Tegatus, pentru a-și feri privirea de imaginea scârboasă.

– Nu te ascunzi tu de mine, nu când ești aici. Aici nu ești în siguranță nici când dormi. Chiar și când dormi, ei pot să vadă ce zace în capul tău. Ia aminte, fata lu' Lamian, nu împărtăși ce gândești cu nimeni!

– Știi cine sunt? întrebă speriată Agetta.

Morbus rânji spre Tegatus, în vreme ce pe obraz i se scurgea o dâră groasă de mucus.

– Habar n-ai, fato, nu-i așa? Câte s-au întâmplat și tu habar n-ai! Morbus grohăi, încercând să își curețe gâtul umflat. Te-am așteptat de mulți ani, te-am urmărit cum crești și ți-am ținut cât am putut de departe îngerul păzitor. Tot timpu'. Nu mai știi, fetițo, că mâine e ziua ta? O să ajungi la vârsta când nu mai ai

credința de copil și ți se umple capu' de îndoieli de om mare. Așa că ritualu' o să aibă loc, și o să te schimbi văzând cu ochii. Cu o mână de ajutor de la un înger...

Morbus râse, aruncă pe jos sacul cu pâine și se întoarse către ușă.

– Mai ai juma' de zi de copilărie. Bucură-te de ea, fetițo! Se uită apoi la înger. Și tu, gândește-te la un nume! În seara asta te faci fratele lu' Rumskin.

Morbus trânti ușa, apoi trase cele două zăvoare. Agetta se uită la Thaddeus. Ochii lui păreau să știe mai mult decât i-ar fi fost dispusă gura să dezvăluie.

– Ce au de gând să îmi facă? întrebă fata, încercând să găsească nodul legăturilor lui.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi, nu cred că îți vor face vreun rău. Cât despre înger, dintr-un motiv sau altul, i-a sosit ceasul. Va fi transformat în Diakka – aceasta e soarta care îi așteaptă pe cei care au abandonat harul divin din lăcomie pământească.

Tegatus alunecă încet pe zidul de marmură și se ghemui pe pietrele reci ale podelei. Părea că orice urmă de viață îi părăsise trupul. Pe chip i se întipărise disperarea.

– Știam că într-o zi se va ajunge și aici, dar nu așa curând, zise el îngropându-și fața în palme. Raiul mi s-a părut atât de mohorât... Am privit lumea și am găsit-o atât de glorioasă încât am vrut să fiu parte din ea. După aceea, am găsit-o pe ea... privea luciul marelui râu, stătea pe malul Eufratului și se uita la propria imagine. Din clipa aceea, am fost gata să las totul în urmă. Tegatus se uită la cei doi. Ce m-a răscolit mai mult decât orice a fost faptul că mă putea vedea. Îmi amintesc primele ei cuvinte: „Să îți privești propriul chip nu va fi niciodată la fel de minunat ca a privi în ochii unui serafim"[1].

Dintr-odată, se auzi un țipăt prelung. Ușa începu să se zguduie la fiecare răsuflare a creaturii care încerca să își croiască drum prin crăpătura îngustă dintre podea și scândurile groase de stejar. Fiara

[1] Serafimii sunt considerați în religia creștină îngeri de rang înalt, inferiori numai arhanghelilor. (n.tr.)

sărea și lovea în lemn. Tegatus se ridică în picioare și alergă la ușă ca să se uite prin vizor.

Atacul veni pe neașteptate, iute ca lovitura unei cobre. Două gheare lungi îi străpunseră îngerului obrazul până la os. Tegatus fu agățat ca o păpușă, apoi azvârlit la pământ. Se trase înapoi, pe măsură ce creatura își apăsa nasul de zăbrelele din fier. Lingând sângele de înger de pe ghearele sale lungi, Rumskin se uita în cameră, adulmeca aerul mârâind și își arăta colții.

21. *Salve, Regina, Mater Misericordiae*[1]

Grub Street mirosea a alge putrede, duhoare purtată de briză dinspre malurile mocirloase ale Tamisei. Cu fiecare pas pe care îl făcea, îndepărtându-se de Bloomsbury Square, trecea pe lângă mai mulți oameni adunați în grupuri care se uitau la cer și arătau cu degetul la cometa în formă de pește ce plutea deasupra lor. În mod bizar, se simțea mândru că o văzuse venind, știind că nimeni nu ar putea să o privească în felul lui – oamenii de rând se uitau la ea cu frică, iar bogătașilor nu le păsa, pentru că erau prea ocupați să își umple burțile. Însingurat, bărbatul își ridică gulerul pentru a se apăra de vântul tăios și de vorbele semenilor săi, mergând hotărât înainte, folosindu-se de bastonul în care era ascunsă o lamă de sabie.

Din trei pași ajunse de pe strada acoperită cu mormane de ziare în biroul *London Chronicle*. Ușa era deschisă și biroul neobișnuit de gol. Bătrâna care stătea la o masă, cu un dinte precum un pisc îngălbenit ieșindu-i dintre buzele subțiri, nu era de găsit. Nici urmă de băiețași alergând în picioarele goale ca să

[1] Sintagmă latinească, folosită într-o cântare liturgică, redată în limba română sub forma „Bucură-te, maică a îndurărilor". (n.tr.)

înșface noi teancuri de jurnale, blestemând orice le stătea în cale cu abilitate de birjar. Casa era goală și mută.

Blake ridică un exemplar din *Cronica* de dimineață. Pe prima pagină, sub reportajele lungi despre ce corăbii se mai scufundaseră și cine mai fusese spânzurat, se afla știrea despre cometă. Într-un paragraf aproape ininteligibil era rezumată munca lui de o viață: „Nouă stea descoperită de oamenii de știință. Orașul nu e în pericol..."

Blake citi mai departe. Literele vorbeau cu vocea lui Flamberg, reducând descoperirea lui la nivelul unei tehnici noi de vindecare a negilor sau al unei ciudățenii demne de expus într-o menajerie. Ceea ce puteau vedea cititorii pe cer nu avea să aibă nici o importanță pentru ei, nu era decât un corp ceresc trecând pe lângă o planetă singuratică, o minune la fel de interesantă ca un spânzurat.

„Nu vă temeți! Bucurați-vă de spectacol!" Blake citi de mai multe ori acest ultim rând și auzi parcă vocea lui Flamberg.

Mototoli furios ziarul și îl azvârli pe stradă, căutându-l pe Yeats pentru a-i cere explicații. De la etajul superior, auzi pași. O ușă se trânti, apoi se așternu liniștea. Blake duse mâna la mânerul de argint al bastonului. Capul de leu i se potrivea bine în palmă și îi mai alina durerea provocată de arsură. Faptul de a ști că în baston are ascunsă o armă îl liniștea. Nu voia să fie luat prin surprindere, în vreme ce urca pe scări.

Ajuns la etaj, traversă un hol ce ducea la o cămăruță nu prea mare, folosită drept birou. Pereții erau întunecoși și murdari, îngălbeniți de fumul persistent de tutun. În aer plutea un miros înțepător de tutun din Virginia, amestecat cu vin trezit. Nu se auzea nici un sunet. Blake strigă:

– Yeats, unde ești, omule?

Vocea sa răsună în camera lipsită de viață.

Bărbatul mai făcu câțiva pași, intră în cameră și văzu în stânga o masă de lucru impunătoare, din stejar, și un fotoliu de piele. Prăbușit peste birou, cu capul pe un morman de hârtii, Yeats părea să fie un urs adormit.

– Yeats, trezește-te! zise Blake, împungându-l cu bastonul.

Ziaristul nu răspunse. Continua să doarmă, cu capul întors într-o parte, în timp ce din gură i se scurgea un firicel de salivă amestecată cu sânge.

– Trezește-te! zise Blake împungându-l ceva mai energic. Nu e vremea de dormit acum!

Enervat, Blake îl împinse cu putere. Yeats alunecă pe podea, unde rămase întins. Era mort. Buzele albastre erau un argument destul de convingător. Fața îi era congestionată într-o expresie de groază, care îl răscoli pe Blake. În mijlocul pieptului avea o rană rotundă, de mărimea unui pumn, ca și cum cineva ar fi folosit un instrument chirurgical pentru a-i extrage inima. Marginile rănii erau cauterizate, iar haina groasă și vesta dublă fuseseră arse.

Blake tuși, sufocându-se la vederea cadavrului celui pe care îl cunoscuse bine în viață, dar care acum îl îngrozea. Din camera alăturată, auzi pași grei pe podeaua șubredă din lemn, apoi un zgomot de ușă trântită. Scoase lama din baston și se întoarse către ușă. Se gândi la Abram – și-ar fi dorit ca îngerul să îi fie aproape și să îl ajute în situația pe care o prevedea nu tocmai plăcută. Își închipui ce se întâmpla în cealaltă cameră. Știa că acolo se afla un dulap cu uși pictate în culori vii și că acolo avea să își întâlnească soarta.

Mergând repede și cât putea de silențios, Blake ieși din cameră și se uită pe hol. Aceasta era camera de lucru a lui Yeats. Pe podea erau aruncate foi de hârtie și cărți deschise. O canapea mare era așezată chiar sub fereastra înaltă ce dădea spre o alee întunecoasă; în colț se afla o masă cu un singur scaun, iar pe farfuria olandeză se vedea un prânz doar pe jumătate mâncat. Întreaga scenă era luminată de un opaiț palid.

Privirea lui Blake se încețoșă, bântuită de gânduri ciudate legate de *Nemorensis* și de pofta nebună de a mai vedea cartea încă o dată, de a o căuta în ascunzătoare. Părea că tomul îl strigă pe nume, că îngână un cântec în afara timpului. Îi veni în minte imaginea Agettei, și, plin de furie, lovi cu sabia în canapea, spintecând-o și făcând-o să plesnească asemenea unui purceluș

bine gătit, umplând camera de studiu cu fulgi albi, care plutiră prin aer precum zăpada, acoperind podeaua cu o haină luminoasă. Lovi cu piciorul în canapea până obosi, râzând ca un nebun, urmărind cum e acoperit de valurile succesive de fulgi de gâscă.

Blake se prăbuşi pe sofa râzând. Reveria lui însă fu întreruptă brutal de zgomotul ce se auzea prin panoul de lemn la doar câţiva metri distanţă. Răpăitul se acceleră. Întreaga cameră începu să vibreze, fiecare cărămidă se cutremură, iar zgomotul părea să vină din toate direcţiile.

Blake sări în picioare, cu sabia pregătită, agitând-o de parcă ar fi tăiat în bucăţi un duşman invizibil.

– Poţi să te apropii, creatură! Nu mă tem de tine, strigă el, abia reuşind să articuleze ultimele cuvinte. Hai să terminăm aici şi acum! insistă el, dorindu-şi din tot sufletul ca Abram să îl audă şi să uite de nechibzuita lui cerere de a fi lăsat în pace.

Răpăitul deveni mai intens cu fiecare lovitură, răsunând din perete în perete, ca un regiment de toboşari nevăzuţi.

– Lasă-mă în pace! ţipă Blake, abia auzindu-se din pricina vacarmului. Vino şi hai să ne luptăm faţă în faţă!

Bătăile se opriră brusc, lăsând în urmă o linişte lugubră şi o ploaie molcomă de fulgi. Blake ştia că adversarul e pe aproape. În vreme ce încerca să îşi imagineze ce avea să se întâmple, emoţiile i se perindau prin suflet cu o viteză ameţitoare, curajul nebun fiind înlocuit într-o clipă de spaima paralizantă. Voia să fugă, dar ceva îl ţinea pe loc. Simţea că ceea ce avea să îndure nu era de natură omenească: simţea că o fantasmă sau o creatură a întunericului era pe punctul de a i se revela.

Blake nu văzu cum panoul îngust ce acoperea ieşirea dinspre râu, aflat în spatele lui, se deschide încet. Scârţâitul abia perceptibil al balamalelor îl alertă. Întorcându-se, bărbatul îl văzu pe Sekaris sprijinindu-se de zid, molfăind din inima plină de sânge, pe care o ţinea în mână de parcă ar fi fost un măr.

– Blake, zise monstrul blând, ca o pisică alintată, ne întâlnim în cele din urmă doar noi doi.

Sekaris zâmbi, muşcând puţin câte puţin din inima lui Yeats.

– De ce l-ai omorât? întrebă îngrozit Blake, făcând un pas înapoi.

– Așa mi s-a spus... Și ideea mi s-a părut atrăgătoare.

Sekaris începu să se apropie. În piept i se vedea rana de glonț vindecată, acoperită acum de o bucată de piele mai închisă la culoare.

– Te vindeci repede pentru un monstru făcut din mizerie, zise bărbatul, căutând disperat cu privirea o cale de scăpare.

– Am avut parte de un vraci de nădejde, unul care mi-a binecuvântat rana cu lacrimi de înger și cu poftele inimii lui.

– Lacrimi de înger? Acestea sunt leacurile unor șarlatani, niște falsuri, niște înșelătorii!

– Ciudat fel de a vorbi despre prietenul tău, zise monstrul cu ochi arzători. Ai putea să-ți faci situația mai ușoară și să te predai fără luptă. Aș putea să o fac la fel de repede ca în cazul celuilalt bărbat. A murit atât de repede, atât de grațios! Aproape că s-a înecat cu propria limbă atunci când m-a văzut. Nu își mai găsea cuvintele! O, ce om... lipsit de inimă! Zicând acestea, creatura mai mușcă un pic din nefericitul organ. S-ar termina totul foarte repede, promit.

Monstrul chicoti scurt, iar frunzele de pe față i se mișcară, ca unduite de vânt.

– Sunt bărbat! Nu pot să mă predau fără să lupt. Așa că vino să iei ce vrei de la mine, dar va trebui să te lupți pentru pielea mea, căci sufletul meu nu e de vânzare.

– Ei, crezi că ai un suflet? Că ai să continui să trăiești după moarte? Nu îți mai face iluzii! Nu ești alcătuit decât din piele, oase și o minte care te înșală. Nu sunteți buni decât de mâncare, dar chiar și aici trebuie să alegi doar anumite părți.

Sekaris izbucni în râs, aruncând spre Blake resturile inimii.

– Atunci, oțelul meu împotriva oțelului tău! zise bărbatul, agitându-și sabia și oprindu-l în loc pe monstru.

Pe podea câteva pene negre căzură, contrastând puternic cu albul fulgilor de gâscă. Apărură din ce în ce mai multe, plutind ca

o ceață întunecoasă și umplând camera. Din toate direcțiile se auziră țipetele stăncuțelor care se adunară deasupra lui.

Blake încerca să spintece păsările care zburau agitate de jur împrejur, străduindu-se să îi scoată ochii. Omorî una, apoi alta și alta. Toate explodară de îndată ce le lovi cu sabia. Sekaris nu se grăbea, așteptând ca Blake să obosească pe măsură ce se lupta cu păsările care îl ciupeau de brațe și îl trăgeau de păr. Din ce în ce mai multe păsări umplură aerul, împingându-l pe Blake într-un colț al camerei, în vreme ce Sekaris îi supraveghea fiecare mișcare.

Bărbatul se întoarse, sări pe canapea și sparse fereastra cu mânerul sabiei. Zgomotul străzii umplu camera și țipetele păsărilor invadară aerul proaspăt al dimineții de afară.

Blake se prăbuși pe podea.

– Doar eu și cu tine, Sekaris, față în față, fără uliii ăștia care să te ajute!

Monstrul izbucni în râs.

– Vitejia ta vine cam târziu. Din țărână ești făcut, în țărână te vei întoarce.

Zicând acestea, se repezi la el, mârâind. Dintr-un pas, ajunse la el și își încleștă degetele lungi la gâtul lui Blake, mușcându-l de față. Bărbatul se trase înapoi și se împiedică. Sekaris îl urmări și îl prinse, apăsându-l cu mâna pe piept. Blake răcni de durere, simțind cum arsura îi trece prin piele, aprinzându-i haina și vesta.

– Renunță, Blake, lasă-mă să îți iau inima și am să îți spun adevărul despre sufletul tău!

Blake îl izbi pe Sekaris peste față cu mânerul sabiei, împrăștiind frunze uscate pe podea. Văzu cum în locul lor înmuguresc imediat altele. Sekaris îl împinse la perete, ridicându-l de jos și sprijinindu-l cu o forță de nebănuit. Își trase o mână înapoi, pregătindu-se să îl ucidă pe bărbat, sfârtecându-i pieptul cu o singură mișcare.

Sabia lui Blake se avântă furioasă și trecu prin argilă și lemn, retezând de la încheietură brațul monstrului. Palma verde căzu pe podea, iar degetele se uscară cu repeziciune, strângându-se ca

picioarele unui păianjen mort. Sekaris îl scăpă pe Blake, iar acesta profită și lovi încă o dată cu sabia, care alunecă pe capul bestiei, împrăștiind frunze în toate direcțiile, ca o furtună de toamnă. Creatura se clătină din pricina durerii și căzu pe spate. Blake sări pe ea, și de acolo în cealaltă parte a camerei, înspre ușa secretă. Plonjă în bezna pasajului ascuns, trântind ușa în spatele lui încercând cu disperare să găsească zăvorul. Nările i se umplură de duhoarea râului, pe măsură ce alerga pe scări în jos și susurul Tamisei se auzea mai puternic. De deasupra, auzi zgomotul puternic al ușii de stejar făcute aschii de asaltul necruțător al bestiei, care pornise din nou la vânătoare.

Alergând prin întunericul profund, Blake se lovea de ziduri, în timp ce pe față i se înfășurau pânze groase de păianjen. În depărtare, se vedea lumina palidă a zilei. Bărbatul alergă și mai repede, încercând să se distanțeze cât mai mult de monstru. Lumina devenea mai puternică, iar Blake zări conturul unei uși, desenat în lumina soarelui. În același timp, bărbatul era conștient că Sekaris se apropia, grohăind ca un porc prins într-o capcană.

Blake se lovi de ușă și căută cât putu de repede cheia. Aceasta era ruginită și blocată în broască, iar când Blake o roti cu forță, i se rupse în mână. Grohăiturile creșteau, semn că Sekaris se apropia în întuneric. Blake se luptă să deschidă ușa, dar nu reuși să o deschidă și să își câștige astfel libertatea. Se întoarse și văzu cum creatura se apropie din ce în ce mai mult, tropăind prin băltoacele de rouă de pe jos.

Blake nu putea să scape. Văzu ochii monstrului strălucind prin beznă și dinții de un alb amenințător. Din zece pași avea să îl ajungă. Se încordă, și, cu un ultim efort, lovi cu sabia. Fiara fu lovită în piept, dar inerția o făcu să continue. Se prăbuși peste Blake, proiectându-l prin ușă, care cedă din balamale. Blake și monstrul fură azvârliți afară, la lumina zilei.

Pentru o clipă, amândoi rămaseră încremeniți pe treptele umede, acoperite cu alge, care coborau spre râu. Apoi Sekaris sări în picioare, iar Blake îl urmări cum încearca să vadă, orbit de lumină. Se clătina. Din rană îi curgea sânge verde, prelingându-i-se

pe abdomen ca un văl de licheni. Bărbatul mai lovi o dată monstrul, retezându-i un picior. Sekaris se prăbuşi pe spate, rostogolindu-se în apa adâncă a râului. Blake se uită şi văzu cum creatura se scufundă cu faţa în jos, se zbătu un pic, după care fu înghiţită definitiv de adâncuri.

– Interesant, se auzi o voce din umbră. Chiar mă întrebam cum ai să îl înfrângi pe Sekaris.

Abram Rickards se apropie, punându-şi pe nas ochelarii albaştri.

– O creatură de felul acesta poate suporta multe, şi nu îmi amintesc să se fi înecat vreuna. Ca să îl omori, cel mai bine e să îi spinteci pieptul şi să smulgi de acolo cochilia ce îi ţine loc de inimă. O scoţi şi o distrugi – abia atunci poţi fi sigur că monstrul a murit.

– Să înţeleg că ai fost prin preajmă tot timpul, ca o dădacă, aşteptând primul plânset ca să apari, zise Blake ridicându-se în picioare şi îndreptându-se către intrarea în tunel.

– Aş prefera să spun că am fost intrigat, răspunse Abram zâmbind. Ţi-am promis că nu am să intervin şi iată că m-am ţinut de cuvânt. M-am arătat abia după ce am ştiut că ai câştigat.

– Şi dacă el ar fi fost mai puternic, ce ai fi făcut?

– Ai fi murit. Am promis să nu intervin. Ţi-aş fi condus sufletul către ceea ce îl aştepta şi aş fi ascultat cum te văicăreşti pentru că nu am intervenit să te salvez. Îngerul privi către cer. Dar ai o problemă mai mare decât Sekaris, zise el arătând cu degetul către cometa care putea fi văzută foarte clar pe cer.

– Steaua se avântă către noi şi de-acum nimic nu o mai poate opri.

Blake îşi înălţă privirea, şi, spre groaza lui, deslusi dâre albe de abur ce se iveau pe cer de peste tot, pe măsură ce fragmente din cometă se prăbuşeau peste oraş. Din toate direcţiile se auzea uruitul înfundat al meteoriţilor care se vaporizau deasupra, făcând să plouă peste Londra miriade de pietre mici care se desprinseseră din cometă şi se avântaseră înainte, ca nişte crainici ai nenorocirii care avea să se producă. Se prăbuşeau în atmosferă,

șuierând pe măsură ce căldura topea tonele de noroi înghețat care călătoriseră prin timp și spațiu pentru a bombarda planeta. Cerul explodă într-o beție de culori, pe măsură ce cristalele se apropiau de Pământ.

Blake fugi spre scări. De pe chei vedea turla impunătoare a Catedralei St. Paul, colorată de lumina cerului sfâșiat de explozii.

Se auzi un bubuit de tunet când o sferă incandescentă de gheață și rocă trecu prin atmosferă precum un bulgăre uriaș de grăsime. Se prăvăli peste biserică, iar de pe străzile paralizate ale orașului se înălțară țipete de spaimă. Unda de șoc se propagă pe străzi și alei, nimicind tot ce îi stătea în cale și devorându-i pe cei prea slabi ca să fugă. Părea că întreg orașul fugea spre râu. Pe măsură ce ultimele proiectile celeste izbeau pământul, țipetele mulțimii se apropiau.

Blake se uită la înger, cu o expresie de disperare întipărită pe chip.

– În tunel, zise Abram calm. Nebunia e pe cale să lovească.

22. *Gemara Ge-Hinnom*[1]

Dedesubtul Marii Coloane, zgomotul infernal al meteoriților prăbușindu-se pe pământ făcea pereții celulei să vibreze, iar când domul Catedralei St. Paul fu lovit, impactul se resimți până în măruntaiele pământului. Candelabrul începu să se miște, iar podeaua se cutremură, făcându-i pe cei trei prizonieri să își piardă echilibrul, și deschizând ușa bine ferecată. Rumskin năvăli în cameră, se roti mârâind ca o maimuță prinsă într-o cușcă, îl lovi cu sălbăticie pe Tegatus, apoi dispăru prin ușă, îndepărtându-se.

– O altă nenorocire a lovit orașul, zise Thaddeus, ridicându-se în picioare. Poate că asta îi va face să-și schimbe planurile în privința ta.

– Ce planuri, Thaddeus? Cine sunt ăștia și de ce m-au ales pe mine? întrebă Agetta.

– Cei care construiesc un viitor nou, o societate nouă. Din ceea ce mi-a povestit Morbus Gallicus, am înțeles că se întâmplă ceva din care tu și cu mine facem parte integrantă. E ceva ce

[1] *Gehinnom* reprezintă, în tradiția iudaică, iadul. Cuvântul românesc cel mai apropiat este „gheenă", provenit din *gehenna*, substantiv folosit în latina creștină. (n.tr.)

mintea mea slabă nu poate să înțeleagă, dar sunt sigur că nu ne vor răul.

– Nu vreau să stau aici, Thaddeus. Trebuie să scăpăm de-aici! Putem să le dăm cartea, oricum nu ne e de nici un folos, zise Agetta hotărâtă și îl apucă pe librar de mână.

– Trebuie să stăm aici, copilă, să vedem ce vor de la noi. Nu cred că au ceva cu noi, ci cu îngerul.

– Nu pe tine te vor transforma în prietenul lui Rumskin, nu-i așa? exclamă Tegatus, privindu-l mânios pe Thaddeus. Prefer să îmi încerc norocul evadând decât să aștept să vină ei să îmi transforme trupul în carne de pui.

– Sunt de partea lui Tegatus, spuse Agetta dând drumul mâinii lui Thaddeus. Ai văzut ce i-a făcut creatura. Nu merită să moară, trebuie să fugim de aici.

– Eu zic să așteptăm. Am putea să vorbim cu ei, să le spunem unde e *Nemorensis* și să negociem eliberarea noastră. Noi nu am păți nimic, doar îngerul ar avea de suferit.

Tegatus se apropie de ușă și trase de balamale, smulgându-le din perete. Zăvorul plesni, iar ușa căzu pe podea. Un curent de aer rece venind dinspre tunel invadă celula.

– Eu plec. Am suferit destul. Veniți dacă vreți, dar eu, cât timp am stat aici, am înțeles unde mi-e locul, ce am lăsat în urmă, și că există o cale de a-mi răscumpăra greșelile față de stăpânul meu.

– Unde e cartea, Agetta? Spune-mi unde e! strigă Thaddeus.

Vocea lui părea transformată, plină de furie. Orice urmă de blândețe dispăruse și o privea mânios.

– Vreau să aflu înainte să pleci. Rumskin ar putea să fie chemat în orice clipă și să dea de urma voastră.

Agetta își dădu seama că ceva era în neregulă. Thaddeus striga în gura mare, sperând să fie auzit. Într-o clipă se transformase și nu mai vorbea ca un prieten, ci ca un tată, văzând în ea numai o unealtă, utilă numai dacă îi spunea ce știa. Păși în spate, spre Tegatus, uitând complet de ura prostească pe care i-o purtase acestuia.

– Dacă îți spun unde e cartea, mă lași să plec? întrebă ea, întinzând mâna spre înger.

– Aș ține cont de asta, răspunse Thaddeus. Aș putea să îi conving să îți salveze viața.

– Ești cu adevărat prizonier? întrebă Agetta, apropiindu-se pas cu pas de ușă.

– Un oaspete prizonier, prins printr-un truc, dar în orice caz, prieten. Și știu ce îți rezervă viitorul, răspunse Thaddeus, înclinându-și capul și zâmbind, conștient că vorbele lui o răniseră pe față. Ai fi mai în siguranță dacă ai rămâne aici. Lasă-l pe înger să plece și putem să luăm cina pe care ți-am promis-o. De fapt, voiam să te întreb dacă nu ai vrea să vii să lucrezi la mine, să devii librăreasă, cea mai bună din Londra?

Thaddeus vorbea plin de mândrie, ridicând din sprâncenele și afișând un zâmbet larg, în vreme ce nările îi tremurau ca unui iepure.

Agetta lăsă mâna îngerului și îi zâmbi drept răspuns, cercetându-i fața după cel mai mic indiciu de falsitate. Thaddeus continuă să zâmbească mult după ce rânjetul nu-și mai avea rostul, așteptând răspunsul ei.

– Am să plec cu îngerul, spuse ea în cele din urmă, îndreptându-se către ușă. Nu vreau să am de-a face cu oamenii ăștia. Viața înseamnă mai mult decât mâncare scumpă și haine frumoase, ca cele purtate de cucoanele de pe Fleet Street. După o scurtă pauză, fata continuă: Cred că librăria ta ar fi prea mult pentru mine, nu aș fi în stare să devin librăreasă.

Agetta se întoarse și îl privi pe Tegatus. Acesta smulse două dintre cele mai lungi lumânări din candelabru, îi făcu semn să se îndrepte către ieșire, după care ieși tăcut din celulă, pășind în întunericul tunelului.

– Stați, vin și eu cu voi! strigă Thaddeus, aruncându-și legăturile de pe mâini și luând-o la fugă în spatele lor. Nu pot să stau aici! Mai sunt și alți temniceri în afară de Morbus Gallicus!

Agetta și îngerul alergară prin tunel, în vreme ce susurul Tamisei devenea din ce în ce mai distinct. Thaddeus își croia

drum prin întuneric, încercând să țină pasul cu siluetele lor tremurătoare, ghidându-se după zgomotul de pași. Tegatus o ținea strâns de mână pe Agetta, trăgând-o după el. Vorbeau în șoaptă, sperând ca Thaddeus să nu îi audă.

– Dacă scăpăm din tunel, putem să ne întoarcem la librărie și să luăm cartea, spuse Tegatus, luptându-se cu apa tot mai adâncă. Trebuie să fie adusă înapoi în rai ori, dacă nu, distrusă. Nu pot să o las în mâinile lui, e ceva în neregulă cu prietenul tău.

Agetta nu răspunse, dar descoperi că e de acord cu îngerul. Se gândise atât de mult la prietenie, visase la cum avea să fie, iar acum înțelegea că Thaddeus era mai mult decât o lăsase pe ea să întrevadă.

– Așteptați-mă! se auzi vocea stinsă a acestuia. Voi aveți lumina, eu alerg pe întuneric!

Cei doi nu îi dădură atenție, continuându-și drumul. Agetta își ridică privirea și în lumina palidă a lumânării văzu pe tavan un șoarece alb, care o privi cu ochii săi negri, apoi își scutură blana de apă. De deasupra, din stradă, ajungeau la ei zgomotele stridente ale panicii care punea stăpânire pe oameni, făcându-i să își abandoneze bunurile și să fugă din capitală. Căruțele goneau pe străzi, iar strigătele săracilor străpungeau argila și făceau să răsune toate tunelurile de dedesubtul Londrei.

– Cât mai avem? întrebă Agetta, alergând cu greutate prin apa înaltă până la genunchi.

– Până găsim ieșirea, răspunse îngerul pierzându-și răbdarea. Ajungem în curând la râu, și de acolo putem să găsim podul.

– Știu eu drumul, strigă Thaddeus din urmă. Așteptați-mă și vă duc eu!

Cei doi continuară să alerge. Tegatus se opri să asculte vuietul din depărtare, nefiind sigur dacă aude sau nu pași în urma lui Thaddeus.

– Mai bine ar veni cu noi, îi spuse îngerul Agettei. Atunci ne vom da seama dacă pune la cale ceva rău.

Thaddeus mergea cât putea de repede ca să îi ajungă din urmă.

– Am putea să ne întoarcem, Agetta... Aș putea să vorbesc cu ei...

Figura lui plină de riduri părea și mai urâtă în lumina necruțătoare a lumânărilor.

– Mergem înainte, spuse îngerul indicând tunelul din față, care cobora abrupt spre râu. Tu poți să rămâi aici, dacă dorești, dar fata nu vrea să fie o unealtă a planurilor tale.

Strigătele înfundate de la suprafață răsunau aspru în tunel, venind parcă din toate direcțiile. Agetta simți un fior de gheață pe spate, care-i făcu pielea de găină.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Poate încă un cutremur, sau ceva și mai groaznic, spuse Thaddeus amărât, luând-o de mână. Ar trebui să ne întoarcem, am fi în siguranță.

– Poate tu, nu și eu însă, zise ferm Tegatus, trăgând-o pe Agetta mai aproape. Noi vom merge mai departe, tu poți să rămâi în urmă. Simt că de fapt nu vrei să vii. De ce nu stai pe loc? De ce nu stai să te joci cu Rumskin, dihania grasă pe care o îndrăgești atât de mult?

Îngerul își duse mâna la rănile de pe față, apoi îl împunse pe Thaddeus în piept.

– Nu mai e aici să aibă grijă de tine, nu? întrebă îngerul. E bine să ai un prieten care să vegheze asupra ta, un cățeluș demonic care să îți răsufle pe genunchi, nu-i așa, domnule Thaddeus?

– Ce vrei să spui, Tegatus? întrebă Agetta nedumerită.

– Întreabă-l, întreabă-l ce se întâmplă cu adevărat! Dacă îți spune adevărul, s-ar putea să ai parte de o surpriză.

– Nu-l asculta, Agetta, nu vrea decât să ne despartă! Îngerii nu știu ce înseamnă să fii om. Sunt născuți ca să își bage nasul unde nu le fierbe oala, sunt născuți să cadă din har de îndată ce adulmecă un șorț de ospătăriță... Pe tine ce te-a dat gata? Absintul? Geneva? Sau a fost ceva mai subtil de atât? întrebă Thaddeus, mângâindu-i obrazul lui Tegatus.

– Aici se despart căile noastre, răspunse îngerul sec, ridicându-l pe Thaddeus cu o mână.

– Ai de gând să folosești magia? întrebă fata, în vreme ce îngerul așeza librarul pe o platformă plină de șoareci.

– Nu, ceva mult mai puternic, răspunse acesta.

Îl lovi pe Thaddeus de două ori cu pumnul în față și îl lăsă pe piatra rece. Șoarecii îl acoperiră de îndată, iar Tegatus văzu expresia de groază de pe chipul fetei.

– E unul dintre ei. Nu a fost decât un truc. Thaddeus a fost momeala, căci pe tine te vor cu adevărat.

– Spuneau că au de gând să te transforme.

– Asta ar fi făcut, acesta e viitorul care mă așteaptă. Când un înger cade, când ia asupra sa lucrurile lumii și își dorește să fie om, asta se întâmplă. Ne păcălim singuri că asta se va întâmpla undeva în viitorul atât de îndepărtat, încât nu are nici o importanță. Încercăm din răsputeri să gustăm din viața omenească, dar de îndată ce facem acel pas, ca pentru oricine se lasă în voia unei patimi, cușca ne devine casă, iar trupul, expresie a viciului nostru.

– Deci te vei schimba, oricum? întrebă Agetta mergând repede, lăsându-l în urmă pe Thaddeus să doarmă cu șoarecii.

– În celulă, când creatura m-a apucat, am văzut ce am să devin. Într-o clipă, am văzut cum îmi lăsasem viața în voia plăcerilor inimii și cum am uitat de adevăratul meu scop. Am fost prins în cursă de Regina Întunericului, nu prin puterea ei, ci pentru că eu însumi am dorit aceasta. Am gustat din fruct și am văzut că e bun.

– În librărie te uram, îmi doream să mori sau să dispari...

– Nu tu, ci cartea. Are puterea de a schimba felul în care gândești și nu te poți apăra.

Tegatus se opri și privi chipul fetei, ridiçând lumânarea deasupra capetelor lor.

– Am să mă întorc la librărie, am să iau cartea și am să o distrug. Mi-aș dori să o pot duce înapoi în rai, dar nu mai știu să mă întorc. Mintea mi s-a concentrat atâta vreme asupra lucrurilor omenești, încât am și uitat cum să zbor, zise el râzând. Acum, nici măcar pene nu mai am, deci...

Se opri brusc. Din spate se auzi un urlet pe care îl recunoscu. Gemetele bestiei răsunară din pereții tunelului. Rumskin îi chema, urlând sfâșietor.

Tegatus îi aruncă o privire Agettei, prin care îi porunci să o ia la fugă. Se avântară amândoi prin tunel, împroșcând cu apă în toate direcțiile. Lumânările pe care le țineau în mână abia mai ardeau. Îngerul apără flacăra plăpândă cu mâna, iar aceasta desenă pe tavan umbre lungi, asemenea unor gheare ce se înfigeau în piatră. În depărtare se vedea lumina palidă de la ieșire. Cu fiecare pas, se apropiau mai mult, și cu fiecare pas, Rumskin era mai aproape.

Agetta ajunse prima la ușă. Era mai mică decât ea, fiind înaltă cam cât pentru un copilaș. Fata reuși să se strecoare, ieșind la lumina proaspătă a dimineții. Tegatus încercă să treacă și el, auzind cum un zgomot de pași frenetici se apropie cu fiecare clipă.

– Repede, trage-mă afară! strigă el la Agetta, în timp ce aceasta își arunca lumânarea în râu.

Agetta îl trase de haină cât putu de tare, încercând să îl smulgă din ieșirea îngustă. Tegatus însă, era prizonier; trădat de dimensiunile lui, stătea blocat în ieșire.

– Va trebui să te duci singură, strigă el. Cel puțin nu o să poată trece de mine, decât dacă mă mănâncă cu totul.

Agetta îl prinse de cap și se sprijini cu piciorul în perete, trăgând cât putu de tare.

– Împinge! strigă ea, și, dintr-odată, îngerul ieși ca un dop dintr-o sticlă, prăvălindu-se pe cărare.

Agetta închise cu repeziciune ușa în spatele lui.

De jur împrejur, oamenii alergau frenetic. Dinspre chei se ridica un vacarm îngrozitor, pe măsură ce sărăcimea își încărca puținele bunuri în cărucioare și roabe. Haosul se simțea ca un vânt rece bătând pe străzi. Din toate direcțiile se auzeau țipetele și strigătele celor cuprinși de panică, instinctul lor animalic de conservare obligându-i să renunțe la orice formă de demnitate. Agetta privi scena preț de câteva clipe, părându-i-se că totul

durează o veşnicie. În depărtare, domul prăbuşit al Catedralei St. Paul, cu fuioare de fum ridicându-se din rană, semăna cu un uriaş ou spart. Pe râu, barcagiii vâsleau puternic spre malul sudic, târând după ei epavele umane care se agăţau cu forţa disperării pentru a scăpa de nenorocirea coborâtă asupra lor din ceruri.

– Trebuie să ajungem repede la librărie! zise Tegatus smulgând-o pe Agetta din contemplare.

În clipa aceea, Rumskin se izbi de uşiţa tunelului. Capul lui hidos trecu prin lemn şi o privi pe Agetta, lătrând şi scuipând sânge. Tegatus apucă un butoiaş şi îl aruncă spre creatură, care se trase la adăpostul întunericului din tunel.

– Nu are să ne urmărească, zise Tegatus, luând-o la fugă. Suntem în plină zi şi nu riscă să iasă la lumina soarelui. După ce ai căzut în puterea întunericului, strălucirea astrului devine dureroasă. Abia la noapte are să încerce să ne dea de urmă.

Agetta nu se simţea liniştită. O spaimă inexplicabilă îi umplea mintea, făcându-i picioarele grele ca plumbul; stomacul cât o alună i se strângea chinuind-o de fiecare dată când se îngrijora. Fugind în spatele îngerului, încercând să îl ajungă, în mijlocul nebuniei generale, nu se putea gândi decât la calamitatea abătută asupra oraşului şi la felul în care i se schimbase viaţa. Fu copleşită de un sentiment de vinovăţie şi de disperare. Îşi aminti cât de nemulţumită fusese până atunci de viaţa ei. Se simţi umilită de gândurile care îi trecuseră până atunci prin minte, de căutarea unui alt destin, unui ideal mai înalt. „Acesta era rezultatul", îi şoptea o voce interioară. Îşi dorise mai mult, bogăţiile Yerziniei, o viaţă de lux. Acum dorinţa ei de a fi scutită de viaţa umilă îi fusese îndeplinită. Această calamitate era răsplata pentru visele ei, un memento cum că tot ce atinge ea se ofileşte şi moare.

Gândurile acestea o împiedicau să realizeze grozăvia priveliştii pe lângă care treceau în fugă – oameni morţi sau schilodiţi, prinşi în calea mulţimii cuprinse de panică. Îi aminteau de ceea ce îi spusese Yerzinia şi ştia că trebuie să o găsească pe aceasta, să îi povestească tot ce se întâmplase şi să accepte tot ceea ce îi oferea ea. Îşi amintea de alee, de Yerzinia, îmbrăcată într-o haină lungă şi

neagră, de caleașca trasă de superbii armăsari negri. Avea să o găsească din nou, iar la noapte avea să îi ducă *Nemorensis,* un dar care să le pecetluiască prietenia.

Pe drumul către Podul Londrei nu era loc de alergat, din pricina mulțimii care se deplasa ca un râu lent și murdar, gâtuit și zdrobit între arcadele solide din piatră ale podului. Agetta se ținea strâns de haina îngerului, străduindu-se să își croiască drum printre oamenii cuprinși de nebunie, care îi purtau, împotriva voinței lor, ca un torent de vară. De partea cealaltă a podului, văzu intrarea în librărie, cu firma de deasupra scârțâind jalnic în bătaia vântului.

Tegatus își făcu loc cu coatele spre librărie, în vreme ce mâini nevăzute îi cotrobăiau prin buzunare, dezamăgite că nu găsesc nimic. Agetta se ținea strâns de el, privind uimită oceanul de fețe, simțindu-se insignifiantă ca un dop purtat de valuri din ce în ce mai aproape de ușa librăriei. Își înălță ochii. Pentru prima oară își dădu seama că acoperișul clădirii seamănă cu un castel bizar, cu creneluri înalte și ferestre înguste. Pe metereze erau sculptate chipuri de Diakka, garguie apărând incinta de inamici nevăzuți. Deasupra peisajului trona cometa, scânteind în lumina dimineții și colorând bolta în argintiu cu exploziile meteoriților ce se desprindeau din ea.

Fără să își dea seama, scăpă din mână haina îngerului și fu purtată mai departe de oceanul uman.

– Tegatus! strigă ea, începând să se înece în mulțime, trasă în jos, gata să fie călcată în picioare.

Tegatus se întoarse și îi văzu mâna întinsă, în timp ce ea dispărea treptat. O apucă iute de încheietură, trăgând-o cu putere împotriva curentului. Fata țipă de durere. Un bătrân în baston, cu barbă sură, o ridică de la pământ, împingând-o spre înger. Agetta îl văzu pe om împiedicându-se. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă, după care bătrânul fu tras la fund, înghițit centimetru cu centimetru de mulțimea turbată, căreia puțin îi păsa cine era și ce făcea. Țipătul lui trecu neobservat în zarva de urlete a gloatei.

Tegatus se ținu bine de tocul ușii, ca de o ancoră, și cu cealaltă mână o trase pe Agetta spre sine. Fată căzu în brațele sale, în siguranța oferită de spațiul din cadrul ușii, ca pe o insulă neatinsă de flux.

Cei doi intrară în librărie și traseră zăvoarele pentru a se pune la adăpost de gloată, de haosul și zarva de afară. Rafturi întregi de cărți emanau liniște și cunoașterea acumulată a miilor de ani.

Se auziră pași ușori fugind pe lângă perete, iar într-un colț al librăriei se desenă pe piatră o umbră. O creatură mică începu să prindă formă, coagulându-se din firicele infime de praf. Mai întâi doi ochi strălucitori, apoi o formă de ureche, o gură și un nas mic, rotund, toate încadrate de un păr blond. În cele din urmă, apăru în fața lor un puști.

– Trebuie să plecați! îi avertiză copilul cu glas tremurat. Nu sunteți în siguranță aici.

23. *Le grand dénouement*[1]

– M-am întâlnit deunăzi cu un om care nu voia nici în ruptul capului să creadă în îngeri, spuse Blake, privind absent cum Tamisa se scurgea neabătută înspre mare. Zicea că nu există aşa ceva. Se întâmpla cu o zi înainte de cutremur şi de apariţia cometei. Se opri şi se uită mâhnit la Abram. O, dacă ar putea să fie aici cu mine şi să vadă ce văd şi eu... continuă Blake privind o barcă răsturnată ce era purtată de curent înspre Podul Londrei, înconjurată de pasagerii săi, plutind toţi cu faţa în jos. Imaginaţia mea a fost solicitată atât de mult, încât nu mai face faţă. Acum nu mă voi mai mira niciodată de ceva. Ochii nu mă mai pot înşela, pentru că mintea mea e năucită, şi sunt conştient că viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel. Spune-mi un singur lucru – de ce se întâmplă toate acestea?

– Ai citit *Nemorensis*, eşti maestru al Cabalei, tu să-mi spui mie, înţeleptule!

– Credeam că ştiu, credeam că pot să prezic ce avea să se întâmple, dar de când mi-a încăput cartea pe mână, m-am

[1] În limba franceză în orig., „Marele deznodământ" (n.tr.)

transformat, am devenit obsedat de calculele mele, de aflarea adevărului.

– Om de știință, cabalist, caută adevărul, dar niciodată nu e în stare să-l accepte pur și simplu, răspunse îngerul. Sunt mereu uluit – de fiecare dată când cauți iluminarea, te agăți cu disperare de orice credință prăfuită. Uită-te la tine, ești om de știință, unul care și-a trăit viața printre fapte concrete, și totuși cauți adevărul într-o fantezie! Cu cât descoperi mai mult, cu atât îți îngropi mai adânc mintea în trecut.

– Cu cât descopeream mai mult, cu atât mă afundam mai adânc în magie, de parcă aș fi fugit de lumea modernă într-un loc mai bun din trecut. M-am temut dintotdeauna să trăiesc aici și acum. Am trăit, în schimb, fie în viitor, fie în labirintul lumilor care ar fi putut să fie. Prezentul, imediatul, pretinde de la mine mai mult decât aș fi în stare să ofer.

– E o calomnie la adresa vieții să ființezi astfel, răspunse Abram aproape șoptit. Fiecare suflare e o ceremonie sacră în cinstea prezentului, e prețioasă, unică, și trebuie savurată. A trăi în trecut e un nesfârșit izvor de amărăciune; a trăi în viitor te face să îți irosești viața. Nu îți poți permite să pierzi nici o secundă. S-ar putea să fie ultima... Și ajunseseși să nu te mai gândești decât la paginile cărții și la ce mai puteai descoperi în ea?

– Începuse să fie totul pentru mine, aprobă în cele din urmă Blake, de parcă ar fi fost în sfârșit înțeles.

– Așa e *Nemorensis*. Îți găsește slăbiciunile și le face să crească. Cei care doresc cunoașterea vor fi duși în ispită de puterea acesteia. Cei care doresc puterea, vor fi îmbătați de influența ei, iar cei înverșunați vor fi mai zbârciți decât o prună uscată. Are să te cheme din ascunzătoarea sa, va dori să o descoperi din nou. *Nemorensis* are nevoie să fie adorată de sclavii săi, căci asta ești acum. Va striga și te va atrage de la capătul pământului. Mie nu îmi mai rămâne decât să te urmez și atunci cartea va fi din nou a mea.

– Din nou? întrebă mirat Blake.

– Era în custodia mea. Am furat-o de la cel care a scris-o. Cartea şi-a început destinul ca o istorie a familiei noastre, dar după aceea cel care o scria a umplut-o cu dorinţele ce îi ţâşneau din inimă. A umplut paginile cu relatări despre felul în care ne minte stăpânul nostru, despre cum ne înşală şi ne răpeşte moştenirea. Spunea că de fapt suntem egali cu El, că nu eram creaţii ale lui, ci fiinţe de acelaşi rang. Ţărână din ţărână. Se opri, sperând ca Blake să tragă singur concluziile. Hezrin era un înger atât de bun, era atât de frumoasă. De aici a început înşelăciunea ei.

Îngerul se uită la cer şi la cometa ce plutea deasupra lor.

– Ea a chemat cometa din pântecele Universului. Pe măsură ce i-a crescut puterea, i-a crescut şi lăcomia. Vrea să fie regina a două lumi, mai întâi a Pământului, apoi a Cerurilor, şi va domni alături de fratele ei, Pyratheon. Singurul lucru bun în legătură cu *Nemorensis* e că ne va spune ce are Hezrin de gând să facă în continuare. Având cartea, vom şti cum să o învingem. Ea are nevoie să facă ceva. La fiecare câteva mii de ani, trebuie să se transforme. Atunci când venim să trăim pe Pământ şi lumea terestră începe să ne domine spiritele, îngerii se transformă cu iuţeală în demoni fioroşi. Ei i s-a apropiat timpul, va trebui să ia o nouă identitate şi nu poate face asta decât furând trupul cuiva. Totul trebuie să se întâmple de ziua victimei şi să fie într-o noapte cu lună plină. Mâine seară va fi lună plină şi în apropiere se află o fată căreia îi va fi furată viaţa.

– Cum de ştii cine va fi? dori Blake să afle, în vreme ce dinspre Cheapside veneau ţipete de groază, purtate de vânt ca nişte frunze tomnatice.

– Trebuie să fie o fată, o fată tânără, pură şi fără prihană. Hezrin a preferat mereu fetele care aveau o latură violentă a caracterului. Sunt alese la naştere şi supravegheate de-a lungul vieţii. Trepăduşii ei urmăresc fata ani întregi, iar la momentul oportun, îi vor răpi copilei viaţa, oferindu-i-o lui Hezrin.

– Mâine e Ziua Tuturor Sfinților, ziua de naștere a servitoarei mele, Agetta Lamian. Îi dau mereu liber cu această ocazie. Dar ea a furat *Nemorensis* și a fugit.

– În cazul acesta, e foarte probabil ca ea să fie victima, și tocmai din acest motiv să fi primit tu cartea. Nu te-ai întrebat niciodată cum de a ajuns la tine un dar de o asemenea valoare? întrebă îngerul, păstrând secretă întâlnirea sa cu Agetta.

– Am crezut că e un dar din partea zeilor, încredințat mie pentru păstrare.

– Ți-a fost dată ție pentru ca fata să cadă sub influența ei, pentru a-și deschide mintea față de lucrurile spirituale și pentru ca, în cele din urmă, să-și piardă tinerețea. Tu nu ești decât un pion în mâinile ei, doar un capriciu al lui lady Flamberg.

– Ea vrea să vadă orașul distrus și populația masacrată, spuse Blake în vreme ce nebunia dimprejur se întețea.

– Se tem de cer, simt ce îi paște și în mânia lor se comportă ca orice altă creatură cuprinsă de spaimă, zise Abram ridicându-și gulerul. Atacă. Își amușină victima și atacă.

Blake îl întrerupse, vorbind repede, presat de vuietul ce se auzea la capătul străzii.

– Tatăl ei mi-a spus că a fugit cu cineva din menajeria lui. Un străin, din Italia, un bărbat cu aripi. Au vrut să mă facă să cred că a fugit cu un bărbat cu aripi!

– Știi cumva cum îl cheamă?

Blake încercă să își amintească.

– Mi-a spus, da... Îl chema... *Tegatus*. Da, îmi amintesc. Îl chema Tegatus și era din Italia.

– Atunci nu e totul pierdut. Bărbatul acesta nu e italian și nici măcar om, ci e un înger, un emisar celest trimis să o caute pe Yerzinia și să dea de veste despre ea. L-a ademenit, însă, și i-a ars aripile, așa cum o flacără ademenește o molie. Mă rog să nu fi căzut prea jos și ca întunericul să nu îl fi cuprins. La ce i-ar servi să câștige lumea, dar să își piardă sufletul pe vecie? Tegatus e ca o

oaie rătăcită, care a luat-o pe propriul drum. Poate că fata mai are o șansă și noi toți alături de ea.

Abram făcu câțiva pași înspre chei, privind râul umflat până la casele de pe pod.

– Îl cunoști cumva pe librarul Thaddeus Bracegirdle?

– Îl cunosc. E un bărbat ciudat, cu ochi bulbucați și nas de porc.

– Este cumva librăria lui un loc pe care fata, Agetta, să îl viziteze des? își continuă Abram fără grabă șirul de întrebări.

– Era o fată deșteaptă, prindea lucruri din zbor, dar nu era genul de fată care să se dea în vânt după librării, o caracteriză Blake ferm.

– Am trecut prin librăria aceea și am întâlnit-o pe servitoarea ta. Se comporta de parcă l-ar fi cunoscut pe Bracegirdle, de parcă ar fi fost prieteni. Erau și alte creaturi acolo – niște copii. Se opri și se uită împrejur, nedorind să fie auzit de urechi străine. Copii morți, ale căror suflete au fost prinse și legate de clădire. Mi s-a părut că trec peste gura Hadesului, niciodată nu am simțit o prezență a răului atât de puternică. Cum îți explici asta?

Blake păru surprins și ezită să răspundă.

– Era o biserică la un moment dat, o capelă pentru călătorii care treceau prin oraș. Legenda spune că într-un anumit moment al anului, când razele soarelui ating apa, se formează un vârtej sub pod. Dacă sari acolo, ești purtat pe lumea cealaltă. Când ciuma a lovit orașul, mulți oameni, temându-se de moarte, săreau în apă de pe biserică și dispăreau. Cu timpul, a devenit un loc al morții, nu al vieții. Ultimul care a sărit în apă a fost un preot – a bătut clopotele de utrenie, a încuiat ușa, după care s-a aruncat. Se zice că râul nu îngheață niciodată acolo, că flăcările iadului încălzesc curentul și că din adâncuri se ridică suflarea caldă a unui dragon.

Blake se chinui să întrevadă legătura dintre toate aceste elemente disparate.

– A devenit o librărie după aceea, iar Thaddeus Bracegirdle e prietenul multor personaje dubioase.

– Ca de exemplu lady Flamberg?

– Toată lumea din oraș o cunoaște pe lady Flamberg, răspunse Blake cu un zâmbet. Doar a fost prin preajmă dintotdeauna...

– Și nu s-a schimbat niciodată, nu a îmbătrânit nici măcar cu o zi. În vreme ce soțul ei a devenit gras și greoi, ea arată în continuare ca fetișcana pe care a întâlnit-o cu cincizeci de ani în urmă. Abram se uită înspre pod. Se teme că aceasta va fi ultima ei transformare, așa încât nu trebuie să dea greș. Cometa face parte din planul ei – un oraș nou și o viață nouă.

– Au zis că se vor duce în nord, la o vilă de la țară și că vor urmări totul de acolo, interveni Blake, amintindu-și cuvintele lui lady Flamberg.

– Yerzinia nu are să plece prea departe. S-a înconjurat de prieteni loiali, iar mâine, când va fi lună plină, cometa va lovi și transformarea va fi completă.

– Și Londra?

– Londra va fi distrusă, iar din măruntaiele pământului au să dea năvală toate spectrele, pentru a-i chinui pe cei vii. Pe cei care vor supraviețui, firește.

– Dar fata?

– Va fi gonită din propriul trup și făcută să umble prin pustiuri toată eternitatea. Hezrin se va folosi de ea ca de o trăsură, iar corpul uzat al lui lady Flamberg va fi lăsat să putrezească. Lordul Flamberg se va trezi alături de o masă de oase și piele în putrefacție. Aveai dreptate – cometa este, într-adevăr, semnul unei lumi noi, una otrăvită și plină de întuneric, condusă de o putere străină, care vă va subjuga pe toți. Va construi un oraș nou, întemeiat pe frică și corupție, un dragon îi va servi drept crainic și îi va păzi porțile.

– Tu ce vei face?

– Ce voi face *eu*? Îngerul părea amuzat. Se așteaptă cineva ca *eu* să fac ceva? Aveam de gând să mă las pe spate și să mă bucur de

spectacol, să văd cum rasa omenească se dezintegrează sub privirile mele. Ce te aştepţi să fac? Eşti un om cu solide cunoştinţe de ştiinţă şi magie, cu siguranţă că *tu* ai puterea de a opri toate cele care sunt pe punctul de a se întâmpla!

Blake nu răspunse. Privea oraşul. Ciori negre ca păcura se roteau deasupra străzilor pline de cadavre şi resturi de căruţe. Îngerul se apropie şi se uită la el.

– Ce vezi, Blake?

– Văd... Văd că suntem pierduţi. Nu a fost nevoie decât de apariţia unei comete pentru a distruge oraşul. Împrăştiaţi precum iarba cosită, spulberaţi de vânt, pleavă neînsemnată – asta suntem, răspunse bărbatul privind îndurerat în jur. Alt loc nu am cunoscut în viaţă şi acum, iată, mi-a fost furat. Ce îmi rămâne de făcut?

– Copii de nisip, împrăştiaţi de cea mai mică briză, fragili şi slabi ca nişte câini bătrâni, aşteptându-şi sfârşitul. Asta crezi că suntem?

– Cred că am fost abandonaţi de cel care te-a trimis pe tine. Nemuritorul decrepit ne-a lăsat în puterea unui înger căzut, strigă Blake.

– Nu îţi dai seama că toate se întâmplă pentru că l-aţi respins pe Cel care vă putea răscumpăra? strigă şi îngerul, lovind cu piciorul într-un butoi plin cu peşte sărat. Sărăcimea s-a bazat mereu pe propriul instinct pentru a face ce se cuvine. Voi aţi căutat puterea şi bogăţia, filosofiile voastre găunoase nu v-au hrănit sufletul şi nu aţi înţeles nimic. Ar fi fost mai bine să nu fi crezut în nimic decât să credeţi în orice.

– Dar ce...? încercă Blake să îl întrerupă.

– Îmi provocaţi greaţă! De îndată ce vă loveşte nenorocirea, ridicaţi mâinile în aer şi imploraţi cerul să vă ajute. Speraţi ca totul să vă fie iertat şi că Cel Bun are să vină repede, ca un servitor prins în lanţurile făurite de voi, făcând temenele şi trăgându-se de barbă, fericit că şi-a adus cineva aminte de el. *Ei bine, nu e aşa!*

Cuvintele lui Abram, urlate cu toată puterea, răsunară de-a lungul străzilor, făcând ferestrele sparte să vibreze ca la primul cutremur. Blake simți răsuflarea încinsă a îngerului pe obraji, și îl împinse înapoi, în vreme ce din gura acestuia țâșneau limbi de foc, învăluindu-l în fum auriu.

– Tot ce puteți spera să obțineți prin forțe proprii nu valorează pentru noi mai mult decât niște zdrențe. Omenirea nu are în sine nici un grăunte de bunătate – asta e o iluzie a necredincioșilor, a orbilor ce îi conduc pe orbi. Stați cu nasurile înfipte atât de adânc în noroi, încât nu vedeți altceva în afară de lumea aceasta și tremurați ca varga atunci când sunteți în primejdie să o pierdeți. Deschide ochii, maimuță din Eden, și vezi ce se întâmplă cu adevărat!

Îngerul îl lovi dintr-odată pe Blake în spate cu bocancul greu. Bărbatul fu aruncat în văzduh ca o păpușă, în vreme ce din nările lui Abram ieșeau fuioare groase de fum.

Blake aterizâ pe caldarâm, uluit de imaginile arzătoare care i se perindau în fața ochilor. I se părea că se uitase la soare și că fusese orbit de strălucirea acestuia.

– Facem doar ceea ce știm, zise el ca un copil dojenit.

– Faceți doar ce vă poruncește lăcomia și vă așteptați ca Cel Fără de Moarte să vină să vă adune gunoiul, zise Abram ajutându-l pe Blake să se ridice. Te-ai răzgândit? Vrei să te las să te lupți de unul singur? Haide, Blake! Ai putea să o găsești și să o oprești. Te-ar putea ajuta și prietenul tău, Bonham, dacă nu e prea ocupat să i se cuibărească la sân, ca toți ceilalți.

Se auzi lătratul unei haite de câini, apropiindu-se tot mai mult, iar țipetele celor prea înspăimântați să plece din oraș se înălțară dinspre Grub Street.

– E vremea să plecăm, spuse hotărât îngerul. Dacă nu, vei ajunge mâncare pentru câini.

Când se întoarseră să plece, câțiva bărbați trecură în fugă pe lângă ei. În spatele lor se vedea o haită de câini care îi urmărea, întărâtați de strigătele lor după ajutor, care se stingeau în hărmălaia

tot mai puternică a patrupedelor. Unul dintre bărbați, îmbrăcat într-o cămașă de noapte pătată de sânge, neputând să mai alerge, se aruncă în râul mâlos, și fu înghițit de apele cafenii. Capul chel îi ieși de câteva ori la suprafață, printre bărcile sfărâmate, după care se pierdu definitiv în adâncuri.

Blake ridică bastonul și se pregăti să înfrunte asaltul. Era prea confuz ca să o ia la fugă, iar gândul de a pune capăt coșmarului chiar acolo, pe malul râului, în orașul pe care îl iubise, devenea tot mai ispititor.

– Așa, deci, ai de gând să te lupți cu câinii? întrebă îngerul, căutând ceva în buzunar.

– În țara asta ne ajutăm semenii, fără să ținem cont de cât ne costă, răspunse Blake sfidător, după care agită sabia și mârâi ca un urs bătrân.

– O, un spectacol pe cinste! Să mă ierți, însă, dacă va trebui să dispar înainte de final. Nu mi-a făcut niciodată plăcere să fiu în preajma câinilor.

– Dacă mor aici, mor pentru ceva care merită, strigă Blake împungând cu sabia un dușman imaginar.

– Atunci poate că ar fi cazul să aștept și să îți conduc sufletul pe ultimul drum, zise îngerul zâmbind.

Grupul de oameni alergă mai repede, pe măsură ce câinii câștigau teren. Un judecător care nu își abandonase peruca și haina largă, roșie, rămase în urmă. Blake privi cum picioarele aleargă nervoase în pantofii prea largi, de parcă s-ar fi încălțat, cuprins de panică, cu ai altcuiva.

Primul care îl ajunse fu un ogar. Își înfipse colții în spinarea lui, doborându-l la pământ, apoi îi smulse peruca și o scutură ca pe un iepure. În vreme ce ogarul mesteca părul pudrat, ținându-l cu o labă și sfâșiindu-l cu dinții ascuțiți, judecătorul se ridică în picioare, își aruncă pantofii prea mari și alergă desculț înspre Blake și înger. Cei din fața lui se împrăștiară și își căutară adăpostul în casele ce flancau strada, dispărând ca niște șobolani înspăimântați, trântind ușile și zăvorându-se înăuntru. Priveau în

jos de la adăpostul caselor, fără să le pese de omul care până atunci reprezentase legea.

– Fugi, omule! strigă Blake alergând în direcția bărbatului și agitându-și sabia.

Abram mergea în spatele lui, fără să se grăbească, admirând arhitectura caselor de pe malul râului.

Judecătorul alerga încet, chinuit, înspre Blake, ridicând cu greutate tălpile străpunse de cioburi. Urmărind dâra de sânge, un alt câine, mai mare, preluă conducerea haitei. Cu o lovitură de labă, îl aruncă pe om la pământ, prinzându-i capul între colți ca într-o menghină și sfâșiindu-i carnea.

Blake lovi animalul cu sabia peste cap, ucigându-l pe loc. Judecătorul se ridică din nou în picioare, cu răsuflarea tăiată, cu lacrimi în ochi, bâiguind niște cuvinte care i se înecau în gât. Cu sabia în mână, Blake aștepta haita. Cu un ultim gest de sfidare, scoase un strigăt care îi scutură tot trupul. Abram scormoni prin buzunarul hainei sale negre și apucă un obiect mic, rotund. Fără a pierde timpul, ochi și azvârli obiectul înspre talazul animalic.

Se produse o lumină orbitoare, iar Blake fu proiectat în aer, aterizând la doar câțiva pași de râu, peste niște butoaie goale. Un bubuit supranatural îi tăie respirația și îl târî pe pământ cu forța unei explozii.

Se așternu liniștea. Amețit, se ridică de la pământ. Nu auzea nimic în afară de un țiuit strident. Se uită împrejur. Haita zăcea sfârtecată. Abram Rickards ședea pe un zid, zâmbind și scuturându-și haina neagră de praf.

Cu o încetineală chinuitoare, zgomotele lumii își croiră din nou drum până la urechile lui Blake. Ecoul exploziei încă răsuna din perete în perete, călătorind peste câmpurile de la Southwark, până la turnul tăbăcarilor, aflat de cealaltă parte a râului.

– A trebuit să mă prind și eu în joc, nu m-am putut abține. Cristalele de Abaris sunt atât de amuzante! Sunt, în plus, și foarte

utile, nimic nu le stă în cale. Abram izbucni în râs. Ia zi, a fost ştiinţă, magie sau ceva mai puternic decât amândouă? Îngerul se ridică în picioare. Acum crezi ca putem să plecăm în căutarea cărţii?

24. *Optime disputasti*[1]

Era ora patru după-amiaza şi umbrele nopţii începeau deja să acopere soarele şi să se întindă peste oraş. Agetta se trase mai aproape de şemineul din colţul librăriei, privindu-l pe Tegatus cum păşeşte îngândurat, întorcând una după alta paginile groase ale cărţii. De când intraseră în încăpere, fata simţise cum puterea tomului creştea în ea. Fiecare dram de furie îşi croia drum către suprafaţa minţii sale şi îi chinuia inima. Asuda şi îşi blestema mama pentru fiecare cuvânt neadevărat spus şi pentru tot ce-i făcuse. Neliniştea geloziei îi punea pe buze vorbe înţepătoare, ce îi chinuiau limba. Erau cuvinte ale întunericului, cuvinte ce nu puteau fi pronunţate decât în şoaptă, de teamă că ar putea fi auzită de înger sau de copiii fantomatici care alergau prin librărie, jucându-se.

Puştoaica fantomatică stătuse lângă foc şi se uitase la Agetta fără întrerupere. Aşteptau căderea nopţii, pentru ca străzile să se golească de oamenii care îşi luaseră avutul şi îşi căutau scăparea plecând din oraş şi îndreptându-se către sud. Stafia devenea

[1] În limba latină, „Ai argumentat minunat". (n.tr.)

aproape invizibilă uneori, dar își revenea imediat, devenind aproape la fel de solidă ca și Agetta. Acum era opacă, iar lumina focului i se reflecta pe obraji.

– De ce nu plecați? întrebă ea furioasă.

Cam asta spusese toată ziua.

– Nu sunteți în siguranță aici, au să se întoarcă. O să vină și alții și o să vă facă rău.

Tegatus o întrerupse neceremonios.

– Vom rămâne aici până la lăsarea întunericului, după care vei putea bântui pe aici singură și poate că vei fi fericită.

Agetta nu mai vorbise până atunci cu o fantomă. Auzise povești despre existența lor, dar își bătuse joc de asemenea istorii, considerându-le simple născociri. Acum, însă, față în față cu ea se afla o stafie cu expresia tristă, colțurile gurii lăsate, disperată de condiția sa.

– Trebuie să plecați, sau veți ajunge ca noi, insistă fantoma, iar vocea ei ascuțită îngheță camera.

– Cum e să fii mort? întrebă Agetta, trăgându-și scaunul mai aproape de foc.

– Nu sunt moartă, sunt la fel de vie ca și voi.

– Ai fost odată vie, dar acum bântui locul acesta ca o fantomă, deci trebuie să fii moartă. Cum e?

– Schimbarea a fost ușoară – am sărit din pielea mea și am lăsat-o în urmă. M-am trezit aici și lucrurile erau schimbate.

– Care e numele tău?

– *El* îl are, răspunse fata ridicându-și umerii și chircindu-se. Îl ține încuiat undeva. L-am văzut la un moment dat, dar nu știu să citesc. Dacă mi-aș ști numele, aș putea să plec de aici și să îmi văd de drum. Nu vreau să stau aici mereu.

Fata râse încet, de parcă și-ar fi clănțănit dinții.

– Nu ar trebui să stai de vorbă cu fantomele, zise Tegatus și puse cartea la loc pe raft. Din momentul în care au părăsit lumea, nu trebuie să te mai intereseze. Până și îngerii încearcă să le țină, pe cât posibil, la distanță. Atât pe ele, cât și pe cei care le conjură.

– Cine ți-a răpit numele? Thaddeus? întrebă Agetta șoptit.

– Librarul se bucură să îi ținem de urât. Zice că suntem familia lui.

– Atunci de ce nu te lasă să pleci? întrebă repede îngerul. Nu crezi că așa ar trebui să facă?

– Poate că noi suntem tot ce are. Nu are o familie a lui... Fantoma încremeni, cu ochii ieșiți din orbite. Vine cineva, zise ea și se făcu de îndată nevăzută.

Tegatus împinse cartea înapoi pe raft, ascunzând-o printre celelalte, apoi o trase pe Agetta de mână, conducând-o în ascunzătoarea din spatele șemineului. Luă repede o lumânare de pe masă și urcară împreună. Sus, în perete, fusese lăsat un spațiu între cărămizi, permițându-le celor din camera secretă să supravegheze librăria. Atrasă de fărâma de lumină, Agetta se ridică până la vizor și îl văzu, printre rafturi nenumărate și mormane de cărți, pe Dagda Sarapuk. Pășind pe intervale ca un gândac înalt și slab, Sarapuk se apropia din ce în ce mai mult de ascunzătoarea lor.

Tegatus nu spunea nimic. Părea că nu are nevoie să vadă ce se întâmplă, că știe deja totul.

– E cel care mi-a smuls penele, îi șopti el Agettei. A venit să fure cartea.

Dintr-odată, Sarapuk se opri și ridică privirea spre tavan ca să vadă de unde venise zgomotul. Agetta văzu cum fetița-fantomă apare deasupra capului bărbatului, îndreptându-se către un vraf de cărți aflat pe marginea raftului de sus. Agetta vru să țipe, să îi spună să se oprească, știind că stafia are de gând să răstoarne cărțile.

O vibrație bruscă a raftului de deasupra lui Sarapuk îl făcu pe acesta să ridice capul și să vadă cum trei biblii groase legate în piele neagră plonjează înspre el, lovindu-l una câte una, apoi rostogolindu-se pe podea. Sarapuk căzu în genunchi, iar de sus se auzi ecoul hohotului răutăcios al fantomei care dansa deasupra rafturilor.

Bărbatul se holbă neîncrezător prin încăpere, după care scotoci prin buzunare și scoase o pereche de ochelari cu lentile albastre și ramă aurie. Agetta rămase uluită – erau identici cu cei ai bărbatului care o urmărise. Simțindu-i agitația, Tegatus o împinse într-o parte și se uită prin vizor.

– Ochelarii mei Chezzed, șopti el, întorcându-se către fată. Tatăl tău mi i-a luat atunci când m-a cumpărat ca pe un obiect pentru menajeria lui.

– Bărbatul care a venit aici acum câteva zile, cel care mă urmărea, avea ochelari ca aceștia.

– La fel ca aceștia?

– Identici – lentile albastre care îi ascundeau ochii și se prindeau de nas.

– Atunci nu sunt singurul înger care bântuie prin Londra. Mă tem din ce în ce mai mult când mă gândesc la motivul pentru care te urmărea unul. Cu ajutorul ochelarilor, va putea vedea lucruri ascunse de obicei privirii oamenilor.

Tegatus privi cum Sarapuk își plimbă mâna peste cotoarele cărților de pe raftul unde îngerul ascunsese *Nemorensis*. Se opri, cu degetul lipit de un tom. Corpul îi tremura, scuturat parcă de un curent electric. Ochelarii îi căzură de pe nas și se rostogoliră pe jos, iar bărbatul făcu doi pași înapoi. Întinse iar mâna pentru a apuca volumul. Din nou, aceasta îi fu respinsă de un arc albăstrui de electricitate ce străluci prin întunericul librăriei. Sarapuk chicoti ca un copil care descoperă o jucărie nouă, ridicând și coborând mâna pentru a observa scânteile albastre.

– *Nemorensis* l-a găsit, zise îngerul.

Sarapuk continuă să se joace. Dintr-odată, însă, ochii îi căzură pe cotorul tomului alăturat.

– *Micrographica!* răcni bărbatul ca scos din minți, sărind în picioare și înțelegând că a găsit ce căuta. Piele-Albastră nu a mințit, adevărul e aici, chiar sub ochii mei!

Sarapuk apucă șipca de dedesubt, făcând cartea să alunece și dezvăluind un hău. Bărbatul încercă să vadă ce se afla înăuntru,

dar nu reuși. Frustrat, își băgă o mână în groapă, dar nu dădu de capăt. Se strădui și mai mult, lipindu-și fața de podea și simți atunci cu vârfurile degetelor o pungă de catifea. Impulsionat, scotoci și mai adânc, dar cordonul pungii îi scăpă de câteva ori printre degete. Sarapuk dădea enervat din picioare, dar pofta de aur îl mână mai departe.

– În sfârșit! exclamă el atunci când reuși să apuce punga, trăgând cu toată puterea.

Săculețul se ridică doar câțiva centimetri, după care se opri, de parcă ar fi fost ținut în loc de o mână fantomatică.

– Ce mă oprește? țipă Sarapuk. Nu te juca cu mine, Danby!

Vocea bărbatului răsună prin camera întunecată. Lăsă punga să cadă și încercă disperat să se strecoare mai adânc în groapă.

Degetele lui cercetau orbește marmura fină ce forma pereții ascunzătorii. Se gândi la aur și se imagină numărând monedele groase. Chicoti și își aduse aminte de expresia de porc speriat a lui Cadmus când dăduse ochii cu Piele-Albastră. „Ce e un prieten, dacă nu o persoană pe care să o înșeli cu prima ocazie?" gândi el.

Cu mâna tremurândă, dădu din întâmplare peste cârligul care ținea punga legată. Cu degetul mic, desfăcu cârligul și în clipa aceea Sarapuk simți că un perete al camerei se deschide, de parcă ar fi acționat mecanismul unui pasaj secret. Ochii i se măriră de nerăbdare, iar lăcomia îi tăie răsuflarea.

– Ce bucurie! murmură el, cercetând cu mâna spațiul nou descoperit. Punga cu aur, și acum alte comori. Acum, acum, acum, fredona el.

Sub privirile atente ale lui Tegatus, Sarapuk încremeni dintr-odată. Sări apoi în picioare, smulgându-și brațul din gaură și uitându-se la pumnul încleștat. Între degetele sale se zbătea un scorpion, încercând să își facă loc. Sarapuk se uită atent la coada creaturii, care se agita în toate direcțiile. Dintr-odată, aceasta se năpusti asupra mâinii bărbatului, înțepând-o de mai multe ori.

Pumnul lui Sarapuk se desfăcu de parcă ar fi fost o jucărie mecanică, iar scorpionul fu proiectat în sus, apoi căzu nevătămat pe podea, unde își agită cleștii. Sarapuk începu să sară de pe un picior pe altul, încercând să omoare creatura. Își strângea cu putere încheietura mâinii drepte, simțind cum veninul îi urcă încet prin vene. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. Scorpionul îi dansa pe lângă picioare în vreme ce el încerca în zadar să îl zdrobească, urlând ca scos din minți. Veninul îi ajunse la inimă și bărbatul încremeni, ducându-și mâna la piept. Într-o clipă, fața îi deveni palidă, iar pielea i se întinse pe obrajii scheletici. Încercă să vorbească, deschizând gura ca un pește scos din apă, încercând în zadar să își umple plămânii cu aer.

Praful de pe podea începu să se rotească. Fantoma lui Danby începu să prindă substanță, absorbind toate particulele de lumină din cameră. Șarpele ieși din gâvanul ochiului lui Danby și se năpusti asupra lui Sarapuk, încolăcindu-se în jurul gâtului alb și uscat al acestuia. Își prinse coada de umărul bărbatului și începu să îl stranguleze.

– E minunat șarpele acesta, zise Danby, râzând. Mi-a fost oferit înainte să mor, ca să am ce duce cu mine pe lumea cealaltă – o imagine care a prins viață și care pentru tine înseamnă moarte.

Prin zăbranicul lăsat de venin peste ochii lui, Sarapuk nu vedea decât conturul neclar al lui Danby. Sângele îi șuiera prin urechi, așa încât vorbele stafiei nu ajungeau la el decât ca un murmur de pe o altă lume.

– Ce s-a întâmplat? Ți-a mâncat șarpele limba? îl batjocori în continuare fantoma. Am crezut că Lamian are să vină după bani, dar lăcomia te-a cuprins pe tine. Văd că ai găsit surpriza pe care ți-am pregătit-o. A fost ultimul lucru pe care l-am făcut în viață, să întind această capcană. Se uită împrejur. Ciudat, nu credeam că o să o văd funcționând, dar moartea a fost blândă cu mine. Am cumpărat scorpionul din port – îl ținuseră într-o cușcă de argint. Aș fi vândut cușca, dar n-am reușit.

Sarapuk se luptă să scape din strânsoarea din ce în ce mai necruțătoare a lațului viu pe care îl avea în jurul gâtului. Moartea i se instala în fiecare fibră a corpului, iar Danby mergea în jurul lui, batjocorindu-l.

– Ia spune-mi, Sarapuk, ce te aștepți să se întâmple? întrebă fantoma, mângâind șarpele, care șuieră zgomotos. Haide, omule, te ții de viață ca un copil speriat! Renunță la luptă, alătură-mi-te, și ne vom îmbrățișa ca niște frați damnați.

Întinzându-și mâna ca un orb, Sarapuk apucă raftul de lângă el. Palmele i se umflaseră, iar prin vene i se vedea sângele pulsând cu energia sfârșitului apropiat. Cu un ultim efort, își înfipse unghiile în lemnul moale, sperând în pofida rațiunii că se poate agăța de viață. Ca un înecat, trăgea guri mari de aer.

– Haide, omule! Hai cu mine și ne putem răzbuna împreună!

Cu energia disperării, Sarapuk înșfăcă șarpele și reuși să îl smulgă de pe fața lui, cu ochii ațintiți asupra peretelui din față, de parcă ar fi știut unde se ascunde Tegatus. Cu ultima suflare, horcăi:

– Nu m-ai ajutat... niciodată... niciodată... iad...

Vorbele îi rămaseră lipite de gâtlej, iar bărbatul se prăbuși.

Danby se uită la cadavru, apoi apucă vipera de coadă, întinzându-i corpul până deveni rigid, ca un baston. Îl lovi apoi pe Sarapuk peste genunchi de trei ori cu capul creaturii.

– Trezește-te, adormitule, și ridică-te din morți, zise el încet, rotind șarpele pe deasupra mortului și smulgând un smoc de păr de pe ceafa lui Sarapuk. Al meu să fie duhul, a mea să fie moartea.

Stafia lui Sarapuk se înălță încet din trup și se uită împrejur. Deasupra, pe fiecare raft, stătea câte un spectru de copil. Întorcându-se încet, se opri cu fața la Danby, care îi zâmbi.

– Am așteptat momentul o vreme și o jumătate de vreme, dar moartea ta nu mi se pare atât de dulce precum mă așteptam.

Întoarse capul șarpelui pentru a-l trezi din transă și a-l readuce la viață, apoi întinse smocul de păr.

– Ai să mi te alături în Styx și cu semnul acesta pe trupul tău, îți iau numele...

Cu disperare, fantoma lui Sarapuk încercă să articuleze cuvântul pe care îl cunoscuse încă din pruncie, dar acesta părea să îi fi fost răpit dintre amintiri. Era acum lipsit de nume.

Stafia lui Sarapuk se uită împrejur. Perdeaua cenușie a morții învăluia totul. Nu mai simțea căldura focului ce sfârâia vesel în șemineu. Culoarea părăsise lumea și totul împrejur era murdar și întunecat. Scorpionul se plimba pe podea, strângându-și cleștii în vreme ce trecea pe lângă raft, după care dispăru într-o gaură de șoarece din perete.

Danby chicoti.

– Oamenii au să te strige pe nume, dar tu nu ai să înțelegi ce zic. Eu sunt părintele tău în iad și îți dau numele de Kashal. Zicând acestea, îi puse mâna pe umăr. Avem multă treabă de făcut și trebuie să recâștigăm sufletul *meu*.

Danby începu să dispară, contopindu-se cu spiritul lui Kashal, care se uită dintr-odată în direcția vizorului, în vreme ce bucățele din carnea lui se transformau în lumină, pentru a dispărea apoi complet.

Tegatus nu scoase nici un cuvânt. Mai văzuse așa ceva în urmă cu mult timp, pe malul Marelui Râu. Trupul lui Dagda Sarapuk stătea întins pe podea, iar sufletul îl părăsise. Îngerul se așeză pe bancă în tăcere. Acum știa ce are de făcut. Îl chinuia dorul de a-și întinde aripile și de a zbura acasă. Dar aceste speranțe deșarte îl umplură de disperare când își dădu seama cât de mult căzuse din har. Lăsase totul în urmă, abandonase totul de dorul unei persoane pe care nu putea să o strângă niciodată în brațe.

În bezna rece și mută, unde ochiul omului nu putea să vadă și urechea muritorului nu putea să audă, șopti cuvintele nașterii lui. Lacrimi de căință îi săpau șanțuri pe obraz. *Ga-al et ha-shamayim*[1], repetă el întruna.

---

[1] În ebraică, „El a izbăvit Cerurile". (n.tr.)

Vocea îi tremură, apoi prinse putere, răsunând în încăp întunecată.

– A sosit timpul, îi spuse el Agettei.

Nu se auzi, însă, nici un răspuns. Fata dormea.

25. Seidkona

În vis, Agetta stătea în fața unui conac, la capătul unor scări de marmură, fără să știe cum ajunsese acolo. Ultimul lucru pe care și-l amintea era silueta întunecată a lui Tegatus, care se uita prin vizor în magazin. Simțise încă o dată puterea lui *Nemorensis* jucându-se cu mintea ei, trezindu-i furia față de tot și toate. Apoi niște voci o chemară la somn și atunci avu această viziune, care se strecurase în mintea ei cu agilitatea unui hoț.

Era o fetiță, nu cu mult mai în vârstă decât ea, îmbrăcată în haine bogate de purpură, înconjurată de o lumină orbitoare. Își întindea mâinile delicate și albe înspre Agetta, care simțea că e smulsă din propriul corp, că acum, odată cu venirea zilei sale de naștere, avea dreptul să lase în urmă fragilitatea trupului ei omenesc și să exploreze alte tărâmuri ale percepției. Plină de nerăbdare, se întinse către fată și o privi în ochii verzi, adânci. Se auzi apoi un tunet, fata dispăru, iar Agetta fu lăsată în fața conacului, privind mirată ușa uzată din lemn.

Cerul se întuneca. Intrarea era păzită de două lămpi în formă de garguie, cu capetele de șarpe apărate de coifuri. Un paznic în vestă vișinie și fireturi aurii stătea într-o parte, privind înspre

piață. Agetta îi zâmbi, întrebându-se dacă el știe de ce ea se afla acolo și ce anume o chemase. Se uită împrejur. Era o privelişte familiară, din Conduit Fields. Dincolo de grădinile recent plantate se vedeau casele înalte din Queens Square, cu gardurile lor înalte din fier forjat și scări largi de marmură. Aşteptă să fie luată la rost de paznic, aruncată de pe scări ca o cerşetoare. Bărbatul se întoarse dintr-odată, iar Agetta încercă să se dea la o parte din calea lui. Spre uluirea ei, însă, acesta trecu prin ea. Fata se cutremură când bărbatul îi intră prin piept și îi ieşi prin spate de parcă ea nici nu ar fi existat sau ar fi fost o fantomă. Țipă, dar paznicul nici măcar nu își dădu seama, continuând să coboare scările neabătut. De partea cealaltă a pieței, un bătrân se întoarse, convins că auzise un țipăt de copil, dar nu văzu nimic.

În lumina inegală a torțelor, Agetta văzu că semnul din palmă devenise de un roșu arzător, iar literele de pe margini se făcuseră aurii. Păreau să se rotească împotriva sensului soarelui. Privi, fermecată, cum vorbele se răsuceau și dansau, după care, dintr-o-dată, încremeniră. Alte cuvinte apărură pe marginea rănii: *Ga-al et ha-shamayim*.

Fata simți că e trasă înapoi, ca un peşte prins în cârlig. În mijlocul uşii de stejar era un dragon forjat dintr-o singură bucată de fier. Aripile lui și ochii verzi de smarald străluceau în lumina torțelor. Agetta încercă să se agațe de mâner, dar mâna îi alunecă prin el de parcă nici nu ar fi existat. Întorcându-și capul, își văzu imaginea reflectată într-o fereastră. De spatele ei era legat un cordon subțire de argint, bătut cu diamante. Cu fiecare clipă, cordonul o apuca mai tare, trăgând-o pe scări în jos.

Chiar când era pe punctul de a fi trasă înapoi în beznă, o mână albă ieși prin uşă și o înşfăcă puternic de încheietură. O altă mână ieși de îndată și o apucă de braț. Atunci o văzu din nou pe fată, cu ochii ei verzi și tăioşi, strălucitori precum smaraldele, fascinanți precum cei ai unei cobre. Fata o trase pe Agetta înspre ea, mergând cu spatele prin uşa închisă și ajungând în holul impozant al casei. Agetta se cutremură din nou când trecu prin lemn.

Pe piele începură să îi danseze scântei mici, albastre. Suspină de încântare, simțind ceva cu totul și cu totul neobișnuit.

– Și mie îmi place, zise fata cu ochi scânteietori. Nu uiți niciodată primul sentiment de bucurie pură care îți invadează întregul trup.

Vorbea încet și blând, conducând-o pe Agetta. Aceasta observă cordonul de argint care șerpuia în urma ei, trecând printr-o ușă acoperită cu aur.

– Nu știi unde ești, nu-i așa? o întrebă în continuare fata, conducând-o într-o cameră impunătoare.

Agetta nu era în stare să articuleze nici un cuvânt, încercând în zadar să înțeleagă ce se petrecea cu ea. Era mai mult decât un vis. Era pe deplin convinsă că totul e tangibil, real, de parcă ea nu ar fi fost decât o spectatoare fantomatică, privind realitatea dintr-un alt unghi. Trecură prin fața unei oglinzi, și fu uluită să observe că nu are nici o reflecție.

Fata râse:

– Nu ai să te poți privi în oglindă, însă nu visezi. Vino să vezi!

În sala de mese, un bărbat îmbrăcat pompos rodea ca un porc flămând un os subțire de maimuță. Pe față avea urme de grăsime și se chinuia să sugă și ultima bucățică de măduvă din femurul prelung. Nici măcar nu își ridică privirea, privind mulțumit prin tubul osos.

– Timpul e singurul lucru care ne ține legate. Nu putem vedea viitorul, nici nu ne putem întoarce în trecut, dar aici putem face tot ce vrem, după care ne vom întoarce în trupurile noastre, păstrând fiecare amintire neatinsă. Fata arătă spre bărbat. Nu poate nici să ne vadă, nici să ne audă. Câteodată, însă, suntem văzute cu coada ochiului, ca niște fantasme.

– Sunt o fantomă? întrebă speriată Agetta, încercând să atingă fotoliul sculptat pe care ședea bărbatul.

– Spiritul tău călătorește liber în vreme ce dormi. Ești legată de trupul tău prin cordonul vital, iar acesta nu e rupt decât la moarte. Ai grijă, însă, dacă e retezat de la coloana vertebrală, nu te vei mai putea întoarce niciodată în propriul corp.

– Cum e posibil așa ceva?

– Acesta nu e un domeniu deschis oamenilor. Tu ai fost adusă aici din dorința ta. Când dormim, stăm alături de trupurile noastre, dar în seara aceasta, tu ai fost eliberată de reveria pământească și adusă aici.

– Aceasta e casa ta? întrebă Agetta. De ce nu ai fugit din Londra împreună cu toți ceilalți?

– Eu sunt servitoarea lui lady Flamberg. Ea m-a învățat trucul acesta – îmi făcea vizite noaptea și îmi juca feste. Eu dorm în camera de deasupra și noaptea mă plimb pe holuri, ascultându-le conversațiile. Când au căzut pietrele din tavan, ne-am ascuns în pivniță. Vom fi în siguranță, orice s-ar întâmpla. Ochii îi străluceau când vorbea. Mai sunt și alții care pot să facă asta. Știau de venirea ta și te așteaptă sus.

Fata o conduse pe Agetta până la etaj, unde le întâmpină un câine, dând bucuros din coadă.

– Poate să ne vadă! exclamă Agetta, văzând că patrupedul începe să latre și să sară.

– Nu numai că poate să ne vadă, dar e cu noi, în lumea aceasta.

Agetta simți cum cordonul vital o trage cu putere în spate.

– Ai fost trezită din somn. Nu se poate face nimic ca să poți rămâne aici, spuse fata agitată.

Agetta își întinse mâinile spre ea, încercând să se agațe de existența ei spectrală.

– Nu mă lăsa să plec, nu știu cum te cheamă!

– Te trezești din vis, trebuie să pleci. Spune-mi unde dormi și am să vin să te caut!

– Sunt în ascunzătoarea din spatele șemineului din librăria de pe Podul Londrei, acolo ai să mă găsești, spuse Agetta repede, trasă cu viteză în spate de cordon. Vino să mă găsești! Adu-mă înapoi aici, trebuie să aflu mai multe!

Câinele se luă după ea, lătrând vesel, de parcă totul nu ar fi fost decât un joc. Agetta zbura fără efort, trecu prin ușă, ajunse pe stradă și se avântă din ce în ce mai repede către corpul ei care o chema. Zbură peste străzi și alei, apropiindu-se din ce în ce mai

mult de Podul Londrei. Cordonul se detensionă treptat, iar spiritul fetei pluti calm printr-un coridor îngust.

Dintr-odată, aleea fu luminată de un fulger orbitor. Cerul explodă și o bilă de foc se avântă cu tărie spre Pământ. Un muget asurzitor umplu văzduhul, iar clădirile din preajmă se cutremurară din pricina undei de șoc, atunci când meteoritul ateriză în râu, făcându-i apele murdare să se evapore și umplând atmosfera cu aburi denși, ca un giulgiu.

Agetta plutea neajutorată pe malurile Tamisei, privind siluetele elegante ale caselor desenate parcă în cărbune pe fondul roșcat-auriu al incendiului care distrugea satul Hampstead, înspre nord. În această stare indecisă, între somn și veghe, fetei nu îi păsa de haosul ce punea stăpânire pe oraș. Admira turla unei biserici care se înălța spre cer ca un deget acuzator și trufaș. I se părea că toate clădirile fuseseră construite pentru a fi privite pe întuneric, că arhitectul știuse de venirea acestui moment și că le proiectase în așa fel încât adevărata lor frumusețe să nu poată fi percepută decât din acel punct și în acel moment. Se uită spre cer și observă ploaia de particule solide ce se rupeau din cometă, atrase inexorabil de Pământ. Domul sfărâmat al catedralei St. Paul era o mărturie de netăgăduit a incapacității sale de a aduce mântuirea. Locul care răsunase până nu demult de tradițiile născocite de mintea omenească vibra acum în ritmul maiestuos și amenințător al blocurilor colosale de gheață ce sfâșiau straturile superioare ale atmosferei în drumul lor spre pământ. Cometa se apropia. Pământul își atrăgea din ce în ce mai puternic călăul.

În depărtare, abia vizibilă în lumina lunii, Agetta o zări pe fetița servitoare, alergând pe malul râului, însoțită de câinele ei. Aceasta îi strigă ceva, însă vorbele nu ajunseră la Agetta, care era trasă fără zgomot prin aer. Inima îi bătea cu putere, știind că prietena ei o căutase și că avea să o revadă. Prin somn, încercă să își miște brațele pentru a-i face un semn.

Dintr-odată, coarda o smuci cu putere, trăgând-o iute pe Agetta prin zidurile groase, de piatră, ale librăriei și reunind-o, în cele din urmă, cu propriul corp.

Tegatus o scutură pentru a o trezi. Fata își înălță capul și se frecă la ochi somnoroasă.

– *Ga-al et ha-shamayim,* repeta fără întrerupere Tegatus, de parcă ar fi pronunțat o mantră. Vorbeai în somn. Pe unde ai fost?

– Nu știu, răspunse Agetta încet, încercând să își adune gândurile. Am văzut încă o piatră căzând din cer și cerul luminat de foc înspre nord. Era o casă mare, pe lângă Conduit Fields, cu scări din marmură. Am întâlnit o fată, servitoare, și ea zicea că poate să meargă în somn ca o fantomă și că pot și eu să fac asta. Nu a fost un vis, nu? Și cuvintele pe care le rosteai tu erau scrise în palma mea.

– Ai un cristal care să te ajute să vezi. Poate că e bine să descoperi acum de una singură, spuse Tegatus, lăsându-se să alunece pe perete lângă fată.

Agetta scoase cristalul din buzunar și îl așeză cu grijă peste rana înconjurată de litere minuscule, privind cum formele negre se transformă sub ochii ei.

– „El a răscumpărat Cerurile", citi fata încet. Deci asta spuneai când m-am trezit. Ce înseamnă?

– Înseamnă că tu ești în siguranță, ferită de primejdie. Ești centrul a ceva care e mai presus de puterea mea de înțelegere. Se pare că tot ce se întâmplă în jur se întâmplă pentru tine. În vreme ce dormeai, Sarapuk a fost omorât și sufletul lui a fost făcut prizonier de un demon cu față albastră. Au plecat acum amândoi.

– Danby! țipă Agetta, dându-și seama că fantoma tâlharului îi descoperise ascunzătoarea. Era prieten cu tata – un tâlhar și un criminal. Acum, că e mort, mă bântuie.

– Nu te teme, copilă! Între rai și iad e un abis pe care nici un spectru nu e în stare să îl treacă. În plus, știu numele cuiva care poate închide pe vecie această creatură în străfundurile iadului.

– A zis că o să mă omoare ca să îl pedepsească pe tata, şi asta o să facă, zise fata îngrozită, după care se ridică în picioare, pregătindu-se să fugă din ascunzătoare.

– Nu! Trebuie să fac ceva înainte să ieşi de aici. Tegatus o apucă de braţ, trăgând-o înapoi. Am să ies eu primul şi am să fac ceea ce se cuvine pentru Sarapuk. Chiar dacă e un câine, nu poate fi lăsat să putrezească aici.

Tegatus părăsi ascunzătoarea şi se duse în librărie, unde găsi fantoma fetiţei întinsă peste cadavru de parcă ar fi stat pe o canapea franţuzească.

– Nu mai are nevoie de asta, zise ea când dădu ochii cu îngerul. Am vrut să intru în el să văd cum ar fi să locuiesc din nou într-un corp, dar toată viaţa se dusese. Asta a făcut stăpânul nostru cu noi toţi, ne-a prins sufletul, apoi ne-a azvârlit trupurile în Tamisa prin trapă.

– Librarul nu se pricepe numai la cărţi, răspunse Tegatus.

– E stăpânul multor lucruri şi are mulţi prieteni. Ştia că fata are să vină aici. Am ascultat ce vorbea cu femeia din trăsură. O voiau pe fată şi cartea pe care ai adus-o tu, chiar în seara asta. Credeai că o ajuţi să scape, dar nu ai făcut decât să o aduci la locul şi momentul potrivit. Poate că nu eşti chiar aşa deştept.

Pe măsură ce vorbea, fantoma devenea din ce în ce mai transparentă, abia vizibilă.

– Vor căuta prin toată Londra. Aici e cea mai bună ascunzătoare, nu se aşteaptă să fim aici.

– Ea s-a plimbat în vis. Eram pe acoperiş, am văzut-o. Îngerule, ea nu a învăţat singură să zboare, deci ei au făcut vrăji ca să o scoată din corp. Dacă au făcut asta, atunci ştiu unde e...

– Atunci vom pleca şi tu îi vei putea spune stăpânului tău că nu mai suntem aici, răspunse Tegatus, împingând stafia de pe trupul ţeapăn al lui Sarapuk. Acum spune-mi unde e trapa care dă înspre râu!

Fetiţa arătă înspre un belciug de alamă bine fixat în podea, lângă şemineu. Îngerul apucă inelul şi trase cu putere, deschizând

trapa abil ascunsă. Dedesubt, apele brune-verzui treceau grăbite pe sub arcul de piatră.

– Îmi trezește amintiri, zise fantoma privind cu interes. Îmi aduc aminte de noaptea în care mi s-a întâmplat și mie. Mă uitam cum îmi trece corpul pe acolo. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. O viață mizerabilă, o moarte mizerabilă, care e diferența?

Tegatus îl ridică pe Sarapuk de pe podea cu o mână și îl târî spre trapă. Fără vreo ceremonie și fără vreun cuvânt milostiv, azvârli leșul, așteptând să audă cum plescăie la impactul cu apa. Nu se auzi, însă, nimic, nici un sunet în afară de susurul monoton al râului și șuieratul brizei. Fantoma trecu prin podea, apoi se întoarse după numai câteva momente, materializându-se lângă Tegatus.

– Nu a plecat, zise ea cu voce ascuțită. S-a prins de o bârnă. O să stea acolo până la Crăciun, sau până când putrezește și îl mănâncă de tot păsările, continuă ea veselă.

– Să stea, atunci, spânzurat până la Crăciun, și fie ca morții să aibă grijă de cei morți, răspunse aspru îngerul, închizând zgomotos trapa și făcând să se ridice un nor de praf.

Dedesubt, leșul lui Sarapuk atârna ca o păpușă uitată, zgâlțâit doar de briză. Tegatus se întoarse și o chemă pe Agetta.

– Săvârșitu-s-a! strigă el. Vino, trebuie să plecăm înainte să fim găsiți! Fetița a văzut cum zburai și se teme că ai fost urmărită de cei care te caută.

Agetta apăru din spatele șemineului. Figura i se schimbase, făcându-l pe înger să se gândească la cât de mult o îmbătrâniseră primejdiile prin care trecuse, devenind de acum femeie.

– Am fost urmărită... de fata din vis... și de câinele ei. Vreau ca ei să mă găsească, nu îmi vor face nici un rău. Vreau să știu mai multe despre magia ei.

– Unde sunt acum? întrebă fetița.

– I-am văzut pe la biserica cu turlă dinspre Blackfriars.

Tegatus alergă spre fereastră și se uită afară. Cerul era luminat de vâlvătaia focului dinspre nord, care desena cu negru siluetele caselor. Nu vedea pe nimeni.

Lângă poarta podului, un cățeluș se cuibări într-o haină uitată pe jos, după ce îi dădu târcoale de câteva ori. Cu ochii pe jumătate închiși, se uită somnoros peste drum, înspre intrarea în librărie.

În casa din Conduit Fields, Hezrin Flamberg abandonă spiritul servitoarei, care se trezi. Pocni din degete și în fața ei apăru Morbus Gallicus, târându-se ca un câine.

– Am să îl las pe Rumskin unde e. Sunt sigură că ne va spune dacă au de gând să plece. Du-te, ia-l pe Thaddeus Bracegirdle și du-l pe pod. Ai grijă să nu mai scape în veci!

26. *Hamartia*[1]

– Gândește-te, omule, gândește-te! zise Abram, îmbrâncindu-l pe Blake pe o alee îngustă unde tocmai căzuse un proiectil celest de gheață. Nu ai nici măcar o bănuială, oricât de vagă, cam pe unde ar putea fi cartea?

– Nu pot să gândesc, am prea multe pe cap! protestă Blake.

De pe un acoperiș din apropiere se prăbuși o cascadă de țigle, spărgându-se pe alee și împroșcând mizerie în toate direcțiile. Bărbatul se uită împrejur prin semiîntuneric. Toate slăbiciunile omenirii erau vizibile.

– Uită-te la noi! Ce crezi tu, înger dintr-o altă lume, ce crezi despre această minunată creație? strigă Blake, iar vorbele lui răsunară lugubru pe alee.

– Nu vrei să știi ce cred, răspunse Abram morocănos, împingându-l pe Blake înainte. M-am târât prea mult prin haznalele lumii acesteia, smulgând din mizerie cadavre bete și punându-le pe picioare. Și cum îți mulțumesc? În nici un fel. Poate că voi sunteți de vină pentru toate astea. Vi s-a dat liberul arbitru să faceți tot ce vă poftește inima și nu ați ales decât egoismul. Dacă

[1] În limba greacă, „Păcatul". (n.tr.)

El ar fi înfrânat infatuarea voastră prostească, Yerzinia și câinii ei nu ar fi avut cu ce să se hrănească. Neamul omenesc e o pradă ușoară. Generație după generație v-am văzut progresând în cunoaștere. Am fost acolo când s-a alcătuit prima roată din lemn îndoit, am văzut cum ați născocit mașini minunate! Și totuși, ați împrăștiat plaga crimelor și lăcomiei pe oriunde ați ajuns. Poate că în sufletul vostru e mai mult iad decât rai, continuă îngerul trecând peste un cadavru întins pe alee. Mă întreb adesea dacă nu ați fi mai fericiți dacă v-am lăsa în pace, să dați frâu liber poftelor și dorințelor voastre, în loc să vă aducem pe calea binelui. I-am spus odată asta Creatorului, dar e drept că el îmi citise gândurile înainte să le formulez. Nu mi-a răspuns. Nu a fost nevoie. Se vedea în ochii lui atoatevăzători, atotștiutori, care te văd în toată goliciunea, care vorbeau de o legătură profundă, puternică, pe care numai el o înțelegea.

Îngerul deveni melancolic, luându-l pe Blake de braț și conducându-l pe o stradă pustie, paralelă cu Fleet Street.

– Suntem invidioși pe neamul vostru, zise el. Nu înțelegem de ce El e atât de atașat de lumea voastră, și totuși înțelegem că noi suntem mesageri, mesagerii Lui și că, spre deosebire de voi, putem să îl privim în ochi și să supraviețuim.

– Atunci de ce toate astea? întrebă grăbit Blake, cu gândul numai la carte. Orașul e sfâșiat de nebunie, lovit de o cometă prezisă de o carte străveche, iar lumea e pe punctul de a fi cucerită de o desfrânată. Atoatevăzătorului, Atotștiutorului nu îi pasă? E neputincios în a ne ajuta?

Deodată, picioarele bărbatului rămaseră lipite de caldarâm, de parcă ar fi devenit de plumb, iar trupul i se cutremură de durere. Blake căzu în genunchi, simțind degete înghețate pe față și o mulțime de mâini moarte strecurându-se printre pietre și noroi pentru a ajunge la el din groapa comună ce le servea drept mormânt încă din vremea primei ciume.

Lovind cu putere brațele care se străduiau să îl prindă, Abram veni în grabă spre Blake, care era tras cu putere către pământ.

– Groapa comună a prins viață, strigă el, apucându-l pe Blake de umeri și ridicându-l în ciuda împotrivirii degetelor osoase. *Ea* a făcut asta. Mormintele nu au să îi mai țină pe cei pierduți, iar străzile o să se umple de sufletele celor morți. În curând va sosi timpul, Blake, iar ea e perfect conștientă că vei încerca să o oprești. Trebuie să plecăm de aici!

Abram îl smulse pe Blake de la pământ și îl trase de-a lungul aleii, cu fața plină de sânge și cu un deget rupt înfipt încă în obraz.

– De unde au apărut? întrebă Blake atunci când Abram îl sprijini de ușa sfărâmată a prăvăliei unui pantofar și îi smulse degetul de cadavru de pe față.

– Ea a chemat morții. Se vor ridica din groapă de acum până în clipa transformării ei. Lady Flamberg va încerca să ne oprească să o găsim pe fată – știe că există o forță care i se împotrivește. Trebuie să găsim locul unde e ținută servitoarea ta, iar eu am să îl găsesc pe Tegatus, după care putem să punem capăt întregii povești.

– Ai puterea să faci asta? întrebă în continuare Blake, trăgându-și răsuflarea și privind în spate la mulțimea de mâini cadaverice tremurătoare, care se unduia ca un lan de grâu în bătaia vântului. Uite, întind mâna ca niște orbi, dar mormântul îi ține încă prizonieri.

– În timp, se vor elibera din groapă, posedați de o semiexistență plină de nebunie renăscută. Răul nu e limitat la oameni; bastioane ale lui ocupă până și Pământul. Fiecare act de violență și fiecare tragedie încarcă particulele de materie dimprejur cu prezența sa. Sunt puteri care se hrănesc cu asta și sălășluiesc în aceste particule, locuind printre oameni. Și apoi te întrebi cum se face că nenorocirile unei epoci sunt repetate și în următoarea, în exact același loc, de parcă fiecare generație ar suporta un blestem. Orice act al omului lasă urme. Oriunde calci, lași în urmă mirosul picioarelor tale asudate. La fel se întâmplă și cu spiritul – gemetele lui sunt absorbite de pietre și repetate la nesfârșit.

Abram porni agale, aruncând o privire în spate, către mulțimea de mâini ce se întindeau spre cerul negru.

– Vino, dragul meu om de știință! Avem de scotocit prin tot orașul, iar *Nemorensis* va începe să te cheme de îndată ce apare luna. Într-o noapte ca aceasta, va avea nevoie de adorația sclavilor ei.

Blake se întoarse pentru a privi spectacolul macabru al aleii. Umbrele lungi lăsate de aurora dansau pe acoperișuri, în vreme ce lanul de mâini se lupta mut cu pământul, încercând să se elibereze. Nu se auzea decât zgomotul aspru al oaselor frecându-se de pietre. Blake privea încremenit. Niciând nu îi trecuse prin minte că ar putea să asiste la un asemenea spectacol.

– Nu te înspăimântă? întrebă îngerul, privind alături de el cum groapa comună își revărsa conținutul.

– Mi-aș dori să fi văzut asta cu mult timp în urmă. Cercetările mele ar fi luat un cu totul alt curs și nu aș mai fi pierdut atâția ani căutând ceea ce nu poate fi găsit. Pentru mine, asta e dovada pe care am așteptat-o atât de mult, dovada pe care magia științifică nu mi-a oferit-o niciodată. Blake izbucni în râs. Cine ar fi crezut că am să ajung să stau lângă un înger, privind cum se ridică mâinile morților, pe o alee de pe lângă Fleet Street? Își atinse fața și încercă să șteargă sângele. Chiar sunt marcat de prezența lor.

– E mai mult decât atât, zise Abram și îl luă de braț pe Blake, conducându-l pe alee. Acum câteva zile s-a făcut o încercare de a distruge lumea. Primul cutremur și nebunia animalelor a fost un semn a ceea ce s-a întâmplat. În nord, m-am luptat cu fratele Yerziniei. Dorea o statuie de aur, un Keruvim, cu care ar fi răsturnat tronul Cerurilor. Tentativa lui n-a reușit și nu ne poate face probleme aici. Yerzinia, în schimb, e mult mai vicleană decât el. E o plagă pe sufletul omenesc și nu se va opri până nu va fi cucerit raiul și inima oricărui om pe care îl dorește. Vrea ca lumea să se plece la auzul numelui ei.

– Spune-mi, atunci, întrebă Blake pe măsură ce mergeau amândoi pe strada murdară, pe care stăteau întinse din loc în loc cadavrele celor care nu reuşiseră să ţină pasul cu mulţimea de oameni îngroziţi care doreau să părăsească oraşul, cum se face că răul acesta pare atât de puternic, în timp ce binele pare atât de slab? Dacă eşti atotputernic, cum se face că ea nu poate fi distrusă aşa, clipind din ochi? Am fost martor la puterea mării, am văzut trăsnete lovind pământul cu atâta putere, încât s-au dărâmat toate casele din împrejurimi. De ce nu şi ea?

– Universul nu a fost creat pentru ca cineva să îşi exercite puterea asupra sa, ci din iubire. Fiecare se ţine de propriile reguli. Puterea se caută pe sine, iar pe cei prea slabi pentru a urma calea adevărului îi corupe, îi devorează din interior ca un cancer al minţii. Pune puterea mai presus de iubire şi în curând vei crede mai degrabă în fantasme decât în adevăr, înşelându-te pe tine însuţi pentru vecie. Căile Creatorului nu pot fi pătrunse şi adesea mă întreb şi eu care e motivul pentru toată nebunia asta, dar înţeleg că ce vedem acum e ultima bătălie a celui viclean care se agaţă de lumea aceasta.

Abram se opri şi se uită după colţ. Părea să audă un sunet misterios, prea ascuţit pentru a fi perceput de urechea omenească.

– Mai sunt şi alţii. Se ascund de cometă.

Blake îşi ciuli urechea, dar nu putu să audă decât pârâitul înfundat al incendiului din depărtare şi bubuitul pierdut al caselor care se prăbuşeau. Abram merse înainte, atras de sunet. O siluetă slabă traversă strada la adăpostul umbrelor lăsate de casele înalte, şi alergă înspre râu. Abram îi arătă lui Blake silueta şi îi făcu semn să nu scoată nici un sunet. Se ascunseră împreună în spatele unei uşi sfărâmate.

Paşii se apropiară din ce în ce mai mult. Creatura, orice ar fi fost ea, se împiedica şi bolborosea cu o voce joasă. Blake îşi ţinu respiraţia, căci simţea cum fiinţa se apropie, înaintând spre ei, la numai câţiva metri. Abram aştepta, ţinându-l pe Blake lipit de uşă ca să nu tresară. Casele de peste drum erau desenate pe fondul

roşcat al focurilor din Hampstead. Îi aminteau lui Blake de teatrul chinezesc pe care îl văzuse la Grădinile Vauxhall şi de creaturile mitice proiectate sub formă de umbre pe un panou de către maeştrii păpuşari îmbrăcaţi în mătase.

Dintr-odată, Abram se năpusti ca un păianjen asupra creaturii care trecuse prin faţa uşii şi o doborî la pământ. Îi ţinea mâna peste gură, la fel cum făcuse cu dunamezul, blocându-i răsuflarea. Blake văzu în semiîntuneric ochii disperaţi ai unui tânăr, care încerca în zadar să se elibereze din strânsoarea îngerului.

– Linişteşte-te, omule, sau vei da ortul popii pe aleea asta, îi şopti Abram calm în ureche.

– O să-l omori, exclamă Blake, făcând eforturi zadarnice să elibereze faţa omului din strânsoarea lui Abram.

– Nu ar fi prima oară şi probabil că nici ultima, zise ameninţător îngerul, slăbindu-şi treptat prizonierul. Ai o viziune cam ciudată asupra îngerilor pentru un om care a studiat supranaturalul cu rezultate atât de strălucite. Amoraşii pe care îi pictezi tu nu arată deloc aşa în realitate.

Omul trăgea cu nesaţ în plămâni aerul rece al nopţii, stând în genunchi pe stradă.

– Nu vreau să vă fac nici un rău... domnilor... izbuti el să articuleze.

– Ia spune, de ce nu ai fugit din oraş?

– Sunt de la puşcăria Newgate, am scăpat din lanţuri când cu grozăvia. Temnicerul a zis că e sfârşitul lumii, că a venit ziua Judecăţii de Apoi şi ne-a lăsat pe toţi să fugim. Când a mai fost vreodată o noapte atât de bună pentru hoţi în Londra? Poţi să faci o avere, bogăţii zac la fiecare colţ de stradă.

– Şi restul?

– Ne ascundem în biserica veche de la Blackfriars. Puteţi să veniţi şi voi, e atâta pradă, că putem să o împărţim. Mâncaţi, beţi şi vă veseliţi, că mâine...

– Mâine s-ar putea să fii mort şi la ce bun o viaţă de hoţ? întrebă Abram, începând din nou să-l strângă.

– Ești judecător? întrebă tânărul, furios.

– Unii ar spune că sunt și judecător, și juriu, și călău. Asta, însă, e o chestiune de opinie personală. Pentru tine, sunt poarta către libertate, deci cine spui că sunt?

– Nu te mai juca cu el, Abram! zise Blake. Lasă-l în pace, n-o să ne facă nici un rău.

– *Eu*, însă, da! se auzi o voce urmată de clinchetul unui percutor de pistol armat. Lucrurile rele vin mereu câte trei, continuă bărbatul, ținând țeava pistolului la tâmpla lui Blake și privind către Abram. Lasă-l liber, că de nu, creierii prietenului tău au să rămână agățați de haina ta ca un medalion spaniol.

Cu coada ochiului, Blake întrezări siluetele a doi oameni. Unul îl amenința cu arma, celălalt stătea în spatele lui, uitându-se când într-o parte, când într-alta.

– Liber, zici? întrebă calm Abram, făcându-l pe hoț să se ridice în picioare. Poți fi sclav și totuși să fii liber, sărac și totuși să ai lumea întreagă, dar tu ești liber? Ce nelegiuiri te țin legat de orele nopții și îți mănâncă sufletul, când te amuzi cu plăceri egoiste într-o singurătate apăsătoare?

– Vorbește ca un bard, în timp ce țin pistolul la capul prietenului lui, zise tâlharul, iar tovarășii lui izbucniră în râs, în vreme ce fostul prizonier îl apucă pe Abram de guler și îl izbi de ușă.

– În locul tău, nu aș face asta, interveni Blake, încercând să se ferească din calea pistolului. Nu e genul de persoană care să aprecieze gesturi de felul acesta. E un înger și lor nu le place să fie împinși.

– Ați auzit? E un înger și nu îi place, repetă batjocoritor tâlharul, spre amuzamentul celorlalți. Ce voce plăcută ai, de parcă ai fi un dandy de pe la Vauxhall, unul dintre cei pe care îi tâlhărim cu cea mai mare plăcere. Acum, domnilor, după cum vedeți, am plecat de la Newgate destul de grăbiți și am aprecia dacă ne-ați da hainele și ghetele domniilor voastre. A, și bineînțeles, pungile. Îngerașii mei, dezbrăcarea!

– Dacă îți dăm tot ce ne ceri, nu va mai exista o lume în care să te bucuri de prada ta. Grăsimea are să îți ardă, iar oasele o să ți se facă praf, așa încât lasă pistolul jos și vezi-ți de treabă!

Abram se îndreptă și îl împinse pe hoțul de lângă el cu un deget.

– Și unde sunt armele cu care să ne convingeți? Nu cumva eu sunt cel înarmat și voi cei fără apărare?

Tâlharul vorbea aspru, privindu-l în ochi pe Abram.

– Dați-ne hainele și mă mai gândesc dacă să vă las viața. Ceartă-te cu mine și îți iau bucuros și una, și alta.

– Nu înțelegi, zise Blake agitat. El chiar e un înger și poate să pună capăt nebuniei ăsteia.

– Nebunia asta nu e un lucru atât de rău. Ne-a adus libertatea și o să ne dea tot ce ne trebuie pentru o nouă viață. Vedem noi ce are să urmeze. Văd că nu aveți de gând să ne dați de bunăvoie ce vrem. O să muriți amândoi.

Omul luă pistolul de la tâmpla lui Blake și îi lipi țeava de fruntea lui Abram.

– Viu sau mort? Tu alegi.

– În inima ta, mi-ai ales deja soarta. Și eu am ales-o pe a ta.

Abram apucă țeava pistolului și strânse cu ușurință metalul, care deveni incandescent.

– Apasă pe trăgaci și vezi ce se întâmplă. Acum! strigă îngerul.

Tâlharul lăsă pistolul și fugi la adăpostul unei arcade ce adăpostea un rând de prăvălii. Se auzi un pârâit iute, ca un trosnet de bici. Abram nu schiță nici o mișcare, dar hoțul îngenunche în fața lui, cu o expresie de nedumerire pe față. Îngerul se uită la pumnul strâns al acestuia, apoi la ceilalți doi hoți.

– Vreți să aveți și voi parte de experiența lui?

– L-ai omorât! exclamă unul dintre ei.

– Nu încă, dar am să o fac dacă se impune. Vă sugerez să îl luați și să plecați. Dacă nu spuneți nimănui ce s-a întâmplat, nu am să vin după voi.

Abram se îndepărtă de ușă, pășind pe strada murdară.

– Înger pe dracu'! exclamă unul dintre hoți scoțând de la centură un cuțit lung și apropiindu-se de el.

Abram se întoarse fără să scoată un cuvânt și întinse un deget. Bărbatul se avântă, tăindu-i acestuia vârful degetului.

– Vezi! Sângerezi ca orice om! strigă tâlharul, pregătindu-se să lovească din nou.

– Iar tu arzi ca o saltea uscată, răspunse îngerul îndreptându-și degetul însângerat către bandit.

Două picături de sânge, de o culoare intensă precum vinul roșu de Bordeaux, ajunseră pe cămașa albă a hoțului, unde începură să fumege înecăcios. Omul scăpă cuțitul, încercând în zadar să stingă focul ce începea să îi iasă prin piele. Țipetele sale răsunară pe stradă, și fu în cele din urmă înghițit de flăcările ce se hrăneau cu oasele lui și i se înălțau pe gâtlej ca pe hornul unei sobe.

Abram privi cum hoțul devine o masă diformă de carne topită.

– Mergi în pace, spuse îngerul către sufletul care se înălțase deasupra cadavrului.

Pe măsură ce Blake se uita la foc, în mintea lui se forma imaginea lui *Nemorensis,* cu literele ei de aur strălucind în lumina molcomă a unui alt foc. Avea senzația copleșitoare că mai văzuse acel loc. Abram avusese dreptate – cartea îl chema.

– Trebuie să plecăm de aici, zise Abram, întorcându-se cu spatele la scena de groază.

Blake mergea spre râu, cu capul plecat, fără să scoată o vorbă.

– Se hotărâseră să ne ucidă. Dar în seara aceasta nu îți sunase ceasul.

– Ne vezi gândurile?

– Câteodată chiar înainte să vă ajungă pe buze.

– Și la ce mă gândesc acum?

– Că sunt un criminal și un demon în care nu e bine să ai încredere, răspunse Abram, punându-și o mână pe umărul protejatului său. Știu că mă duci spre râu și îmi dau seama că

drumul nostru împreună se apropie de sfârșit. Din câte știu despre lumea voastră, ceea ce căutăm e librăria de pe Podul Londrei. Unde altundeva să fie ascunsă o carte, dacă nu într-o librărie?

– Ești păzitorul sângelui meu, dar sângele tău explodează precum praful de pușcă.

– Ai uitat că sunt un înger, un războinic?

27. *Summis desiderantes*[1]

O încremenire fantomatică învăluia Londra, ca și cum întreg orașul ar fi fost acoperit de un bol colosal din sticlă. Briza tăioasă care bătuse până atunci se potoli brusc, iar incendiul dinspre nord păru să se stingă, privat de aerul necesar combustiei.

Blake își șterse sudoarea uscată de pe palme și văzu că în urmă rămăseseră cristale mici, albe. Ridurile de pe frunte îi erau desenate cu linii albe de sare, iar buzele îi erau crăpate și uscate.

Abram se uită la tovarășul lui de drum și îi șterse ușor cu mâna sarea de pe față. Pielea îngerului strălucea în lumina focurilor.

– Sunt uscat ca un hering sărat, zise Blake, lingându-și buzele. Probabil că ceva din cristalele de gheață schimbă atmosfera.

Mergea aplecat, la adăpostul caselor goale. În față, arcul podului era acoperit cu o pudră albă, ce strălucea în noaptea luminoasă. Simțea cum cartea îl cheamă, șoptindu-i numele. Un sentiment de nerăbdare îi creștea în suflet, făcându-l să se sufoce

[1] Prescurtare a expresiei latinești *Summis desiderantes affectibus*, „Dorindu-ne cu cea mai mare ardoare", cu care începe bula papală emisă de Papa Inocențiu al VIII-lea, prin care se recunoaște existența vrăjitoarelor și dreptul Inchiziției de a le judeca. (n.tr.)

aproape de emoție. Înghiți în sec, încercând să scape de nodul din gât.

– O să se isprăvească în curând, zise îngerul. Ai trecut prin multe, și curând se va termina totul. Vei fi sau mort, sau liber să îți continui viața.

– Dar tu? Ai să mori și tu?

– Și mai pretinzi că ești un om care studiază Cabala! Îngerii nu mor. Cel puțin, nu în felul în care vă imaginați voi moartea.

– Ce se va întâmpla în seara aceasta?

– Secretele ei nu au fost dezvăluite, și nici nu vor fi. Știu doar că vom recupera cartea, un înger, și un miel care e pregătit pentru sacrificiu. Avem destul de muncă, noi doi. Te voi lăsa apoi în lumea ta, cu magia ta eșuată și cu știința ta disperată, pentru a mă întoarce acasă.

– Și ai să mă lași pradă tristeții? întrebă cât se poate de sincer Blake, pe care puterea cărții îl cufundase în neîncredere și întuneric. Părea atât de simplu să cercetez știința și magia, așteptând să descopăr toate lucrurile necesare omenirii. Acum însă mă întreb: pentru ei am cercetat până acum, sau doar pentru gloria mea?

– Ai fost cântărit și ai fost găsit prea ușor. Proverbele pe care le-ai învățat din *Nemorensis* nu îți vor mai fi de nici un folos. Ceea ce credeai tu că e o carte a luminii, e de fapt o carte a întunericului și a înșelăciunii, trimisă la tine pentru a te îndepărta de la calea cea dreaptă.

Îngerul se opri și se lipi de zidul unei foste cârciumi, a cărei ușă spartă scârțâia din balamale. Înaintă cu grijă, ținându-se cât mai aproape de peretele spoit, la adăpostul întunericului. Blake îl urmărea îndeaproape.

– E o creatură în față, la intrarea pe pod, un paznic cum nu am mai văzut de ceva vreme.

Blake se uită în direcția indicată, dar nu zări nimic. Ploaia fină de cristale de sare încetase, dar nu înainte de a acoperi străzile cu un strat fin și strălucitor precum zăpada înghețată într-o noapte geroasă.

– Văd stratul de sare, dar nu și creatura, șopti Blake, uitându-se peste umărul îngerului.

– E Diakka, un înger căzut, răspunse Abram. Prezența lui aici nu poate să însemne decât că și ei o caută pe fată și pe *Nemorensis*. Mai înseamnă și că știu unde se află. Abram înainta pas cu pas. Am nevoie ca tu să te duci până la poartă. Dacă mergi repede și nu dai atenție creaturii, s-ar putea să te lase să treci. Nu cred că ai de ce să te temi.

Tonul pe care fuseseră rostite încurajările nu îl liniștea pe Blake, care simți cum i se înmuiau genunchii.

– Să trec pe lângă o creatură pe care nu o văd? Și dacă mă atacă? Am fost momeală pentru prea multe creaturi ale nopții. Nu există vreo altă cale?

– S-ar putea să te lase să treci, zise Abram încet, împingându-l pe Blake de la spate. Dacă te atacă, voi fi acolo să te ajut. Te-am abandonat eu vreodată? Eu sunt gardianul sângelui tău, nu vreau să îl văd curgând pe altundeva decât prin venele tale.

Blake părăsi adăpostul întunericului și înaintă, cu privirea ațintită asupra centrului porții. De deasupra era privit de garguiele cenușii, străjeri muți și încremeniți. Văzu cum praful alb de pe stradă e purtat în cercuri de mii de tornade minuscule. Pe măsură ce se apropia de poarta podului, deslușea tot mai clar forma creaturii negre și îndesate care stătea întinsă pe o piatră, cu blana acoperită de cristale de sare.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, Blake simțea cum spaima îi sfâșie măruntaiele. Continuă să se uite atent numai la poartă și la ce se afla dincolo de ea, supraveghind, totuși creatura cu coada ochiului. O pală de vânt îi șuieră pe la picioare, acoperindu-i ghetele cu praf alb. Auzi gemetele guturale ale creaturii atunci când trecu pe lângă ea. Aceasta își linse buzele subțiri, scoțând la vedere o limbă lungă și albastră ce îi trecu peste nasul turtit, de parcă ar fi gustat mirosul următoarei sale victime.

Blake simți un fior rece pe spinare când trecu pe lângă ea. Știa că monstrul poate să se repeadă fulgerător asupra lui, în orice

clipă. Se stăpâni să nu o ia la fugă spre librărie. Își aranjă ținuta și numără în gând pașii.

Într-o clipă, picioarele îi fură retezate și se trezi proiectat în aer ca o păpușă de cârpă. Se prăbuși pe caldarâm, dar căderea îi fu amortizată de brațul creaturii, care îl înhăță din aer. Diakka, pe deplin vizibil acum, se uita fără pic de compasiune la Blake cu ochii săi bulbucați și își arăta dinții lungi și albi, ținându-l de guler și privindu-l în ochi.

Torcea ca o pisică uriașă, îndepărtând cu brațul liber cristalele de sare de pe fața bărbatului, după care îl linse peste ochi și nas. Creatura părea să crească din ce în ce mai mult, cu fiecare răsuflare a lui Blake, care aștepta ca apărătorul lui să lovească monstrul. Duhoarea acestuia era de nesuportat, la fel ca saliva lipicioasă care i se scurgea din botul negru. Dintr-odată, creatura deschise gura și răsuflă zgomotos. „Numai bun de o menajerie", își zise Blake, încercând din răsputeri să controleze panica ce amenința să pună stăpânire pe mintea lui.

Într-o clipă, Blake auzi în depărtare un pocnet surd, ca o salvă de tun. Diakka începu să urle asurzitor și își aruncă înainte capul, deschizând gura și mai mult, cu limba ieșindu-i afară ca unui șarpe veninos. Gemu și închise ochii, dându-și capul pe spate, apoi căzu în genunchi, îl scăpă pe Blake din gheare și se prăbuși pe jos, cu labele încleștate pe stomac.

Îngerul stătea în spatele creaturii, radiind de fericire.

– Ce bucurie! exclamă el, scotocindu-se prin buzunare. Nu mă așteptam la asta când te-a apucat în gheare. Am crezut că îți va smulge capul, dar din fericire bestia te-a găsit interesant și asta mi-a acordat timp prețios.

Abram scoase din buzunarul hainei sale un mosor pe care era înfășurat un fir roșu, cu care începu să lege mâinile și picioarele creaturii.

– E mort? întrebă Blake, făcând prudent câțiva pași înapoi. Ce i-ai făcut?

– Nu e mort așa cum crezi tu, dar nu o să ne facă probleme o bună bucată de timp de acum înainte. Cât despre ce am făcut, nu

pot să spun decât că sunt fericit că există cristalele de Abaris și că Diakka are un anumit orificiu în partea posterioară a corpului. Nu cred că și-ar fi închipuit vreodată așa ceva. Îmi dau lacrimi de bucurie numai când mă gândesc.

– Adică i-ai vârât un cristal exploziv în...

– Da, îl întrerupse Abram. E un loc atât de evident. La drept vorbind, nu am avut timp de reflecție. A trebuit să aleg între tine și Diakka.

– Atunci nu pot decât să fiu recunoscător pentru lipsa ta de morală și pentru profunda înțelegere a psihicului demonic, răspunse Blake, privind cum creatura se zvârcolește pe jos. Ai de gând să îl lași aici?

– Așteaptă-mă lângă ușă până termin cu el. Nu e treaba ta să îți faci griji pentru viitorul lui.

Pe fața îngerului se așternuse o expresie ciudată. Blake se întoarse, nedorindu-și să fie martor la o scenă pe care o bănuia teribilă. Merse iute până la intrarea în librărie și se uită înăuntru pe geamul murdar. Văzu o luminiță în spatele rafturilor și o siluetă înaltă mergând pe lângă zidul aflat de partea cealaltă a încăperii.

Dinspre poarta podului, Blake auzi un bolborosit puternic și un sunet asemănător cu un scrâșnet de dinți. Ajunse la urechile lui, purtat de aerul rece și tăios, însoțit de un strigăt final, atât de înalt încât abia putu fi perceput. Mai auzise acest sunet de nenumărate ori, asistând la sacrificarea mieilor în abator. Se cutremură și sunetul îi străpunse inima, dar nu își dori să afle ce făcuse îngerul.

Abram apăru prin ceață, ștergându-și mâinile pe o bucată de stofă smulsă din haina unui bătrân mort pe stradă, strivit de iureșul mulțimii. Se uită la Blake și îi citi fără zăbavă gândurile negre.

– Căile oamenilor nu sunt aceleași cu cele ale îngerilor. Nu sunt decât un asasin în numele binelui, să nu uiți asta niciodată. În ceruri e război. Să pierdem înseamnă să lăsăm lumea în mâinile diavolului și să fim cu toții distruși.

Îngerul trecu pe lângă Blake și împinse ușa baricadată a librăriei. Picioarele i se arcuiră, iar cu umărul forță lemnul, care se îndoi și în cele din urmă se sparse în două.

– Tegatus! strigă îngerul, pășind în librărie. Sunt Raphael, am venit să te duc acasă și să o salvez pe fată.

Îngerul păși cu grijă printre rafturile înalte, îndreptându-se către lumina din ce în ce mai puternică a șemineului, urmat de Blake. La fiecare pas, Abram se uita împrejur, căutând parcă ceva ce scăpa ochiului omenesc.

– Tegatus! strigă el din nou, și de data aceasta toți pereții începură să vibreze.

– Suntem lângă foc, se auzi vocea slabă a Agettei.

Blake și Abram trecură de colțul unui rând de rafturi înalte, apoi de masa de lucru a lui Thaddeus, ajungând în spațiul larg din fața șemineului. Tegatus stătea cu spatele la ei, privind afară prin fereastra îngustă. Agetta stătea pe vine, încălzindu-se la foc.

– Tegatus, prietene, zise Abram cu blândețe. Întoarce-te și vino acasă cu mine!

– Am căzut prea adânc, Raphael. Bunătatea pe care o aduci tu nu mă mai poate salva de ceea ce am ajuns să aflu.

– Răul din inimă te ține prizonier. Corzile păcatului sunt strâns înfășurate. În curând vei fi considerat mort și te vei transforma în Diakka. Unul ca tine nu mai are destin. Nu ai căzut atât de jos încât să nu poți ucide răzvrătirea din inima ta și să te întorci.

– Să mă întorc la ce? La viața pe care am avut-o înainte? întrebă Tegatus, rămânând cu spatele la Abram. Am ajuns prea departe. Ne separă o falie prea adâncă, pe care nici unul dintre noi nu e în stare să o treacă. Eu mi-am ales soarta, de bunăvoie. A fost o decizie venită din inimă, să părăsesc calea cea dreaptă și să urmez alte căi.

– Atunci ar fi mai bine pentru tine să mori decât să cazi în mâinile desfrânatei.

– Dacă ar fi cu putință să cad în brațele ei, viața mea ar fi împlinită.

Tegatus se întoarse și îl privi în ochi pe Abram.

– Nu sunt atât de prost încât să nu înțeleg că am fost un nebun. Mândria mă ține legat de locul acesta. O, dacă totul ar fi diferit, dacă m-aș putea întoarce în timp... Ia cartea, Raphael. Tu ești gardianul ei și poți să controlezi ceea ce emană din ea. Am să îmi găsesc drumul înapoi de unul singur.

– Nu îl asculta, strigă Agetta la Abram. Ia-l de aici, vrea să se întoarcă, mi-a spus mie. Nu vezi că e prea mândru ca să ți-o ceară? Dacă rămâne, îl vor omorî și îl vor transforma într-un monstru. Nu poți să îi lași să facă asta, nu o să te las! Fata se întoarse către Blake și îl privi în ochi. Fă-o tu, Blake! Tu ești magicianul! Te-am văzut făcând vrăji. Spune-i să îl ia pe Tegatus înainte să pună Morbus Gallicus mâna pe el.

– Gallicus? Morbus Gallicus? Când l-ai întâlnit pe omul ăsta? întrebă nedumerit Blake, curățându-și haina de praful alb.

– La Marea Coloană – am fost duși acolo de un bărbat cu mască și de o creatură pe nume Rumskin. Ne-au ținut acolo și când au căzut stelele am fugit. Thaddeus ne-a păcălit. Se prefăcea că e de partea noastră, dar de fapt era de partea lor.

Fata chicoti.

– Tegatus și-a folosit magia și l-a lăsat în tunel, cu șobolanii. M-a salvat de ei, de asta trebuie să se întoarcă. Au de gând să îl omoare și să îl facă la fel ca Rumskin...

– Magie, Tegatus? întrebă Abram. Un înger a folosit *magia?*

– Nu e ce crezi. Fata glumește cu tine.

– L-a pocnit direct în față, l-a făcut să cadă în apă, după care l-a ridicat și l-a lăsat cu șoarecii, explică Agetta.

– Locul unde ai fost ținută prizonieră mă îngrijorează. Ai mai văzut pe cineva? întrebă agitat Blake.

– De ce ești îngrijorat? întrebă Abram.

– Marea Coloană e un experiment secret, știut doar de membrii Societății Regale, și în special de Isaac Bonham. E o lupă uriașă, folosită pentru a capta forța soarelui și a o focaliza într-o cameră de marmură de la baza acesteia. Bonham credea că are să descopere o forță atât de puternică, încât ar putea pune capăt

tuturor războaielor. Ar fi aflat de captivitatea ta, fiindcă trece pe acolo în fiecare zi.

– În cazul acesta, a trădat prietenia voastră, zise Tegatus.

Blake se uită mâhnit la Abram.

– M-am înşelat. Trădarea merge mai departe decât credeam la început. Am fost manipulat la fiecare pas şi acum mă surprinde trădarea celor pe care îi credeam cei mai apropiaţi. Am fost folosit ca să descopăr cometa şi să te prind în cursă, Agetta. Asta e vina *mea*. Lăcomia mea de cunoaştere ne-a adus pe toţi în pragul sclaviei.

– Cum să mă înrobeşti tu pe mine? Am furat din buzunarul tău în fiecare zi. Mi-era milă de tine că m-ai luat în casa ta.

– Agetta, spuse Abram, păşind spre fată, tu eşti motivul pentru care se întâmplă toate astea. Femeia pe care o ştii drept Yerzinia e de fapt un înger căzut. A ajuns într-un moment al vieţii când trebuie să se transforme, ca să nu devină o creatură asemănătoare cu Rumskin. Are nevoie de trupul *tău,* iar sufletul îţi va fi izgonit, petrecându-şi restul existenţei în întuneric. Ţine minte, Tegatus, porunca stăpânului nostru înainte de Bătălia Craniului! În seara aceasta ne luptăm cu un duşman şi mai puternic. Vei fi alături de mine în lupta aceasta?

– Pentru ce altceva am fost creat? zâmbi Tegatus.

În faţa librăriei se opri zgomotos o trăsură neagră, trasă de cai negri precum pana corbului. Morbus Gallicus sări de pe capră, cu biciul în mână şi cu haina fluturându-i în spate.

– Au venit după tine, Agetta. Trebuie să plecăm de aici, zise Abram aruncându-şi haina în foc. Repede, pe acoperiş! Nu ar fi bine să fim prin preajmă când explodează cristalele de Abaris.

– Cartea! ţipă Tegatus, înşfăcând *Nemorensis,* după care îl urmă pe Blake, care o luase deja la fugă după Abram şi Agetta.

Bonham, purtând masca de corb, alergă prin librărie, îndreptându-se către şemineu.

– Trebuie să fie în ascunzătoare, îi spuse el în grabă lui Morbus Gallicus. Cruţă-i fetei viaţa şi omoară-l pe înger! strigă el, trecând în fugă printre rafturi.

În șemineu, haina lui Abram se aprinse. Limbi albastre de foc se înălțară din ce în ce mai sus, devenind din ce în ce mai strălucitoare. Un cristal de Abaris alunecă de pe vatră și se rostogoli spre Bonham, care se aruncă cu capul înainte prin trapa ce dădea spre pivniță, se rostogoli pe scări și se trezi în camera umedă de la piciorul podului.

Cometa lumina cerul nopții din ce în ce mai puternic, iar strălucirea ei intra în pivniță printr-o ferestruică. Bonham auzi o bătaie ușoară în geam. Își ridică privirea și văzu silueta cadavrului lui Sarapuk, spânzurat în lumina lunii, lovind cu piciorul în fereastră.

28. *Lustrum lunar*

Scara îngustă de piatră se încolăcea din ce în ce mai sus. Agetta urca cât putea de repede, ţinându-se strâns de sfoara de sprijin. Sărind câte trei trepte deodată, Abram trecu pe lângă ea în întuneric. Auzi cum în spatele ei Tegatus şi Blake blochează uşa dinspre scări, apoi se apropie în fugă. Întunericul deveni mai dens împrejurul ei, aproape palpabil, sufocând-o şi făcând-o să se teamă. Încercând să îşi forţeze picioarele să urce mai repede, nu reuşi decât să le lovească de trepte, împiedicându-se.

– Ajutaţi-mă! strigă fata.

Tegatus o apucă de braţ şi o conduse.

– Mergi încet, pas cu pas! Întunericul nu te va ţine prizonieră prea mult timp.

– Ne vor prinde, şi Gallicus te va ucide...

– Nu mă tem de ceea ce se va întâmpla. Îmi pot ucide trupul, dar voi fi liber.

– Repede! ţipă Blake alergând orbeşte pe scări. Cristalele vor exploda şi nu am de gând să fiu prin apropiere...

Dintr-odată, pereţii se zguduiră de mugetul unei explozii. În camera de dedesubt, haina lui Abram se carbonizase, iar cristalele

de Abaris ajunseseră pe foc. Părea că fiecare piatră din zid sărise, așezându-se mai apoi la locul său. Ușa de la scări fu spulberată de suflul exploziei, iar limbi albe de foc se ridicară peste treptele înguste, spre cei patru.

– Jos! răcni Blake și se aruncă peste Agetta, apăsând-o pe piatra rece și apărând-o de flacăra ce îi arsese haina și părul de pe ceafă.

Tegatus fu lovit în plin de suflul incendiar și căzu pe spate, cu fața plină de arsuri.

– Lăsați-mă... murmură el când Blake o ajută pe Agetta să se ridice în picioare. Trebuie să o ajuți să fugă de aici. Eu am să tai calea oricui vrea să urce.

– Nu, strigă Agetta, în timp ce Blake o trăgea în sus. Nu putem să îl lăsăm!

– Fă ce spune el, nu mai putem să îl ajutăm! Trebuie să fugim!

– Repede! strigă Abram de sus, chinuindu-se cu lacătul ușii ce dădea spre acoperiș.

– Tegatus e rănit, izbuti Agetta să spună, plângând și gâfâind, atunci când ajunse lângă Abram.

– Nimic nu poate rezista puterii cristalului de Abaris, nici măcar un înger. Tegatus știe ce are de făcut.

Abram își luă avânt și lovi cu umărul în ușă, smulgând-o din balamale.

– Veniți după mine și, orice s-ar întâmpla, nu vă lăsați pradă panicii!

Arhanghelul, căci acesta îi era rangul printre îngeri, ieși din întunericul scării în lumina lunii pline, ce desena linii argintii pe suprafața crenelurilor de pe acoperiș. Incendiul dinspre nord se potolise și acum era doar o scânteiere de chihlimbar pe cerul negru. Privind în sus, văzu cum cometa se apropie cu fiecare clipă. Acoperișul semăna cu meterezele unui castel. Zidurile de piatră se înălțau deasupra râului. La fiecare colț se vedea un gargui așezat în vârf, străjuind locul. Dedesubtul lor, garguie mai mici supravegheau cu ochi bulbucați orașul și râul.

Pe suprafața acoperișului fusese gravată o stea cu cinci colțuri, cu unul dintre vârfuri indicând nordul. În centrul stelei era pictat semnul sângeriu al Yerziniei, cu marginile marcate cu negru.

– Avem puțin timp la dispoziție – s-ar putea să nici nu fim în stare să părăsim Londra înainte de a fi loviți de cometă, zise Abram, luând-o pe Agetta de mână și trăgând-o spre lumină.

Fata își apără ochii cu mâna de lumina ce inunda orașul.

– Aici ne va fi sfârșitul? întrebă Blake.

– E sfârșitul pentru voi toți, comentă o voce din spate. V-am așteptat de ceva timp și ne bucurăm că ați ajuns, în cele din urmă.

Din spatele unui horn apăru Yerzinia, având pe față o mască de tigru. Blake se repezi la ușă, dar calea îi fu tăiată de un om ce purta o mască de corb, cu cioc lung și pene de un negru lucios, purtând în brațe *Nemorensis,* acum legată cu un cordon roșu. Blake știa prea bine cine este.

– Isaac Bonham, ascunzându-se în spatele unui cap de cioară, strigă Blake. Nici măcar nu ai de gând să mă privești în ochi, trădătorule?

– Deghizarea mea nu te păcălește. Sunt impresionat. Deci el e îngerul? O, și Agetta – mă bucur să te întâlnesc din nou. Te voi vedea mai des în anii ce urmează, mult mai des.

– Nu ai să vezi nimic dacă încapi pe mâna mea! Îți smulg ochii din cap cu mâinile goale dacă trebuie! amenință furios Blake.

– Nu există cale de scăpare pentru tine, Blake, spuse Yerzinia, mișcând bastonul lung pe care îl ținea în mână. Ai avut ocazia să ni te alături, dar încă din noaptea când ți-am recoltat unghiile am știut că inima ta nu e îndeajuns de neagră pentru ceea ce dorim noi să obținem. Bonham, în schimb, e iubitul meu întunecat, și când mă voi elibera de trupul lui lady Flamberg și de soțul ei obez, am să mă căsătoresc cu el.

Câteva perechi de mâini cenușii apărură peste creneluri. Garguiele care priviseră indiferente orașul preț de secole se treziseră la viață și se cățărau acum pe acoperiș.

– Alți demoni, Yerzinia? întrebă Abram.

– Prieteni care să mă ajute în misiunea mea. Locul tău nu e aici, Raphael. Pleacă, te las liber! Dacă nu, te vei transforma în Diakka.

– Trufașe cuvinte, dar timpul se scurge în defavoarea ta. Luna e plină, cometa va lovi pământul, iar vremea transformării tale va fi trecut.

Abram o trase pe Agetta mai aproape și îi șopti ceva.

– Cine a făcut asta? mugi Morbus Gallicus, apărând pe acoperiș și ținând în mână capul tăiat al lui Rumskin. Tu, Blake, cu știința ta? Rumskin era tovarășul meu, singurul care se uita la mine și nu mă făcea să mă rușinez. Tu ai făcut asta?

– Eu am făcut-o, răspunse pe dată Abram. Rumskin a intervenit în viața mea, așa că am intervenit și eu într-a lui. Ce ai de gând să faci în privința asta?

– Ești un viclean și am să îți folosesc căpățâna drept sfeșnic pentru ce ai făcut! zbieră Gallicus cu voce aspră.

– Lasă-l în pace, Morbus! zise calm Bonham, ridicând pistolul. Și eu am de reglat niște conturi cu creatura asta, așa că eu îi voi sorbi sângele. Pe trepte se află un înger mort și în curând se vor afla doi.

– Sângele mi-l dau de bună voie.

– Lasă-l, interveni Yerzinia agitată. Te păcălește, Bonham. Sângele lui ne-ar ucide pe toți și nu trebuie vărsat.

Se uită la lună și la cometa ce se apropia.

– A început, se cutremură ea. Trebuie să părăsesc corpul acesta și să îl iau pe al ei. Pregătiți-o! Dă-mi-o mie, Raphael, nu îți aparține!

Gallicus azvârli capul lui Rumskin și îl lovi pe Abram în piept, apoi o înhăță cu iuțeală pe Agetta, trăgând-o după el pe acoperiș, în vreme ce arhanghelul era înconjurat de garguie.

– Ia-o, Blake, du-o de aici! strigă Abram, împins către creneluri de săbiile ascuțite ale monștrilor care râdeau printre dinții ascuțiți din piatră.

Gallicus ajunse din trei paşi lângă Blake şi îl îmbrânci, aruncându-l pe jos şi imobilizându-l cu o mână.

– Repede, ţipă Yerzinia. Ţine fata şi pregăteşte-o pentru mine! Nu va trece mult şi vom fi din nou împreună, Isaac. De data aceasta, nimeni nu ne va mai sta în cale.

– M-ai înşelat, Isaac. După atâta vreme petrecută împreună, ca fraţii, acum nu te gândeşti decât la tine? întrebă Blake, abia răsuflând sub greutatea mâinii lui Gallicus.

– Ea e singura mea dorinţă. Pot obţine mai multă înţelepciune din ea într-o clipă decât de la tine într-o viaţă întreagă, răspunse Bonham, după care deschise *Nemorensis* şi o aşeză în centrul stelei.

O apucă apoi pe Agetta de mână şi o duse la vârful dinspre nord, în faţa Yerzinei.

– Nu o lăsa pe femeia aia să îţi ia viaţa! răcni Blake, zdrobit de greutatea lui Morbus.

Nemorensis crescu, ajungând să umple tot centrul stelei. Paginile îi pulsau, luminoase.

– Tu nu ai face la fel în locul meu? Îţi ştiu gândurile – inima ta a fost topită, la fel ca a mea, numai că tu nu ai avut curaj.

– Şi ce-o să se întâmple când ai să fii prea bătrân pentru ea? O să te abandoneze ca pe Flamberg?

– Atunci am să mor fericit, răspunse Isaac, cu ochii la Yerzinia. Acum e momentul. Cartea e pregătită, cometa se apropie şi creatura te aşteaptă.

– Are să vă distrugă pe toţi, strigă Abram văzând cum *Nemorensis* devine de două ori mai mare, iar paginile îi sar din legătură, plutind prin aer. Nu ştii ce faci, Yerzinia!

Zicând acestea, încercă să îşi facă loc cu picioarele printre garguiele care îl ameninţau.

– Uiţi că e cartea *mea?* Eu am scris fiecare cuvânt, inima mea palpită în paginile acestei cărţi. Ştiu ce are să facă. În seara aceasta mă voi transforma pentru ultima oară. Nu va mai fi nevoie să mă mut dintr-un trup într-altul de-a lungul secolelor. Când stelele şi

Nemorensis vor fi împreună, voi rămâne în trupul ei pentru veşnicie.

– Carnea ei are să putrezească pe oasele tale, iar tu nu vei mai vedea niciodată lumina răsăritului!

– Blesteme în gura unui înger? Disperarea te aduce de partea mea. Nu vezi că până şi *ţie* îţi este scris să cazi? Trebuie să fi existat ispite, ceva care să îţi scoată din minte gândul sclaviei oarbe, ceva care să te facă să cauţi o viaţă nouă. Nimeni nu poate să stea în prezenţa Lui şi să Îi facă pe plac o veşnicie. Încă mai ai timp, Raphael...

– Absintos va cădea din Ceruri şi va otrăvi apele, omorându-i pe mulţi, dar tu, *tu* ai să arzi în focul veşnic.

– Vorbe, vorbe fără înţeles, bune doar să îi intimideze pe cei slabi şi să facă din ei prizonieri ai fricii. Cel puţin vorbele pe care le-am scris eu au putere. Uite, Raphael, uite cum creaţia mea capătă formă şi cum magia mea umple văzduhul!

Abram îşi ridică privirea. În faţa lui, *Nemorensis* stătea ridicată precum o coloană de marmură albă, cu paginile înlănţuite, îndreptându-se către ceruri. Împrejurul coloanei era înfăşurat un cordon roşu. La bază, cotorul cărţii devenise mai gros, acoperit în continuare cu litere de aur, distorsionate acum. Deasupra, cometa se apropia de pământ şi luna se ridica pe cer, de parcă cei doi aştri ar fi fost pe punctul de a se ciocni.

Dinspre răsărit, un vânt puternic ridică apa din râu, înălţând-o ca pe o coloană rotitoare, absorbind morţii îngropaţi de aluviuni şi făcând să plutească prin aer resturi putrede de corăbii; venea pe râu spre ei, ca un spectru gigantic, trecând de la un mal la celălalt.

– Încă un semn, ţipă Yerzinia. Încă un semn şi va veni vremea. Apele şi-au eliberat morţii. Luna are să răsară şi Absintos se apropie. Ţine bine fata! Simt că se apropie momentul.

Yerzinia îşi duse mâna la pântece şi se cutremură, de parcă măruntaiele i-ar fi fost sfâşiate de naşterea unui monstru. Ca o femeie nebună, îşi smulse hainele şi masca de tigru de pe chip.

Blake reuși să scape din strânsoarea lui Gallicus și se rostogoli pe podea. Adversarul său rămase chircit lângă perete, acoperindu-și fața ca un copil speriat. Bonham se întoarse cu spatele, incapabil să asiste la transformare, ținând-o strâns pe Agetta. Yerzinia păși pe acoperiș către el, întinzându-și mâinile spre Agetta.

– Vino, copilă, vino la mine! Las-o, trebuie să vină singură, nu trebuie să fie forțată!

Yerzinia o privi pe Agetta în ochi.

– Când ne-am întâlnit pentru prima oară, ți-am promis o viață diferită, ca să putem fi prietene. Fă asta pentru mine și vom fi mereu împreună! Viața mea va fi și viața ta. Îți voi arăta lumea și Cerurile. Vor fi toate ale tale. Deschide-ți inima pentru mine, deschide-ți inima și vom fi împreună!

Agetta își aminti momentul în care o văzuse pentru prima oară pe Yerzinia zâmbind, având fața acoperită cu masca de tigru și ochii strălucitori precum pietrele prețioase. Mirosul de absint îi umplu mintea, atâtându-i o poftă puternică.

– Așa voi face, șopti ea. Îmi voi deschide inima de bunăvoie. Am devenit una cu tine în trăsură și voi face orice, în viață ca și în moarte.

– Se joacă cu mintea ta, strigă Blake, alergând spre fată.

Bohnam ridică pistolul și trase. Focul de armă răsună peste oraș, iar glonțul îl nimeri pe Blake în piept, doborându-l la podea.

– A sosit timpul, îi zâmbi Yerzinia Agettei. Dă-mi mâna... Repede, trebuie să ținem luna, continuă ea, cu fața schimonosită de durere.

Agetta întinse mâna spre Yerzinia. Simți o convulsie în braț, scuturându-i oasele.

– Ridică-ți mâna către lună, urează-i bun venit în viața ta, continuă Yerzinia, sprijinindu-se de *Nemorensis,* devenită acum coloană, și înfășurându-și cordonul roșu în jurul mâinii. Când va lovi cometa, lady Flamberg va pieri.

O mulțime de fragmente de gheață sfâșiară atmosfera, prăbușindu-se împrejurul orașului. Clădirile de pe pod se

cutremurară atunci când meteoriți mai mici loviră suprafața râului, făcând Tamisa să fiarbă și ridicând coloane înalte de aburi. Absintos devenea din ce în ce mai strălucitoare, apropiindu-se din ce în ce mai mult de pământ, din spatele lunii.

– Lumină mai Mică, rămâi încremenită de Numele Secret! mugi Abram, făcându-și loc cu picioarele printre garguie.

– E prea târziu să mai intervii, nu poți opri luna, țipă Yerzinia, strângând-o din ce în ce mai tare de mână pe Agetta.

Abram, însă, nu se lăsă.

– Lumină mai Mică, rămâi încremenită de Numele Secret!

Zicând acestea, își înălță mâna spre cer.

– Repede, uită-te la mine, copilă, zise Yerzinia, întorcându-se către Agetta.

Cu un muget puternic, Yerzinia deschise gura pentru a elibera spiritul. Un fuior prelung, alb și dens, îi părăsi trupul și pluti deasupra acestuia, ca un șarpe gras, înainte de a lua formă. Era purtat când într-o parte, când în cealaltă, atașat încă la un capăt de Yerzinia, așteptând doar momentul prielnic pentru a pune stăpânire pe trupul victimei sale.

Atunci Tegatus se năpusti de pe scară, ieșind la lumină. Era pe jumătate mort și desfigurat de suflul exploziei. Cu ultimele puteri păși pe acoperiș, o apucă pe Yerzinia și o trase de lângă fată și de lângă *Nemorensis*, desfăcându-i de la mână cordonul roșu. *Nemorensis* se strânse, paginile se lipiră una de cealaltă și în cele din urmă reveniră la forma de carte pe care o avuseseră la început. Cu o mișcare fluidă, ca un dans uitat, Tegatus o împinse pe Yerzinia înspre parapet. Bonham și Gallicus îl urmăriră, uluiți.

Pe măsură ce o împingea, Tegatus legă un capăt al cordonului de mâna sa, iar celălalt capăt de gâtul Yerziniei. Spiritul acesteia reintră în corpul ei chiar în clipa când nodul i se strânse în jurul gâtului. Cu o furie nebună, îl lovi pe înger peste față, smulgându-i bucăți de carne și strigând la el să se oprească. Acum spiritul îi era legat de trup, prins în strânsoarea magică a

cordonului. Pe corpul Yerziniei apărură pustule uriașe, care îi sfâșiară carnea.

– Nu mă poți opri, Tegatus! Inima ta geloasă nu are să mă ducă la pieire alături de ea! răcni ea, împinsă tot mai aproape de marginea acoperișului.

Abram lovi cu mâna în sabia ultimului gargui, stropindu-l cu sânge. Imediat, creatura fu cuprinsă de flăcări purpurii, care topeau până și piatra cu intensitatea lor. Abram se năpusti apoi asupra lui Bonham, doborându-l la pământ, după care îi aruncă pistolul și punga cu pulbere.

Tegatus o împinsese pe Yerzinia până la parapet când Gallicus ajunse lângă ei. Yerzinia se lupta cu îngerul, încercând să îi scoată ochii, în vreme ce propriul trup cădea pradă putrefacției.

– Ultimul zbor al inimilor noastre va fi în moarte, strigă Tegatus, acoperind zgomotul exploziilor din depărtare, în timp ce o trăgea pe Yerzinia cu sine înspre vâltoarea de dedesubt.

Yerzinia plonjă ca o pasăre rănită, alături de Tegatus. Cei doi se prăbușiră în apa neagră a râului, ridicând coloane de aburi. Ea se zbătu să scape de furia elementelor naturii, și, pentru o clipă, își recăpătă forma angelică, bătând din aripile albe și încercând să se ridice în zbor ca o lebădă. Tegatus însă, o trase necruțător după sine în apele întunecate. Vâltoarea de sub pod îi înghiți într-o clipă.

– Mi-a răpit-o, plânse Bonham, ridicându-se în picioare. Nu avea dreptul... Era a mea...

– Ea nu aparține nimănui, nici măcar ție, zise Abram, pășind spre el.

– Atunci fata se duce după ei, zise Gallicus furios, trăgând-o pe Agetta spre creneluri.

Abram se uită la sângele care îi picura din rană.

– Mai ții minte ce ți-am șoptit, Agetta? Acum e timpul să îți amintești.

– Dragostea desăvârșită alungă orice spaimă, răspunse ea, zâmbindu-i larg.

Îngerul făcu iute un pas înainte și aruncă o picătură de sânge înspre Gallicus.

– Sânge pentru sânge!

Agetta se trase iute într-o parte, iar bărbatul începu să se cutremure. Ochii i se bulbucară, pe nas începu să îi iasă fum alb, iar prin piele îi ieșiră limbi albăstrui de foc.

– Tares, gata pentru foc! zise Abram și îl împinse peste parapet în apele râului.

Absintos își schimbă cursul și se îndreptă către Lumina mai Mică. Întregul univers se cutremură când aceasta lovi fața întunecată a lumii, trimițând în spațiu un nor înalt de praf selenar. Pe Pământ ajunseră milioane de fragmente de gheață, topindu-se prin atmosferă.

– Și acum, Yerzinia? Absintos e prinsă ca o molie într-o pânză de păianjen, zise Abram fără să se adreseze cuiva anume, după care se îndreptă spre Blake. Nu te teme, am mai făcut asta, spuse el râzând și își implântă mâna în pieptul bărbatului. Uite cum țin glonțul! Nu ai simțit mai mult de o pișcătură, prietene!

Profitând de moment, Bonham înșfăcă *Nemorensis* și o luă la fugă pe scări, ca un câine înspăimântat.

Blake își înălță privirea către cerul luminat de traiectoriile strălucitoare ale milioanelor de meteoriți ce îl traversau. Agetta îl privea uluită, fără să își creadă ochilor. De deasupra, se auzi o bătaie blândă de aripi îngerești.

– Vei avea grijă de ea, zise Abram punând mâna fetei în cea a lui Blake. E prietena, și nu slujitoarea ta, deși în prietenia ei te va sluji bine.

– Bonham? întrebă simplu Blake.

– Va fugi și se va ascunde. Așa e, te va mai tulbura în viitor. Nu te teme însă, eu sunt păzitorul sângelui tău!

Abram se întoarse și se îndreptă către scări. Cei doi ascultară cum zgomotul pașilor lui se pierde pe trepte. Lumina cerului nopții se potoli, iar universul se cufundă încet-încet în întuneric.

– Tegatus a pierit, zise Agetta tristă, privind spre apele Tamisei. A murit ca să mă salveze pe mine.

– Noaptea nu s-a încheiat şi bătălia nu a fost câştigată încă. Vino... hai să o vedem pe doamna Malakin, care se ascunde cu siguranţă în pivniţă! Bărbatul o privi pe Agetta şi zâmbi. Am întâlnit la un moment dat un bărbat care spunea că nu va crede niciodată în îngeri. Poate că asta e singura cetitudine demnă de crezare...

© Samuel Atkins

G.P. Taylor și-a petrecut întreaga viață cercetând secretele Universului. De-a lungul timpului a avut mai multe profesii, cele mai interesante fiind cea de polițist și cea de preot. În prezent, G.P. Taylor ține conferințe pe tema paranormalului și a antropologiei și locuiește împreună cu soția și cu cei trei copii în parohia din Whitby. G.P. Taylor este câștigător al Yorkshire Awards Arts și Entertainment Award 2007.

„Absintos, steaua strălucitoare, va cădea din cer...
și mulți vor muri din pricina amărăciunii sale."

Londra, 1756.
Într-o mansardă de pe Bloomsbury Street locuiește doctorul
Sabian Blake – astronom, om de știință, cabalist.
Într-o zi, la ușa doctorului apare un străin cu un pachet misterios,
care se dovedește a fi vechea carte *Nemorensis* – o adevărată cheie
a deslușirii secretelor Universului. Pe marginea uneia dintre paginile
ei e scrisă de mână o profeție misterioasă a cărei descifrare
ar putea salva Londra de la o catastrofă cosmică.
Dar persoane rău intenționate plănuiesc
să pună mâna pe *Nemorensis* înainte ca profeția să fie tălmăcită...

Această povestire despre vrăjitorii, trădare, intrigi
și despre lupta supranaturală dintre bine și rău, scrisă de autorul
bestsellerului *Stăpânul Umbrelor,* îi va ține pe cititori
cu sufletul la gură până la ultima pagină.

ISBN 978-973-103-638-0

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao
international
publishing
company